

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MINDESKRIFT
OM
SOGNEPRÆST CHR. H. de THURAH

BIOGRAFISKE NOTER OG DIGTE

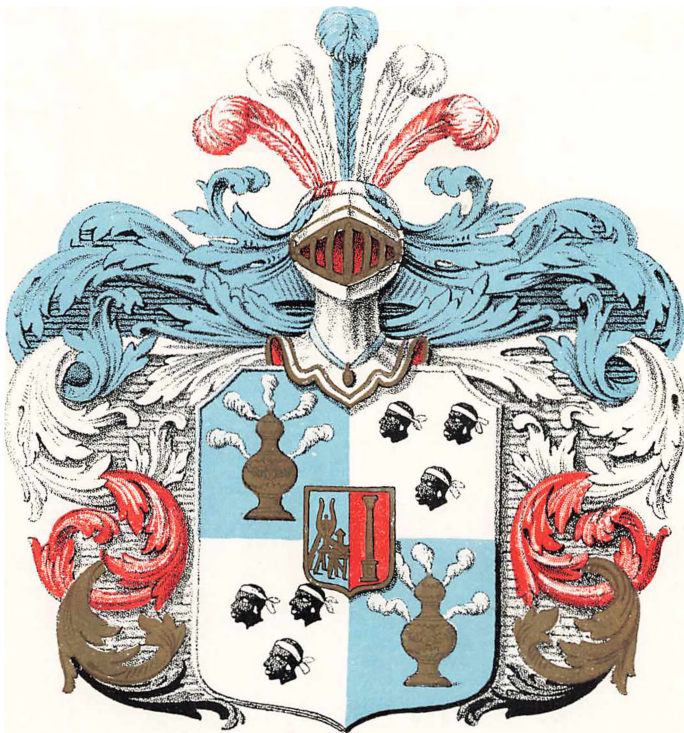
VED

F. HJORT

TRYKT SOM MANUSKRIFT

ODENSE
MILO'SKE BOGTRYKKERI
1915

Slægten de Thurah's Vaaben og Skjoldmærke.

MINDESKRIFT

OM

SOGNEPRÆST CHR. H. de THURAH

BIOGRAFISKE NOTER OG DIGTE

VED

F. HJORT

TRYKT SOM MANUSKRIFT

ODENSE

MILO'SKE BOGTRYKKERI

1915

INDLEDNING.

Den efterfølgende Skildring og de meddelte Digte af min kjære gamle Svigerfader har jeg samlet paa i flere Aar, og desuagtet har det været mig umuligt at faa alt det bedste med, fordi en Del vist alt er gaaet tabt eller befinder sig paa Steder, jeg nu ikke kjender.

Det var oprindeligt min Tanke, at Bogen skulde være forbeholdt Familien og de nærmeste Venner alene, fordi det vistnok havde stemt bedst med min afdøde Svigerfaders Ønske. Men efterat have gennemgaaet det omfangsrige Materiale har jeg intet fundet, som kan vække Anstød ved at bringes frem for Offentligheden, især naar man ser det paa Baggrund af Familie- og Vennekredsen, for hvem de fleste Digte ere skrevne.

Desuden vilde jeg anse det for et Tab af Betydning, om Digte med en saadan Skjønhed og Fylde af ædle Tanker ikke bleve bevarede for Eftertiden. Her findes de herligste Tanker, lige fra de første Sværmerier for den unge Brud til den gamle Mands Frydesange om sin hjemlige Lykke her og hisset.

Desuden ved jeg, at langt den overvejende Del af de mange Mennesker, min Svigerfader er kommen i Berøring med, som Lærer og Præst, som Rigsdagsmand og Menneske, vilde sætte Pris paa at eje disse Digte. Dette har vejlet tungt i Vægtskaalen til Fordel for Offentliggjørelsen.

Der har været adskilligt at overveje i denne Sag, især da jeg vidste, at Thurah ikke holdt af Selvbiografier, som det vil ses af følgende Udtalelse af ham selv:

»Selvbiografier.

Jeg tror, at Selvbiografier kun kan læses uden Kritik af dem, som har elsket Selvskildreren eller har staaet ham saa fjærnt, at de Personer og Livsforhold, som han skildrer, er aldeles ubekjendte. Vi Adamssønner og Evadøtre har nemlig alle uden

Undtagelse en Lysside og en Skyggeside; fra den første se de os kun, som elske os, fra den anden kjende de os kun, som har noget imod os. Nu er det Ulykken, at Skyggesiden følger os, hvor vi gaa, ogsaa i vor Selvbeskrivelse; den kan læses mellem Linierne; men de, som elske os eller slet ikke kjende os og vore Forhold, se ikke denne Mellemskrift, de første, fordi Kjærligheden skjuler den, de sidste, fordi de mangle Nøglen til denne Tegnskrift.

Der er et Mosaikgulv i Pompeji, hvorpaa der er afbildet en Lænkehund, som viser Tænder, og underneden staar der: »Cave canem!« (Vogt dig for Hunden!) Dette Gulv har været anbragt i Forstuen (Atrium). I Forstuen (Indledningen til enhver Selvschildring burde dette Advarselstegn findes, da Bedømmelsen af Næstens ubehagelige eller paatrængende Forhold let kommer til at blive en Hustrold, som viser Tænder. Men der er et andet Husdyr, som der ogsaa burde advares imod, det er Huskatten, saa der burde tegnes saadan et Dyr med krum Ryg og opstaaende Hale ved Siden af med den Underskrift: »Cave felem!« (Vogt dig for Katten!) Denne Husnisse kan spille de værste Puds, den er blevet besunget i Hostrups uforlignelige Dithyrambe: »Og Kejseren bor paa det højvide Slot«, hvori Mis spiller første Violin eller rettere sagt Trompet, da Omkvædet: Tralalalalala! er Trompetsmæld, og da Nummeret ender med Fanfaren: »Og det var nu blot for Plamasiens Skyld! Tralalalalala! H. C. Andersen kalder Husnissen »Bedrageren« i Eventyret om Kejserens nye Klæder, og Enden paa Legen er Barneraabet: »Han har jo ingen Klæder paa!«

*

*

*

Vorherre Jesus har sat os et: »Cave canem!« i sin Barnebøn: »Forlad os vor Skyld, saa at vi forlade vore Skyldnere!« Han vil skrive i Glemmebogen, naar vi vil skrive i den. Det er Ulykken med at føre Dagbog og skrive Selvbeskrivelser, at denne Glemmebog bliver rent glemt. »Herren har kastet din Synd bag sin Ryg som en Sten i Havet, og den skal ikke ihukommes mere!« Gak saa hen og gør ligesaa, og kom ikke og fortæl ham, som ransager Hjerter og Nyre, at du har tilgivet din Næste, naar du kan huske at optegne hans Fejl og Forseelse! Og Vorherre Jesus har ogsaa sat et: »Cave

felem!« i sin Barnebøn: »Led os ikke i Fristelsen, men fri os fra den Onde!« Skal vi ikke falde, fordi vi bilde os ind at staa fast, saa er det ikke vore uforgribelige Meninger og urokkelige Grundsætninger, vi skal stole paa, men kun paa hans Ord, som er Klippen. Og saa lade vi ikke bedrageriske Smigrere indbilde os, at vi vandre i Kroningsdragt, naar hvert uskyldigt Barn kan se vor Nøgenhed.

Det er nu det vidunderlige, at det ægte Minde bortjager Skyggerne eller faar dem udslettede. Derfor er i Almindelighed Barndomsminderne uden Skygger, Ungdomserindringerne har allerede deres og Manddomserindringerne flest. Det kommer af, at Barnets Kjærlighed er størst. Naar vi skal se tilbage paa vor Ungdom og Manddom, maa vi have Guds og Menneskers Tilgivelse, for ikke at ængstes af Skygger. Paulus siger om sig selv: »Jeg glemmer, hvad der ligger bagved, og higer mod det, som ligger foran, rækker efter Sejerskransen for Guds Naadekald i Jesus Christus.« Han havde en Torn i Kjødet, en Satans Engel, som slog ham paa Munden; thi han havde forfulgt Guds Menighed. Det vilde Herren have ham til at glemme, da han sagde til ham: »Min Naade er dig nok; min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed!« — Ja det er Sagen!«

Man kan jo ikke nægte, at selve Digtene er en saa dyb Selvbiografi af Digteren, som man kun sjældent har Lejlighed til at gjøre sig bekendt med. Men indrømmes maa det dog, at den ikke er af den Art, han har tænkt paa, da han skrev ovenstaaende sit Syn paa den Sag.

Jeg har valgt den Regel at lade Digtene følge i den Orden, hvori de er fødte til Verden, naar det da har været mig muligt at bestemme Tidsfølgen. Og for at gjøre Forstaaelsen bedre, har jeg givet en kort Forklaring om Anledning, og til hvem de er skrevne, hvor jeg har vidst noget derom.

Det har forvoldt mig stort Besvær at tage Bestemmelse om, hvilke af de herved 1000 Digte, jeg har gennemgaaet, der burde medtages, og hvilke der bedst kunde udelades.

Idet jeg beder om skaansom Kritik og en velvillig Forstaaelse saavel overfor Digtene Forfatter som overfor Bogens Udgiver, overlader jeg herved dette Uddrag af Samlingen til Læseren.

F. Hjort.

CHRISTIAN HENRIK de THURAH hører til den Slægt, der har faaet Navnet de »lærde Thurah'er«, rigtignok en noget fordringsfuld Betegnelse, men den Mand, som her skal omtales, gjorde ikke det gamle Navn tilskamme, især naar Hensyn tages til de mange forskjellige Omraader, hvorpaa han fik Lykke til at vie sine Kræfter. Hans egentlige Bestemmelse, og hvorpaa hele hans Uddannelse gik ud, var jo at blive Præst; det blev Thurah ogsaa, saa god som nogen, om end først sent, da han for længe siden havde naaet den fuldmodne Alder, hvilket bl. a. havde den Betydning for ham, at han ret kunde føle det store Ansvar, denne Gjerning lagde paa ham, og han ofrede den ogsaa sine hele udelte og sidste Kræfter.

Men i sin Ungdom og Manddom var det særlig Lærergjeringen, Politiken og Kunsten, frem for alt Digtning og iøvrigt Skribentvirksomhed, der optog hans Interesser og Arbejdsevne. Og paa alle disse Omraader, hvor Thurah indlod sig, blev det paa en saadan Maade og med saadan Vægt, at det satte Spor for Eftertiden hos hans taknemmelige Elever og Samfundet i det hele; saaledes at man med rette kan sige, at Thurah med Ære hævdede Slægtens gamle Tilnavn og det uden at have haft det for Øje.

Iøvrigt er det ret ejendommelige Tilnavne, der paa lignende Vis er givet andre gamle Familier, som f. Ex.: »de arrige Arenfeldt'er«, »de selvgjorte Gabel'er«, »de stolte Giø'er«, »de grimme Kaas'er«, »de gabende Rodsteen'er«. Smukkere er dog f. Ex.: »de smukke Marsvin'er«, »de trofaste Krus'er«, »de sagtmodige Lindenov'er«¹⁾ o. s. v.

Selve Navnet Thurah er jo egentlig noget sjældent, idet der, saavidt vides, ikke er andre Familier, der bærer det. Det stammer fra Begyndelsen af det 16. Aarhundrede, da Familien Thurahs Stamfader Laurits Pedersen, der var Provst i Nykjøbing F. føjede Navnet »Thura« til sit Navn. I det chaldæiske

¹⁾ Adels-Aarbogen.

Sprog betyder det: Klippen, det samme som det latinske Ord: Petra, hvoraf det altsaa udledes. Da Familien blev adlet, føjedes Artiklen »de« og et »h« til Navnet. I selve Adelsdiplomet af 1740¹⁾ findes der dog ikke nævnt noget »de«, derimod ser vi, det er medtaget i Patentet af 1773.

Chr. H. de Thurah er født i Ribe den 9. Juli 1830, hvor Faderen, Christian Erik de Thurah, den Gang var Sognepræst for St. Cathrine Kirkes Menighed, Moderen var Anna Catharina Klingenberg, en kjøbenhavnsk Borgerdatter.

Faderen havde allerede som syvaarigt Barn mistet sin Fader, den bekjendte Kaptajn Albert de Thurah, der faldt den 2. April 1801, som Kommandeur af Blokskibet »Indfødsretten«, og med sin Moder Margarethe Catharine Behr²⁾ havde han i disse Krigsaar flakket om fra Sted til Sted, medens Faderen laa paa Søen, saa det var nærmest Moderen, der ene havde opdraget sit Barn.

Jeg kan ikke undlade her et Øjeblik at dvæle ved den store Fejl, som disse to Mennesker begik ved at gifte sig sammen, da de var Søkendebørn, en Fejl, som Chr. H. Thurah beklagede til det sidste og saa derfor en uundgaaelig Guds Straf hvile over Slægten.

Sikkert er det, at alle Capt. de Thurahs tre Børn var i høj Grad legemlig skøbelige hele deres Liv; den ene Søn døde lille, og den »gamle Thurah« og hans Søster levede vel og blev gamle Folk, men maatte altid under idel Opmærksomhed kjæmpe med mange Skrøbeligheder, og skjønt Anna Catharina Klingenberg var en sjælden kraftig og stærk Kvinde, baade legemlig og sjælelig, saa var det dog tydeligt, at alle hendes Børn endnu gjennem Faderen kjendelig led under Bedsteforældrenes nære Slægtskab, og selv i tredie Slægtled tro vi at kunne se Sporene endnu.

¹⁾ Se F. Hjort: »Slægten Thurah«.

²⁾ Hun var en Datter af Byfoged og Postmester i Grenaa Niels Erik Behr og C. S. M. de Weinigel; om ham findes følgende udmærkede Nekrolog: »Niels-Erich Behr, Ridder af Dannebrogen. Virkelig Justitsraad, forhen Byfoged i Grenaa, Herredsfoged i Nørre Herred, Forligs-Commissair i Callø Amt, var fød den 2. Marts 1732, døde 13. April 1815. I hans Manddoms Dage var Han Egnens betroede Mand, Raadførere og Vejledere. Han var Embedsmand i 50 Aar. Guds-frygt og Redelighed udmærkede hans Liv, hans Domme blev ingensinde underkjendte. Paa hans Vandel var ingen Plet. Han bar sine graa Haar med Ære, Hans Liv var hæderlig, hans Bortgang blid og rolig.

Fred gjerde om Hans Gravhøj. Se: Randers Avis for April 1815.

I mange andre Slægter vil lignende Erfaringer være gjort. Forældre bør derfor ikke undlade at gjøre deres Børn bekendt med den Fare og det Ansvar, som for nært Slægtskab bærer i sit Skjød for Ægtefæller og deres Børn og ved alle gode Midler søge at afværge det.

Den gamle Thurah's (som C. H.s Fader i Almindelighed kaldes) Farfader og den, som Sønnen er opkaldt efter, var Kommandeur Christian Henrik de Thurah, der 22. April 1773 fik det hans to Onkler Laurits og Diderik de Thurah forundte Adelskab overført paa sig og sine Efterkommere, da de to Farbrødre ingen Sønner havde, og Chr. Henrik efter Faderens tidlige Død var optaget i Huset hos Diderik de Thurah, der var gift med en Søster (Frederikke Christiane Scavenius) til Chr. Henriks Svigermoder (Margrethe Christence Scavenius). Hustruen hed Helene de Weinigel.

Adelspatentet lyder saaledes:

»Tii Rigsdaler.

Bevilling, at det afgangne General Major de Thurah og Commandeur Capitain de Thurah forundte Adelskab og Vaaben, maa udvides og strække sig til Søs Capitain Christian Henrik Thura.

Christiansborg den 22 Aprilis A.^o 1773.

WII CHRISTIAN DEN

Syvende, af Guds Naade Konge til Danmark og Norge, de Venders og Gothers, Hertug udi Sleswig, Holsten, Stormarn og Ditmarsken, Greve udi Oldenburg og Delmenhorst, gjøre alle vitterligt, at eftersom os elskelig Diderich de Thurah, Vores Commandeur-Capitain, for os allerunderdanigst haver andraget, at hans afgangne Broder General-Major Lauritz de Thurah og han er i Aaret 1740 allernaadigst blevne optagne udi Adelstanden, tilligemed deres Afkom af Mand og Qvinde Kjøen, men at bemeldte hans Broder er bortdød uden mandlige Livs-Arvinger, og at han, tilligemed hans Hustrue hverken har haft, eller, i Henseende til deres Alder, kan vente at efterlade sig Børn.

Thi have vi efter bemeldte Commandeur Capitain de Thurah's derpaa allerunderdanigst gjorte Ansøgning og Begjæring, allernaadigst bevilget og tilladt, saa og hermed bevilge og tillade, at det forbemeldte hans afgangne Broder og ham forundte Adelskab og Vaaben med dertil hørende Fordeele og Rettigheder maa udvides og strække sig til en deres anden Broder-Søn, os elskelig Christian Henrich Thurah, Vores Søe-Capitain og Equipage Mester ved Vores Holm, saa at saavel han herefter maa kalde og skrive sig de Thurah, som og hans ægte Børn og Livs-Arvinger af Mand og Qvinde Kjøn samt deres ægte Afkom, saa længe nogen er til, maa og skal kaldes og skrives med det Tilnavn de Thurah, ligesom de og maa og skal bruge og føre det meerbemeldte General-Major, og Commandeur-Capitain de Thurah forundte adelige Skjold og Vaaben udi alle ærlige, adelige og reedelige Samqvemme og Forsamlinger, Ridderspille og Forretninger paa alle Tiider og udi alle Leyligheder efter eget Behag og lige som han eller de det, til deres Ære og Zirat fornødent eragte kunne.

Hvorved Vi og Vore Arve Efterkommere udi Regieringen fornæfnte Capitain Christian Henrich de Thurah saavelsom hans ægte Børn og Livs-Arvinger samt deres ægte Afkom af Mand og Qvinde Kjøn allernaadigst beskytte og haandthæve ville.

Forbydende alle og enhver herimod efter som foreskrevet staar, noget at hindre, eller nogen Forfang at gjøre under Vores og Vores Kongelige Arve-Efterkommeres udi Regieringen, Deres høieste Unaade. Givet paa vort Slott Christiansborg den 22de Aprilis Aar efter Christi Fødsel MDCCLXXIII og Vores Regieringsaar VIII.

Under Vor Kongelige Haand og Signet.

CHRISTIAN R.

Bevilling at det afgangne General-Major de Thurah og Com-mandeur Capitain de Thurah forundte Adelskab og Vaaben maa udvides og strække sig til Søe Capitain Christian Hen-rich Thura.◄

Foruden ovennævnte to Brødre, der blev adlede, var der en tredie, nemlig den noksom bekjendte Præst i Lejrskov og Littera-turhistoriker Albert Thura, som alle var Sønner af Biskop Laurits Thura i Ribe.

Naar Albert, som var den ældste og mindst lige saa frem-ragende som de to Brødre, alligevel ikke, saa lidt som hans Børn, blev medindbefattet i Adlingen, maa det vel nærmest til-skrives, at han var død umiddelbart forud, $16\frac{2}{3}$ 1740, og hans ni Børn da alle var mindreaarige, den ældste 13 Aar og den yngste 1 Aar gammel.

Da jeg nu er kommen saa langt ind paa Slægtbeskrivelsen, er det ret fristende at fortsætte lidt endnu. Ovennævnte Biskop Thura, der var gift med Helene Catharina de With (som stammede fra den bekjendte hollandske adelige Familie de With og gennem Moderen fra den danske adelige Familie Mule), var en Søn af den fra de Svenskes Besættelse af Nakskov 1659 saa vel ansete og bekjendte Provst Laurits Mortensen Vedsted, f. 1614 † 1674, og Margrethe Lauritsdatter Thura, (Dat-ter af ovennævnte Provst Laurits Petersen Thura i Nykjøbing og Catharine Marqvedel). Provst Vedsted var født i Vedsted i Aaby Sogn i Vendsyssel, hvor Faderen Morten Ibsøn var Fæstebonde, og Moderen, der hed Karen Jensdatter, † 1647, var fra Kraghedegaard i Ørum Sogn (Dronninglund Herred) og Datter af Storbonden Jens Pedersen, som ejede denne Gaard efter Faderen Peder Jensen (ca. 1550), hvis Søster Anne Jens-datter i Ægteskab med Jens Pedersen (den ældre) i Burholt (1530) var Moder til den bekjendte Folkeskribent Peder Dyr-skjøts Oldemoder Else Jensdatter, f. 1530, † 1606. Og ovennævnte Peder Jensen var Søn af Jens Pedersen i Krag-hedegaard og Johanne Uglå af Knudseje i Skjæve Sogn (ca. 1450—1500).

Morten Ibsen døde 1654.

Morten Ibsens Fader, der maa være født omkring 1550, og om hvem vi kun ved, at han hed Ib, og at han nedstammede

fra en af den bekendte Skipper Clement Andersens Søskende. Herom fortæller den gamle Samler paa Slægtoptegnelser Bertel Kjærulff i Aslund (Kjær Herred), der var født ca. 1582, for sin Slægting, den før nævnte bekendte Bondeskribent Peder Dyrskjød (han var Søn af Lars Dyrskjød fra Ørum, der som 84aarig anførte Bønderne fra Vendsyssel ved Forsøget paa ¹⁸/₁ 1644 at holde Svenskerne ude af deres Land, men led Nederlag ved Nr. Sundby), at Skipper Clement var født i Vedsted i Aaby Sogn, og hans Moder var af Slægten Kjærulff, en Storbondeæt, der særlig har haft hjemme i Vadum Sogn, og som gjennem to Aarhundreder beklædte Herredsfogedembedet i Kjær Herred. Muligvis var hun en Datter af Herredsfogden Anders Kjærulff og Marie Bertelsdatter. Skipper Clements Søskende kjender vi ikke Navnene paa, men blandt Efterkommerne nævner Peder Dyrskjød omtalte Morten Ibsen, som alt 1621 er nævnt i »Topografiske Samlinger paa Pergament« Hvertbo Herred Nr. 24 som Fæstebonde i Vedsted.

Skipper Clement kjæmpede som bekjendt for Kong Chr. II og hans Indsættelse paany, men havde jo det Uheld at blive den lille til sidst, hvilket kostede ham selv Hovedet og hans mægtige og store Slægt i Vendsyssel et fælt Afbræk i deres Stilling, idet en Mængde blev Fæstere istedetfor Selvejere, ligesom hele Slægten Kjærulff blev frataget deres Adelskab, som de havde erhvervet under Erik af Pommern.

Men havde Skipper Clement (hvis Stilling den Gang vel nærmest maa betragtes som en Generals i vore Dage) vundet Sejr, er det ikke godt at vide, hvorledes det hele havde vendt sig. —

Jeg har omtalt hele dette ret indviklede og ejendommelige Slægtskabsforhold saa udførligt, for om nogen skulde have Lyst til videre at udgranske, hvorledes og hvorvidt denne villiestærke og kraftige, ældgamle Kjærne Clement-Slægt har formaat at forplante sine Egenskaber ned til vore Dage.

Iøvrigt henviser jeg til vedføjede Uddrag af Stamtavle og Slægtsregister, og hvem der ønsker videre Forgreninger og Oplysninger vil let kunne finde dette ved at konferere med Danmarks Adels Aarvog, Biografisk Lexikon, »Slægten Thura« og S. Klitgaards »Hveetbo Herred« o. s. v.

I den gamle Ribe By og den gamle Cathrine Præstegaard

voxede Chr. H. de Thurah op som Barn, og mange vare de Fortællinger, som han endnu paa sine gamle Dage kunde gjen-give derom.

Den »gamle Thurah« havde fire Børn, der naaede den voxne Alder, foruden to, den ældste og yngste Søn, der døde som smaa. Margarethe Christine var den ældste; hun blev gift med Sognepræst Carl Ludvig Mohr, der døde i Vørslev 1872. Derefter kom Laurits, der blev theologisk Candidat og en afholdt og anset Lærer, gik som frivillig med i Krigen 1848—50, avancerede til Kaptajn og blev Ridder af Dbg. i Slaget ved Isted; blev senere en bekjendt Forfatter af Skrifter af historisk og theologisk Indhold, men døde allerede 1875.

Den tredie i Rækken var Caroline Albertine; hun var Christian Henriks nærmeste Legekammerat og var den, der fra Barndommen fik mest Indflydelse paa ham, da de var af samme Temperament og var hinanden nærmest i Alder. Hun var desværre skrøbelig af Legeme, og Brystsyege endte hendes Dage allerede i hendes 25. Aar.

Den fjerde og sidste af Børnene var Christian Henrik. Han havde vel faaet en yngre Broder, men denne døde kun $\frac{1}{2}$ Aar gammel paa Christians treaarige Fødselsdag 9. Juli 1833. Denne sørgelige Begivenhed havde gjort et mægtigt Indtryk paa Barnet, saadan som han havde glædet sig til denne lille kjære Broder, og saa, nu døde han pludselig af et Krampeslag paa hans Fødselsdag! Dette haarde Slag prægede sig dybt i Barnets Sjæl, det var hans første Erindring, og den holdt sig levende i hans Bevidsthed til det sidste, hvortil, som han selv mente, ogsaa bidrog hans mange Vandringer med Moderen til Kirkegaarden før at hege og pynte Graven. Som gammel Mand fortalte T. ofte om en anden stor Sorg i sin Barndom; han mistede da en hvid Kanin, som havde skrabet sig i Nakken og laa død om Morgenen, hvorfor han ikke senere kunde slutte sig til noget Dyr.

Fra Moderen havde Barnet arvet et livligt og gemytligt Sind, som dog blev parret med et vist Maal af Alvor og Bestemthed, der var Hovedkarakteren hos den gamle Thurah, som tillige var en streng religiøs Natur; han var anset for sit kraftige Vidnesbyrd om Christendommen i en frygtelig vantro og ligegyldig Tid. Hans Valgsprog var: »Alt i rette Tid at gjøre, alt paa rette Sted at føre!«

Moderen havde Greb paa at beskjæftige sine Børn som smaa, snart med et og snart med et andet.

Chr. Henrik maatte saaledes haspe og holde Garn og vandt det ogsaa, trak Perleringe, klippede Figurer ud, tegnede og malede under Moderens Tilsyn; det var god Tidsfordriv, der tillige lærte Børnene Taalmodighed og Nøjagtighed. Ligesom han fik et bestemt Arbejde at bringe i Orden paa bestemte Dage, der lærte ham Ordenssans og gav ham en lille Fortjeneste. Hundrede-Aaret efter hendes Fødsel kunde Thurah med Taarer i Øjnene sige: »Næst Gud maa jeg takke hende for, hvad der findes af Barnlighed og Barnetro hos mig, og hendes glade Sind har ogsaa i mine Ungdoms- og Manddomsaaar baaret Frugt hos mig. Hun opofrede sig for sin Mand og sine Børn og stillede aldrig Fordring paa Nydelser og Glæder, som hun ikke kunde dele med dem. Hun forstod den Kunst at glæde sig selv og os andre med lidt, og hun var som et glad Barn derved . . . , og i Døden smilte hun til mig . . . «

I Hjemmet i Ribe faar man et ret godt Indblik af Begyndelsen til et lille Barneæventyr, som Chr. Henrik skrev, da han var 21 Aar, da han lige var bleven forlovet, og forærede sin Kjæreste som:

»Jule-Gaven«.

Derovre i den lille By, ikke langt fra det store Hav, der var det saa stille og saa mørkt paa Gaderne; for Gadelygterne var endnu ikke tændte, og Folk havde endnu ikke tændt Lys; for Børnene vilde saa gjerne sidde og se paa Gnisterne i Kakkellovnen og høre Historier, og det fik de Lov til den Aften; men det kom rigtignok ogsaa af, at det var deres Aften, det var, — ja gjæt engang — det var — Juleaften.

I den lille Præstegaard var det ogsaa saa mørkt, man kunde blot se, hvordan Ilden knitrede i Kakkellovnen; men fra Gaden af kunde man slet ikke see de fire Børn, der sad tæt ved den, og de syntes slet ikke, at det var mørkt, nei, den mindste Dreng havde lige spurgt tyvende Gang, om det ikke snart var mørkt, for hans Moder havde lovet ham, at naar det blev mørkt, saa skulde han faae et Juletræ at see, og det havde han nu aldrig seet i sine Dage, saa Du kan tro, han længtes. Den lille Dreng sad paa sin ældste Søsters Skjød, og hun maatte fortælle ham

om alle de Juletræer, hun havde seet og om alle de Presenter, hun havde faaet, og saa spurgte den Lille, om han ogsaa fik en Present.

»Ja Du gjør,« sagde hans Broder, »Du faar en stor Tærte, lige saa stor som Du selv er;« men det sagde han bare for Løier, for han vilde saa gjerne være morsom, og de to Søstre, de stemte deri med og sagde, at der var over hundrede Rosiner i den Tærte. Men den lille syntes slet ikke om, at han skulde have en Tærte, for den brød han sig slet ikke om, derimod vilde han nu gjerne have en lille Dukke, ligesom dem hans Søstre havde, og den skulde være hans Kjæreste, og han vilde holde saa meget af den, ligesom det var en lille Søster.

Alt det fortalte han nu de andre, men de lo ad ham og sagde, at Moder havde sagt, at han fik ingen Dukke. Men som de allerbedst snakkede om Juletræ, Tærte og Dukke, og hvad for Presenter de andre skulde have, saa fløj Døren lige med Eet op, og midt i den stod Børnenes Moder og klappede i Hænderne og sagde: »Kom nu, Børn!« — Men saa fik de rigtignok travlt med at komme først til Døren — »Aa!« sagde de Tre, men den lille Dreng sagde Ingenting, han stod ganske stille i Døren, medens de Andre løb gennem den grønne Stue og over Gangen over i Storstuen, han stod op og stirrede med de store Øine, og hele Ansigtet straaledede af Glæde, for det, han fik at see, det havde han aldrig seet Mage til, o det var saa dejligt! Men saa tog hans Moder ham ved Haanden og gik med ham derover, og midt i den store Stue stod et Træ med saa mange smaa Lys paa, det saa ud, som om de smaa Stjerner oppe paa Himlen var falden ned og havde sat sig paa Grenene, o hvor det var dejligt! Og saa var der Guldæg og smaa forgyldte Æbler og Nødder, det saa ud, som de sad fast paa Træet. Og rundt om Træet dandsede allerede de tre Søskende med Børnenes Fader, og de tog den Lille ved Haanden og dandsede med ham, og det var, ligesom de smaa Stjernelys nikkede til ham, og Guldæblerne vilde springe ned til ham; men det var bare Træet, der rystede ved Dandsen — jo det var fornøjeligt!«

»Nu skal I have Jeres Presenter!« sagde Faderen, »for ellers brænder Lysene ned.« Og saa tog den Lilles Moder ham paa Armen og løftede ham højt op mellem Grenene paa Træet, og saa pegede hun paa en Gren og sagde: »Kan Du se, hvad der

hænger?» Den Lille saae der hen, og hvad saae han der? — den nydeligste lille Dukke med rød Kjole paa sad paa Grenen og nikkede til ham, og i den ene Arm holdt hun en Stang Sortkridt, det var ligesom hun var levende og vilde række ham den, o hvor den lille Dreng blev glad, nu havde han jo faaet sit kjæreste Ønske opfyldt! Saa tog hans Moder Dukken og rakte ham den, og saa kyssede han den, og hans Moder kyssede ham, men det syntes den Lille var Dukken, der kyssede ham igjen. Lysene gik ud, den ene Stjerne slukkedes efter den anden, og da den sidste var borte, saa gik de allesammen igjen over i den lille Dagligstue, og den Lille kom til at sidde i Sophaen, og Dukken sad ved Siden af ham, og han fik saa mange Kager og Pebernødder; men dem delte han allesammen med sin lille Kjæreste. Men saa tilsidst blev den lille Dreng søvniq, og saa tog hans Moder og lagde ham i sin lille Seng, og der sov han, og drømte, — ja hvad drømte han? — Om Morgenen sagde han rigtignok, at han havde drømt saa dejligt om Dukken den hele Nat, men det var fordi han ikke kunde huske rigtigt, hvad det var, han havde drømt, — nu skal Du bare høre, hvad det var«

Derefter følger saa den egentlige Drøm, som er sjælden kjøn, men for lang til at aftrykkes her.

Snart blev Chr. Henrik saa gammel, at Skoleundervisningen skulde begynde, og det blev Faderen, der lagde den første Grundvold ved sin udmærkede Undervisning, der fortsattes med megen Samvittighedsfuldhed, til Barnet var henved 10 Aar; saa kom han ind i Ribe Latinskole, hvis Rector den Gang var Professor Thorup. Drengen viste imidlertid særlig Talent for Musik og Tegning og fik speciel Undervisning i disse Fag. En Farvetegning af Cathrine Præstegaard og Have fra den Tid, udført af Drengen eksisterer endnu og viser, hvilke Anlæg han havde i saa Henseende.

Der var en Lærer ved Skolen, som hed Hr. Tetens, om hvem Chr. Henrik aldrig kunde blive træt af at tale og navnlig den ejendommelige Maade, hvorpaa Hr. Tetens søgte at udvikle Børnenes »Kondouite«. Han mødte om Morgenen paa Skolen med en hel Bunke af personlige Brugsgenstande som Snustobaksdaase, Lømmetørklæde o. s. v., hvilke han anbragte paa

Christian Henrik de Thurah,
Sognepræst i Hesselager,
f. 7/7 1830, d. 10/11 1898.

Caroline Albertine de Thurah,¹⁾
f. 20/6 1827, d. 22/11 1852.

Anna de Thurah,
f. Klingenberg.

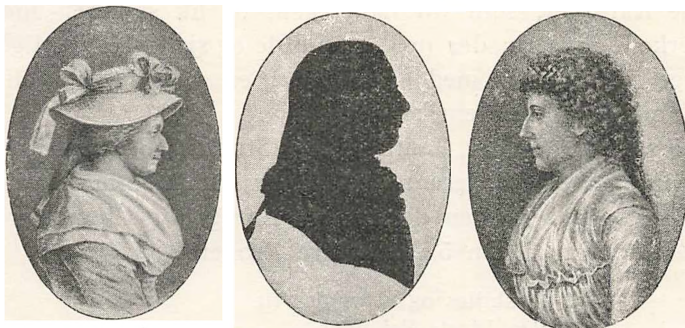
Marie de Thurah,
f. Andersen.

forskjellige Steder i Skolen. Saa skulde Børnene stadig have deres Opmærksomhed henvendt paa, om Hr. Tetens trængte til nogle af disse Sager, som naar hans Næse var tør, gjaldt det Daasen, var den vaad, var det Tørklædet, han manglede, og saa skulde Børnene komme med Hjælpen, da han ellers spurgte dem, »om de ikke kunde bruge deres Kondouite.« Blandt sine

¹⁾ Dette Billede er tegnet af Broderen Chr. H. Thurah.

Mag. Laurids Thurah, Biskop i Ribe Stift. Generalmajor L. de Thurah, General-Hofbygmester. Christian Henrik de Thurah, Kommandeur i Søetaten.

Helene de Thurah, født Weinigell. Kaptajn Albert de Thurah, Kommand. p. Indfødsretten, faldt 1801. Margrethe Chr. de Thurah, f. Behr.

Christian Henrik de Thurah, Sognepræst i Hesselager. Kaptajn Laurits de Thurah, Ridder af Dannebrog. Christian Erik de Thurah, Præst i Tommerup og Brylle.

Fornødenheder mødte Hr. Tetens ogsaa med nogle Sukkerkringler, som han anbragte paa Kakkellovnen, og som var bestemt til Frokost i Frikvarteret. Nu var samme gode Hr. Tetens meget distræet, og da han havde den Vane at klappe Kakkellovnen for at varme sine gamle Hænder, saa tog han sig ofte i Distrak-

tion ved samme Lejlighed en Bid af Kringlerne. Denne Distraction benyttede en Spilopmager af Dreng sig af en Dag og spiste Hr. Tetens Kringler. Da han nu som sædvanlig kom og klappede Ovnene og vilde bide af Kringlerne, var de borte, og siger: »Men hvor er Kringlerne,« saa svarer bemeldte Dreng: »Kan Hr. Tetens ikke huske, at da De før klappede Ovnene, saa spiste De tillige Kringlerne.« »Gjorde jeg virkelig! ja, det kan saa skam gjerne være!« sagde den gode Mand, der ikke kunde huske, hvad han havde spist, og det morede alle Drengene kosteligt.«

Faderen var stadig den, som læste Lectier med sit Barn og vaagede over hele hans Udvikling med den Alvor, bestemte og strenge Karakter, som var ham egen, og fik sammen med sin udmærkede Hustru, der med sit milde og sjældent kjærlige Sind var lige saa ihærdig med at opdrage, en enestaaende blivende Betydning for Chr. Henriks Liv.

Hans ældre Broder, Laurits, blev Student 1842 og Aaret efter cand. phil., men i Efteraaret 1844 var han hjemme i Ribe, og ved Afskeden skrev den da kun 14 Aar gamle Chr. Henrik følgende lille Rim til sin 5 Aar ældre Broder:

Vi skilles og vi mødes tit.
 Paa Livets Vej igjen,
 Saa Aarene os synes lidt
 For hurtigt svundne hen.
 Og Ven fra Ven maae skilles ad
 Paa Skjæbnens haarde Bud
 Og ofte atter mødes glad
 Med Takkebøn til Gud.

Vi snart maaske skal skilles ad,
 Men husk at vi igjen
 Dog mødes skal i Hus saa glad
 Hist i vor Faders Hjem,
 At der os muligt er beredt
 Et bedre Hjem end her,
 At vi til Møde der bliver stedt,
 Med dem vi her har kjær!

Din hengivne Broder

C. H. Thurah.

Ribe den 29de Sept. 1844.

Nederst paa Brevet er tegnet som Symbol en Engel, der oppuller Papiret og med en Pennefjer skriver Digtet.

Den 6te April 1845 blev han konfirmeret, og snart lakkede det ad den Tid, han skulde være Student. Kort før den Tid har han skrevet et lille Digt med en »Kjærmindeblomst« hæftet paa til en af hans Søstre, og som endnu er bevaret. Det er skrevet i Ribe 14de Sept. 1847 og lyder saaledes:

»Lille Blomst med Himlens Farve,
 Dermed fik du og at arve
 Himlens bedste Navn.
 Hvad er skjønt som en Kjærminde?
 Minderne, som aldrig svinde,
 Læge hvert et Savn.
 Plukket i min Mindefavn
 Blev du mig den bedste Gave
 Af en Søsterhaand.
 Thi med Dig skal aldrig svinde
 I mit Hjærte Hjemmets Minde,
 Du er Mindets Baand. —

Vi mærker nu, at Tiden nærmer sig, da Chr. Henrik skal bort fra Hjemmet, thi 16de Sept. 1847 findes følgende Digt af ham, hvorover ere fire nydelige smaa Haarfletninger af hans »Fader«, »Moder«, »Grethe« og »Caroline«:

Her er Haarene, der skjænkes
 Mennesket i Livet her,
 Som bestandig til dem lænkes,
 Dem til Gravens Rand de bær. —
 De i Tidens Storm kan blegne,
 Livets Høst gjør Haarne hvid;
 Derfor saa vi alle Vegne
 Bleget Lok i Høstens Tid, —
 Men i Somrens Midte staaer
 Tættest Skov med dunkle Blåde;
 Ei derover Stormen gaaer
 Haarne bære da vi glade. —
 Og i Vaaren bølger let
 Lyse Blad i Foraarsvinden
 Haarne skinner skjønt og tæt
 Lokken ruller ned ad Kinden. —
 Her er Høst og her er Sommer
 Her er Vaarens skjøne Blad!
 Lad os mindes, Høsten kommer
 Selv til den, der nu er glad.

Forinden vi forlader Hjemmet, vil jeg her meddele et Digt, han har skrevet i Tiden deromkring, og som har til Overskrift:

MIT HJEM.

Hist ved Vesterhavet staar	Om hvordan Prindsessen kom
Der en lille Præstegaard,	Ned i Hulen, eller om
Venligt aabned' den sin Favn,	Hvordan hun en anden Gang
Gav mig Ly i Fredens Havn.	Maatte gaa med Næsen lang.

Der jeg voxed hurtig op	Hvordan Tommeliden drog
Som en Blomst med Blad og Knop,	Ud paa mangt et farligt Tog.
Der jeg leved tryk og glad	Pogen lytter nøje til,
Som en Fugl bag Træets Blad.	Ler af saadan lystigt Spil.

Kom jeg ensom dog derhen,	Lyset bliver da sat frem,
Viser Dig hvert Sted igjen,	Pogen skal nu i sin Seng.
Drager hvert et Minde frem,	Moder tager ham i Favn:
Som jeg har om Barndomshjem.	»Sov nu sødt i Jesu Navn.«

Det en Vinteraften er,	Neppe er Solen atter staaet op,
Lystigt flammer Ildens Skjær,	Neppe er Klæderne kommen paa Krop,
Hist ved Vindvet i en Krog	Førend han løber ud i Gaard,
Sidder jo den lille Pog.	Der hvor den store Snehytte staar.

Ved sin Moders Fødder han	Færm han trækker da Slæden ud,
Lytter taus nu til, hvordan	Den skal holde i Rusk og Slud.
Hun ham ret fortælle kan	Broder trækker i Gaarden om,
Om den gamle Fiskermand.	Bagud faldt Pogen, og Kanen var tom.

Frem kommer Kosten tyk og kort,
 Se nu kun hvor de feje bort,
 Rendestenen er blank som Glas,
 Se hvor de glide og slaar sig i Qvas.

I Efteraaret 1847 blev Chr. Henrik Thurah Student og maatte nu bort fra det gamle Hjem i Ribe, som han havde faaet saa kjær og altid mindedes med Glæde. Han kom der 1860, men fandt alt saa forandret, at han blev bedrøvet og vilde derfor aldrig besøge sine senere Hjem, efter at Familien var flyttet derfra. Han kunde ikke taale at se Forandringen, men vilde beholde Mindet uforstyrret, som han havde kjendt Stedet.

Rejsen fra Ribe over Snoghøj med Skib gennem Kattegat og Øresund til Kjøbenhavn har han beskrevet kjønt i: »Det

vidste kun Vorherre«, og da han kom i Land i Kjøbenhavn, »var hans Broders Arme de eneste, der aabnede sig for ham blandt de mange tusinde, for at trykke ham til et Hjærte, der aldrig vilde ophøre at slaa for ham.« Broderen var imidlertid optaget af Examenslæsning, derfor blev det hans Bysbarn og Ven Lassen Knudsen, som blev Fører i den store By til Tivoli og paa Skovtur til Dyrehaven sammen med Maleren Skovgaard.

Den dobbelte Familiefest i Anledning af Brødrenes Studenter- og Embedsexamen gjorde Chr. Henrik til Poet, idet han ved den Lejlighed skrev Sangen om »Korsdrageren«, som han kaldte Broderen, der skulde stride for Herrens Sag. Det blev delsvis en anden Kamp, han stred, og et andet Ridderkors, han bar, end den Sangen skildrer, saa profetisk var den ikke.

KORSDRAGEREN.

Den 29. Dec. 1847.

Med Sejl paa Masten
 Med Iil og Hasten
 Flyver en Snekke
 Bort under Ø;
 Hvo staar i Stavnen,
 Hvo stirrer mod Havnen
 Ud over den vildene Sø.

En Ridder drager
 Saa stærk og fager
 Med Kors paa Skulder
 Mod Hedningland.
 Med Mod i Følge
 Paa kølig Bølge
 Stævner han nu imod Strand.

Han vied Sværdet,
 I Kampen hærded,
 Til Himmelstriden
 Paa fjærne Kyst;
 Hvad er hans Stræben?
 Hvad sjunger Læben
 Med hellig Lyst?

»Mit Hjærte bæver,
 Min Aand sig hæver
 Med ukjendt Længsel

Mod Himlen op;
 Hvad der jeg skuer
 Som Flammer luer
 Paa Stjernetop.

Hvad jeg attraaed
 Jeg nu opnaaed,
 Jeg blev en Kæmpe
 For Troens Borg,
 Mit Sværd jeg svinger
 Det Lykke bringer,
 Det dræber Sorg.

Med Korsets Fane
 Vil jeg mig bane
 En Vej saa sikker
 Til Hjertets Blod,
 Og for det høje
 Vil jeg mig bøje
 Med frejdigt Mod.

For Gud jeg kæmper,
 Ved ham jeg dæmper
 Hver Helvedflamme
 Med Troens Skjold;
 For Krist jeg strider,
 Paa ham jeg lider,
 Han er min Vold.

Lad Sværdet klinge!	Gud have Ære!
Det Sejer bringe	Min Hjælp han være
For ham, som døde	I Nødens Time,
For Verdens Fred!	I Kampens Larm!
Lad Køller knuse,	Da vist jeg finder,
Lad Pile suse!	Hvad aldrig svinder
Jeg lider, hvad han for mig led.	Min Hvile, min Fred i hans Arm!

Med Sejl paa Masten
 Med Iil og Hasten
 Flyver en Snekke
 Bort under Ø;
 Den bærer Skatten,
 Som aldrig Natten
 Udsletter paa vildene Sø.

Efter at den gamle Thurah nu havde været Præst i Ribe i over 23 Aar, blev han endelig forflyttet i Foraaret 1848.

Om Grunden til, at gamle Thurah maatte sidde i en saa lang Tid i dette lille Embede i Ribe, uagtet hans udmærkede Kvalifikationer til noget bedre, vil jeg her gjengive, hvad han selv har sagt derom til sin yngste Søn. . . . Gl. T. var i Begyndelsen af 1825 til Audiens hos Fred. VI. for at takke for Befordringen fra Garnisons Kirke til Ribe. Medens han med flere ventede i Forgemakket, kom den Person til Audiens, som udgav sig for en forbyttet Søn af Kongen. Man hørte Kongen tale ham heftig til, og da Audiensen var ude, afsagde Adjudanten Audiensen for den Dag. Da man gik bort, fulgte gl. T. med en Bekjendt og en ubekjendt Herre, og Samtalen faldt paa Prinds Christian, som den fremmede løftede til Skyerne, og gl. T. gjorde den Indvending, at Prindsens Opførsel i Norge dog ikke gav de bedste Løfter for Fremtiden. Denne Fremmede var Jørgensen Jomtou, en Literat, som agerede Spion for Prinds Christian. Gl. T. fik i Ribe Besøg af ham, efter at have søgt forgjæves at blive befordret, og J. J. mindede ham om deres Samtale efter Audiensen; saa at gl. T. maatte sige ham, at han aldeles maatte have misforstaaet Betydningen af hans Udtalelse. Gl. T. kunde da gjette, at det var dennes Rapport til Prindsen, som havde bragt ham paa det sorte Brædt hos Chr. VIII. Det var først efter hans Død 1848, at gl. T. blev forflyttet til Tommerup og Brylle, og hans yngste Søn var i den Anledning hos

Tillisch, som sagde, at der var sket hans Fader Uret, som nu skulde blive gjort god.«

I Tommerup og Brylle, en af Fyns skønneste Egne, var Familiens Hjem i over 20 Aar, til gl. T. paa Grund af Alder og Svagelighed tog sin Afsked 1869.

I Kjøbenhavn kom Chr. Henrik til at bo hos sin Moster, sin Plejemoder, som han kaldte hende, der var gift med Uhrmager Mohr, der boede paa Kongens Nytorv, og hvor hans Broder Laurits ogsaa havde sit Hjem.

Det var en stor Støtte for den unge Student, at han havde den ældre Broder, der samme Aar var bleven theologisk Candidat, til Vejleder og Raadgiver baade ved Studeringen og som Fører i alle Livets Forhold. Men de to Brødre var saa overordentlig forskellige i Temperament og havde derfor meget vanskeligt ved ret at forstaa hinanden, og det varede heller ikke mere end et halvt Aar, før deres Veje skiltes for lang Tid.

Strax ved sin Ankomst til Hovedstaden ønskede Chr. Henrik at udvikle sine Anlæg for Tegning og Malning, og derfor meldte han sig til Undervisning paa Kunst-Akademiets Frihaands Classe, ligesom han vistnok paa Foranledning af Broderen kom ind i »Dansk Forening«, for hvilken han senere blev Kredsformand. Og i det hele varede det ikke længe, før han kom i Berøring med en stor Del af Hovedstadens og dens Omegns mest bekjendte og ledende Mænd, bl. a. blev han indført i Grundtvigs Hus, af hvem han snart blev en ivrig Tilhænger. — Men den store By havde mange andre Tillokkelser, der nok kunde friste et ungt, uerfarent og i høj Grad livligt og videbegjærligt Menneske, som den unge Student, der var kommen fra den lille, stille Vesterhavnsby. Faderen havde ikke Raad til at forsyne Sønnen med flere Penge, end der med Sparsommelighed lige kunde slaa til til det allernødvendigste. Og da han syntes, det var trangt nok, forsøgte han at tjene lidt til Hjælp ved at informere, og paa dette Felt fik han snart en uventet Hjælp. Tidligt paa Foraaret brød Krigen med Tyskland ud, og Laurits Thurah gik som frivillig med, besjælet som han var for den danske Sag. Han havde en Del private Informationer, som han overlod sin Broder Chr. Henrik, der med Glæde og Iver tog imod dem og fik her en ret betydelig Indtægt, da det var ret velhavende Familier, han paa denne Maade kom i Huset hos.

Blandt disse Familier maa her nævnes en paa den Tid bekendt Etatsraad A. C. Andersen, R. af Dbg., der var Hof- og Chatolkasserer hos Enkedronning Marie, i hvis Hjem ved Frederiksberg Slot, der var aabent Hus for en stor Kreds af bekendte Mænd og deres Familier. Fruen i Huset var Anna Marie, f. Stoffel, en kjøbenhavnsk Borgerdatter, og der var fem Børn, tre Døttre og to Sønner, hvoraf den ældste var født 1834.

I denne Familie var Chr. Henrik strax ved sin Ankomst til Kjøbenhavn bleven indført ved sin ældre Broder, og nu kom han til at undervise Børnene sammen med nogle andre Familiens efter Broderens Afrejse til Krigsskuepladsen.

Her lagde han saaledes Grunden allerede som syttenaarig til en Gjerning, han kom til at vie en stor Del af sit Liv, og i hvilken han blev en sand Mester, der med Liv og Sjæl gik op i sit Arbejde. Nogle smaa Digte han paa den Tid skrev til nogle af sine Elever følger her som ret betegnende:

FORORD.

Læse siger I jeg kan,
er i Bog ei Sinke; —
Bogen gav mig den Forstand,
Lærdom er kun Sminke,
stjæler Rosen bort fra Kind,
bilder alle Daarer ind
han kan Alting mestre.

Rodesviin i Gadekjær
er hver Bogorms Frænder; —
paa de sorte Kragetær
Møddingen man kjender.
Sort paa Hvidt er Lærdoms Sprog —
Guld paa Blaåt er Livets Bog,
som de Lærde vrage.

Stjernehær paa Himmel-Grund,
Fugl i Bøge-Sale,
Tusindfryd paa grønne Bund,
Sommerfugl og Svale;
det er Livets Bogstavtræk,
bedre vel end Streg af Blæk,
som de Lærde male.

Stave kan jeg vel saa smaat
i de store Blade;
gylden Skrift paa Himmelblaat
kan ei Øiet skade.
Gaar endog den Staven seent,
glemmer man dog ej saa reent
Livet over Bogen.

Moere siger I jeg kan: —
lidt kan Børn fornøie!
Hvad er vel en Visdomstand
mod et Barneøie?
Mens i Bog jeg saa kun Tant
Livet jeg hos Barnet fandt; —
det er hele Gaaden.

For min Skrift og Tegning I
vil mig og berømme:
nu velan! — mit Skriverseri
maa I selv bedømme.
Breve fem jeg skriver her,
tegner af for hver især
hvad jeg fandt i Livet.

TREDIE BREV. TIL MARIE ANDERSEN.

Er Verden da reent nu af Lave?
 Er Piger for Bøgerne skabt?
 har Eva i Paradishave
 da al sin Forstandighed tabt?

Nei Gud være lovet, at Manden
 kun med sig Forbandelsen tog,
 at han skulde hente Forstanden
 Af Pen og af Blæk og af Bog.

Har Gud levnet Qvinderne Snille,
 hvorfor skal det da jages bort? —
 Et Puds vil Jer Mændene spille;
 pas paa I ei kommer tilkort.

Kan i Fred I for Lærdom ei være,
 svie saa Grøden en Gang eller to,
 for at Manden engang dog kan lære,
 at Snillet hos Eder mon boe.

Den danske højhjertede Qvinde
 ei trænger til Fremmedes Maal; —
 paa Dansk skal hun rejse sit Minde
 paa Dansk skal hun bruge sin Naal.

Paa Dansk skal sin Husbond hun elske,
 paa Dansk skal hun passe sit Huus,
 paa Dansk skal hun hade det Wælske —
 kun stakket er Franskmandens Ruus.

Marie! jeg troer vel Du finder,
 at Sandhed der er i mit Ord:
 gid stedse højhjertede Qvinder
 maa blomstre som Roser i Nord!

Frederiksberg d. 3die Nov. 1847

Munter og livlig som Fuglen paa Qvist
 Blomstrende skjøn som Rosernes Blade
 Saa jeg i Lundens Skygger hist
 Gratien dandser med Søstrene glade.

Huld og yndig hun bøied sig let
 Ligesom Qvisten i Foraarets Vinde
 Foden sig flytted' saa hurtig og net
 Øiet mig sa'e hvad der boede derinde.

Næppe hun saa mig før hurtig hun svandt
 Bort som Løvet i Efteraarsvinden
 Seier dog atter Nysgerrighed vandt
 Sagte hun listed' og lytted' bag Linden.

Atter hun kom og Spøgen fik Magt
 Let hun i Søstrenes Sfære nu dandser
 Intet paa Munterhed Baandet har lagt
 Længer hun ei i Alvorlighed sandser.

Dands kun min Gratie! — Tiden er snart
 Da Du i Spøg ej mere kan leve
 Ungdommens Timer de gaae i en Fart
 Da ej jo Aar til Minutter kan blive.

dediceret
 min Gratie * * * * *

Senere fulgte yderligere:

Rörande Epistel angående en Blomsterkorg och en Ring, lofven men icke gifven.

MED EN KURV TIL MARIE ANDERSEN.

Efter Kæmpevisen: Jeg gik mig i Lunden etc.
 Jeg gik mig paa Børsen en Efteraarsdag,
 Roser og yndelige Blommer,
 Og der var jo Alt ret efter min Smag,
 Vent til atter jeg der kommer.

Jeg vanked' saa ensom i Gangene om
 Roser og yndelige Blommer
 Indtil jeg hen til en Juveler kom
 Vent til jeg atter der kommer.

»Og hør mig har I vel Sølvringe smaa?«
 Roser og yndelige Blommer
 (Thi hvad jeg Dig loved', jeg huskede paa)
 Vent til jeg atter der kommer.

»Ei saa haver jeg Sølvringe smaa«,
 Roser og yndelige Blommer,
 Bort fra ham jeg da monne gaa,
 Vent til jeg atter der kommer.

Og just som jeg var ifærd med at gaa,
 Roser og yndelige Blommer,
 Kommer for mig just en Bod at staae
 Vent til jeg atter der kommer.

Og hvad der var i det hued' mig godt
 Roser og yndelige Blommer
 Noget var stort, og Andet var smaat,
 Vent til jeg atter der kommer.

Da tænkte jeg paa hende, der ikke var der
 Roser og yndelige Blommer,
 Jeg tænkte paa Dig, og hvad Du havde kjær,
 Vent til jeg atter der kommer.

Og alt som jeg tænkte, da stirred' jeg paa,
 Roser og yndelige Blommer,
 Tre smaabitte Kurve, der for mig mon staae
 Vent til jeg atter der kommer.

Jeg tænkte: »Hvad om Du gav Kurven for Ring?«
 Roser og yndelige Blommer
 Jeg mærked' at som jeg tænkte alle smaa Ting
 Vent til jeg atter der kommer.

Saa tog jeg for Ringen da den Kurvelil,
 Roser og yndelige Blommer,
 Brug den for mig hvortil at Du vil,
 Vent til jeg atter der kommer.

Og dermed Farvel! jeg kommer der ei mer
 Roser og yndelige Blommer,
 Og ønsker af mig Du Dig Kurve fleer
 Saa vent til jeg atter der kommer.

C. Thurah.

p. sc.

Seer Du vel: »Han kan strikke sy og tegne!«

og 24. April 1848:

Tusind Tak I have skal!
 Mine smaa Veninder!
 Eders Blomst har sat et Tal
 Til de smaa Kjærminder,
 Dem jeg altid samler paa,
 Kunde Grunden I forstaae,
 Vilde I mig hjælpe.

Ak thi uden Minder kun
 Livet var en Plage,
 En urolig Feberblund
 Fuld af Suk og Klage.
 O i Sorg i Nød og Trang

Trøster det saamangengang,
 At vi have sjunget.

Sjunget i et kjærligt Hjem
 Ved en Moders Hjærte,
 Synger derfor og forglem
 Hver en Barndomssmerte!
 Synger! Danser! Smiler! Leer!
 Men foragt ei Minder meer,
 Der er af de ægte!

Minderne, som ej forgaae,
 Ere Uskylds-Glæder,

Rene som Guds Engle smaa,
 Og i Troens Klæder,
 Tættest som Guds Himmel blaae,
 De i Barnehaven staae.
 Ellers kun helt sjældent.

Eders og Kjærmindernes hengivne Ven
 Christian Thurah.

Den 15. Juli 1848 sendtes følgende Brev til »de tre Gratier«
 nemlig de tre Søstre Andersen:

»Iforgaars jeg sagde:	Men tæk saa, den Ene
Jeg kommer nok ei;«	Paa Ho'det skal staae,
Men Skjæbnen han lagde	Den Anden paa Bene
En Steen i min Vei,	Til Amager gaae,
Den Steen var for stor	Og derfor jeg ei
Og derfor jeg troer	Ad støvede Vei
Jeg haaber nok at lade den ligge.	Til Skoven alene vil gaae

I Skoven jeg skulde,	Imorgen jeg kommer
Der vilde jeg se	Ved Aften i Kvæld
Dryaderne hulde	Naar Bien den brummer
Bag Bladene lee;	Sit Aftens-Farvel;
Tre Venner i Følge	Til Eder jeg gaaer,
Paa Fuursøens Bølge	Erstatning jeg faaer
Vi skulde forlyste os godt.	For hvad jeg af Skoven gik Glip.

Eders narrede Ven
 Christian Thurah.

Ved en Festlighed den 28. December 1848 hos Etatsraad An-
 dersen mødte Student Thurah med en Sang til Ære for »Lys-
 alfen«.

Mel.: Der staar et Træ i min Faders Gaard etc.

Lysalfen vendte sit Ansigt bort,	Paa Tonevinger de til os kom,
Og mørkt det blev i Danas Have,	Naar Lysene i Dandsen bæved!
Nu glider Dagen saa mørk og kort,	De flyve lystigt om i Straaleglands
Kun Solen seer paa Blomstergrave;	Og svæve os forbi i munter Dands,
Derfor indbød her til vor lille Fest	Og da de seer
Lysalfen vi, at blive munter Gjæst;	Til os, og leer,
Lysenes Glands,	Og bringer Munterhed og Glæde.
Børnenes Dands,	
Det er Alt, hvad man kan forlange.	Men men's i Dandsen de fløi forbi,
	De hvidsked' Noget os i Øre,
Hvergang i Dandsen vi svinged' om,	Og skjøndt de hvisked, saa nemmed vi
Lysalferne omkring os svæved',	Dog Alle, hvad vi skulde høre;

De hvisked': »Tak fra os det kjære Par,
 Som os iaften saa fornøiet har!«
 Tak! da I To;
 Gid Glæden bo
 Hos Eder altid som i Aften!

C. H. T.

Men en stor Del af de gode Indtægter gik til Fornøjelser, og med Fornøjelserne gik Tiden, og vor Student glemte at læse tilstrækkeligt, og den »anden« Examen stod nu for Døren. Hjemmet i Tommerup, hvor han aldrig havde været, var ligesom gledet noget fra ham over al den Herlighed i Hovedstaden med den Virak, som hans lystige Vid hjembragte den unge Mand.

I Efteraaret 1848 blev anden Examen overstaet, men han fik kun anden Karakter, hvilket den unge Cand. phil. meddelte Faderen tilligemed Grunden, hvorfor det ikke blev bedre og Løfte om Bedring i Fremtiden. Faderen, der har været i høj Grad bekymret for Sønnen, skriver i Brev af 27. Novbr. 1848 og beklager, at han ikke har fulgt Faderens og Moderens gode Raad og skriver videre, at »jeg har hentyet til ham i Bønne, som styrer Hjærterne, kan drage dem til sig og formaar at udrette langt mere end vi forstaar eller beder. Og Gud være lovet, at han har bønhørt mig, saa at han ved sin Aand har opladt Dine Øjne for Dig selv og Din aandelige Tilstand og lært Dig at betænke, hvad der tjener til Din Fred Men det er mit Haab, at Herren, som har begyndt den gode Gjærning i Dig, vil fortsætte og fuldende den. Gud velsigne Dine gode Forsætter og give Dig sin Bistand til at udføre dem!

Din Beslutning at studere Theologi og saaledes engang at virke som Ordets Tjener er noget, jeg naturligvis maa overlade til Dit eget frie Valg, men jeg vil dog give Dig at betænke, om det ikke er for tidligt strax ved Övergangen til en ny Tilværelse at tage en saa vigtig Beslutning, der lettere kan være en Følge af den øjeblikkelige Stemning, hvori Følelsen henriver end af modent Overlæg. Du maa derfor i denne Henseende nøje prøve Dig selv, da den letbevægelige om end gode Følelse og den glødende Phantasie ikke danner christelige Lærere, naar de ikke forenes med rolig Besindighed og sand Visdom. Det er et meget ansvarsfuldt Kald, som i sinj Udførelse paalægger

mange Byrder, kræver megen Opoftrelse og Selvfornægtelse for at opfylde dets mange og tunge Pligter. Derfor betænk Dig vel! . . . Din Moder og Søstre hilser Dig kjærligst, og nu bevarer, vejlede og styrke Gud Dig med sin Naade til at fortsætte det nye Liv, Du har begyndt til hans Ære og Din Lykke, hvilket inderligt ønskes og bedes af

Din Dig hengivne Fader
Thurah

Du kan nok ved Lejlighed meddele mig de specielle Characterer ved din Examen.«

I de Dage var en Rejse fra Kjøbenhavn til Tommerup ikke saa let som i vore Tider. Vel var Jernbanen til Roskilde lige bleven færdig, men det øvrige Stykke Vej til Korsør maatte tilbagelægges i Postvognen.

Derefter gik det med Smakken over til Nyborg, og nu atter i Postvognen over Odense til Tommerup; forsaavidt man ikke foretrak at vove Turen til Søs fra Kjøbenhavn til Odense. I begge Tilfælde var Turen besværlig og kostbar, saa det var ikke saa underligt, at Chr. Henrik Thurah ikke besøgte sit Hjem i Tommerup før i Sommerferien 1849 efter to lange Aars Fraværelse. Forældrene og de to Søstre blev glade for at se deres yngste Søn og Broder igjen og han ikke mindre for at være hos sine Kjære og for det herlige Sted, og siger i et Brev: »Dejligt er her ogsaa som i et Paradis, for Tommerup ligger i den smukkeste Del af det dejlige Fyn.« Og han beskriver, hvor herligt det er i Præstegaardens Have, »hvor der er to Grotter, en Buegang og et Tempel, som vi kalder Oxetemplet, der dog ikke er saa smuk som Oxetemplet i Frederiksberg Have. I næste Uge skal Haven illumineres, saa skal Du se et Tivoli Nr. 2. Mit Værelse støder op til Haven og Kirkegaarden i et Hjørne af Præstegaarden, og der, siger man, at det spøger, men jeg har rigtignok ikke mærket det. Jeg har endnu ikke været udenfor Sognet, men Vejen til Kohaven og Talleruplund, der gaar over Bakker og Dale, er overmaade smukke, og fra det sidste Sted kan man se over til Fredensborg i Brylle og Brændholdt, som skal være noget af det dejligste paa Fyn« Han foretog mange Udflugter og tog Skitser af de kjønne Steder, men Ferien var snart til Ende, og »Candidaten«, som han i Alminde-

lighed kaldtes i Tommerup, til Adskillelse fra Broderen »Kap-
tainen« maa atter til Kjøbenhavn for at studere.

Chr. H. Thurah havde i disse Aar sluttet et nøje Venskab med flere Jævnaaldrende, blandt hvilke her skal nævnes Kunstneren Hermansen og fremfor alle Billedhuggeren Stephan Ussing, hans Barndomsven fra Ribe, hvis Fader, der var Snedker i Ribe og noget af en Tusindkunstner, der ved Siden af sit Haandværk drev en Mangfoldighed af andre Sysler, malede og modelerede og havde i det hele gode kunstneriske Evner, og af ham har Thurah som Barn aabenbart faaet næret sin første Kjærlighed til Kunsten. Den udmærkede talentfulde Stephan Ussing døde allerede 1855, og Thurah skrev følgende Vers og Salme, der blev sunget før Talen ved Begravelsen:

Stille, bramfrit var dit Liv paa Jorden,
Rastløs iled' Du til Maalet frem,
Tidlig alt dit Navn var kjendt i Norden,
Der med Stolthed kaldte sig dit Hjem.
Men lad veemodsfult nu Taaren rinde,
Græd, o Danmark! for din tabte Søn.
Her din Samtid Dig en Krands vil binde
Med et Navn, der er din Kunstner-Løn!!

Mel.: O sanctissima.

Syn for al sin Skabning Vrimmel	I den store Billedkjæde
Fra sin egen Mesterhaand,	Allerhelst dog blandt de Smaa
Syn og Sands for Jord og Himmel	Du afbildede med Glæde,
Lagde Herren i Din Aand.	Hvad Din Barne-Engel saae.

Helst dog for Hans eget Billed,	Og med Barnets Liv for Øie
Som i Leer det præget stod,	Lærte Du med Barnesind
Hvor hans Liv i Afglands spilled,	Ydmygt Dig for Ham at bøie,
Sjælens Øie sig oplod.	Som blandt Børn gaar ud og ind.

Nu Guds billedet det største
Du beskuer heelt i Ham,
Sandhed selv og Livets Fyrste
Blandt Hans Hjords de frelste Lam.

Af Vennerne maa endvidere nævnes Kunstmaler Henrik Orlík og Præsten Lassen Knudsen, der senere kom til Lejrskov, Præsten P. K. Algren, samt den bekjendte Præst Chr. M. Kragballe, der udgav »Kirkelig Samler«, Holger og Skat Rørdam og L. T. Gjerløff, og forglemmes maa heller ikke den fordelagtig

bekjendte Præst i Gladsaxe, Dr. phil. Kalkar, hvis Hus var aabent for en Mængde bekjendte Personligheder fra den Tid, og Livet i dette Hjem erkjender Thurah at have haft en god Indflydelse paa hans Udvikling og i det hele. Ved et Bryllup i Gladsaxe Præstegaard den 23. Maj 1856 skrev Thurah Sangen:

Mel.: Der staar et Træ o. s. v.

Det er den lærde Verden velbekjendt,
Om ikke Andre just saalige,
At Borchs Collegium for en Student
Er høiest Trin paa Lykkens Stige,
Paa Walkendorf og paa Regentsen skal
Man gaa og trækkes med Contubernal,
Derimod her
Har jo Enhver
Det Hele for sig selv alene.

Men længe varer ei det Paradiis,
Naar Candidat Studenten bliver,
Saa sætter han ei paa sin Lykke Priis,
Det andre Tanker strax ham giver,
Han sukker tidt ved Thee og Aftensmad:
»O gid blot h u n nu ved min Side sad!
Saa fik jeg Ro,
Saa var vi To,
Men nu er jeg saa muttersene!«

Ja det er ei iblandt Studenters Kreds,
At han Contubernalen søger,
Det er et lille Pigebarn elsteds,
Der i hans lærde Hjerne spøger;
Og da der ikke staar i Borchs Fundats
Det Allermindste om en Dameplads,
Saa maa han jo
Selv sætte Bo,
Hvis han Contubernal vil have.

Saa glemmer han Studentens stolte Lyst
Til Eneret paa Lykkens Throne,
Nu er Contubernalskab al hans Trøst,
Contubernalen er hans Kone,
Og han kan aldrig i sit Hoved faae,
Hvordan det uden hende skulde gaa,
Ganske bestemt
Har han nu glemt,
At det var bedst at være ene.

See det er just hvad vi nu alle her
 Maa finde ganske i sin Orden;
 Thi derfor kom vi jo til Brudfærd
 Iaften her i Præstegaarden;
 Den bedste Slutning paa vor Bryllupssang,
 Som derfor vi kan finde dennegang,
 Det er at vi
 Ret stemme i:
 Contubernalerne skal leve!

Ved en Barndomsven Jørgen Jørgensens Død, født 21. Oktober 1831, fulgte det skønne Digt:

Paa Kirkegaarden, hvor vi leged
 Saa ofte, medens vi var smaa,
 Paa Kirkegaarden, hvor vi hæged
 Om Graven, hvor Din Moder laa,
 Der, hvor vi ledte om Violen,
 Naar Jordens hvide Brudedragt
 Guldvirket blev af Foraarsolen,
 Der har de Dig til Hvile lagt.

Hvi hvidsker Du: »Gaa bort fra Graven!«
 Hvorfor skal jeg fra Graven gaa?
 Hvi peger Du derop mod Haven,
 Hvor Dine Abildtræer staa?
 Der voxe ingen Æbler røde,
 Ei mindste Knup er sprunget ud;
 Thi Vinterstormene afbrøde
 Din Faders bedste Abildskud.

Hvad hvidsker Du om grønne Enge
 Med Blomster røde, gule blaa?
 Om Baaden med de glade Dreng,
 Der vugger paa den blanke Aa?
 Saa langt som Øiet vidt kan række,
 Staa alle Enge under Vand,
 Og Baadene er blevet lække,
 Den bedste drev en Storm paa Land.

Hvi peger Du paa Kirketaget
 Hist bag de høje Lindetræer?
 Den lille Svale er bortjaget
 Og kvidder ikke længer der,
 Nu hænger Reden tom tilbage
 Ved Kirkeruden, hvor den sad
 I Sommer med sin lille Mage
 Og høit til Orgeltoner kvad.

Hvi peger Du paa Taarnets Glugge?
 Hvi smiler saa Din blege Kind?
 Ja snart skal vi dem høit oplukke
 Og kime Paaskemorgen ind,
 Da toner det fra Dødninghaven
 Med Orgelklang, hvor nys vi græd:
 »Tag bort det sorte Kors fra Graven,
 Og plant en Lillie i dets Sted!«

Hvi svandt Du som en Drøm for Øiet?
 Stod ei din blege Skygge her?
 Er Du til Paradiset fløiet
 I Paaskemorgens Dæmringsskjær?
 Du hvidskede: Gaa bort fra Graven!
 Ja Du har Ret, her er Du ei,
 Ved Livets Træ i Kongehaven
 Din Aand i Herren fryder sig.

Ja det var det, Du mig betroede,
 Det var i Paradisets Vang
 At hine skønne Blomster groede,
 Og det var der at Fuglen sang,
 Og det var der at Toner lode
 Fra Engleharpn højt i Chor,
 Og det var der, at Frugter søde
 Med gylden Glands paa Træet groer.

Det var paa Paradisets Strømme
 At Du blev vugget sødt i Blund,
 Og saa de gyldne Barsedrømme
 Afspejle sig paa Flodens Bund,
 Og det var Himmeriges Klokker
 Du hørte kime til den Fest,
 Da sig Guds Børn i Himlen flokker
 Om Livets store Offerpræst.

Mellem disse udmærkede Mennesker levede Thurah et for ham udviklende Liv samtidig med, at han nu stod i en livlig Brevvexling med Hjemmet. Faderen søger stadig meget alvorligt at formane Sønnen til omhyggeligt at sørge for sin Sjæls Salighed og fremfører bl. a. i et Brev af 8de November 1849 som Grund til, at han ikke indlod sig i aandelig Samtale: » . . . da jeg som Sjælesørger kun tror at kunne virke noget synderligt, naar de Paagjældende af egen Drift henvender sig til mig om Oplysning, Vejledning, Raad og Trøst« Til Julen sender Sønnen følgende Svar paa Vers:

Fra høie Himmelsale,
Der kom et Julebud
Til Jordens Skyggedale,
Som lyse Stjernesked.

Det var Guds Engleskare,
Der sang saa høit i Sky
Om Fred og ingen Fare
I Jule-Morgengry.

Som Duen fløi fra Skoven
Med friske Oljebled,
Saa bragte de fraoven
Godt Nyt fra Davids Stad.

Og Markens Hyrder glade
Fornam det Budskab brat,
At Isaj Stub fik Blade
Den samme Julenat.

Da Davids Søn hin unge
Blev lagt i Moderskjød,
Det lød fra Engletunge:
En Frelsermand er født!

Og det var Barnets Mærke,
Dengang fra Englekor
Det lød med Toner stærke:
Nu er der Fred paa Jord!

Til Guds, vor Faders, Ære
Det mældes nu om Land:
Guds Søn, den Hjærtenskjære,
Han blev vor Frelsermand!

Nu lege vore Sjæle
Med Engle sødt i Skjul,
Og vi med Barneglæde
Har en lykkelig Jul.

Mens Julesange klinge
Og Juleklokker gaa,
De saligt Budskab bringe
Til alle Herrens Smaa.

Og kan vi Tungen røre
Og sætte ret i Gang,
Da skal Guds Engle høre
I Sky vor Julesang.

Da faaer den Englevinge,
Og did, hvor den kom fra,
Skal den igjen sig svinge
Med sit Halleluja.

Og nu Levvel, kjære Fader! gid vi maa opleve et lykkeligt
Nytaar med Velsignelse i Alt, det maa vi bede Gud om af Hjer-
tens Grund. Levvel! Gud befalet!

Din hengivne Søn
Chr. Thurah.

Som Svar paa et Brev og nogle Blomster fra Moderen skrev han:
„ . . . jeg glemmer baade hvormegen Kjærlighed, jeg er Gud og
min Næste skyldig for den megen Kjærlighed, de har viist mod
mig. Jeg har stadig bedt og beder endnu med David: Herre!
skab i mig et reent Hjerte! Det skee! Amen i Jesu Navn! Jeg
har ingen Blomster, kjære Moder! at sende Dig til Gjengjæld
for dem, Du sendte mig; men da jeg dog gjerne vil gjøre Lidt
derfor igjen, saa tag tiltakke med et Par Riim istedet.

VINTERGJÆKKEN.

Underlige Blomst ved Vintertide.
 Er det sandt, Du er et Foraarsbud?
 Er det sandt, at Dine Klokker hvide
 Ringe Vaaren ind og Vintren ud?
 Er Du første Led i Blomsterrækken,
 Trofast som det første Elskovspant,
 Hvorfor nævnes Du da Vintergjækken,
 Naar Dit Foraarsbudskab dog er sandt?

Vil Du gjække Vintrens barske Kulde,
 Vise den, at Livet ei er dødt,
 Men kan røre sig, saa Blomst af Mulde
 Spirer end i Vintrens Hjerter sødt?
 Er det kun en List, Du kjærlig øver,
 Naar Du klæder Dig saa hvid som Sne,
 Forat Blomsterlivets gamle Røver
 Ei derunder Vaarens Grønt skal see?

Nei, det er kun os, som Du vil gjække,
 Du vil skuffe os med hvide Liin,
 Saa Du listigt kan derunder lægge
 Foraarsbudet som en Gaade fin.
 Hvordan løses da Din Vintergaade,
 Som Du sælsomt under Klokker bandt?
 Naar jeg drister mig til den at raade,
 Siig mig da, om Løsningen jeg fandt!

Der er Vinterkulde nu paa Jorden,
 Isen længst de dybe Strømme bandt;
 Thi som korte Vinterdag i Norden,
 Jordens Sommer i sin Fødsel svandt;
 Men hvor tæt end Sneen Alt tilslører,
 Og hvor fast end Isen sig har lagt,
 Underfuldt dog Livet end sig rører
 Under Sne og Iis i Foraarsdragt.

Der er Vinter rundt i alle Barme,
 Og med Iis er Hjertestrømmen lagt;
 Thi med Hjertesolens Sommervarme
 Vinterstormene forlængst fik Magt;
 Men bag Sne og Iis paa Hjertebunden
 Grønnes Livets Spire underfuld,
 Og for Livets Sol i Vinterstunden
 Spire Foraarsblomster op af Muld.

Der er Vinter under Sølvklokker,
 Livets Blomst dog skyder friske Skud,
 Ryster sine sølverhvide Klokker,
 Ringer Vaaren ind og Vintren ud,
 Kimer til en Høitid over Grave,
 Hvor ei Storm og Iis den tvinger meer,
 Hvor i Livets underfulde Have
 Evig Sommerpragt i Lys den seer.

Underlige Blomst ved Vintertider!
 Lifligt er Dit lyse Foraarsbud,
 Det skal varsle os mens Vintren lider,
 At vi snart skal see vor Pindsebrud!
 Tak fordi Du vil i strænge Dage,
 Varsko os om Vaarens Atterkomst!
 Evig var Alverdens Vinterklage,
 Var ei Haabet selv en Vinterblomst!

Levvel, kjære Moder! hils Fader mange Gange fra mig! jeg skriver nu et Par Ord til Laurits! Gud befalet!

Din hengivne Søn
 Chr. Thurah.

Hos sin Moster og Onkel paa Kongens Nytorv havde han et herligt Hjem, som han priser og takker i Digtet:

TIL MIN PLEIEMODER.

Den 7. October 1852.

»Former Din Eiendom, betal Din Gjæld!«
 Saa lærte Moder mig, da jeg var lille;
 Jeg ei det glemte; men alligevel
 Med Afbetalingen det gaar kun ilde;
 Thi har jeg og een Regning afbetalt,
 Saa staaer en ny der ved den andens Side,
 Med Sort paa Hvidt, at jeg har regnet galt
 (Jeg taler ei, om hvad der staaer med Kride).
 Ja med min Gjæld det som et Hydra gaaer,
 For hvad den synker, den og tifold stiger,
 Og ak, desværre mig Erfaring siger,
 At aldrig, aldrig jeg til Enden naaer.
 Saa gaaer det ogsaa med min Gjæld til Dig,
 Den endes ei, hvormeget jeg betaler,
 Selv om endog Du vil indbilde mig,
 At den er endt med disse to Rigsdaler;
 Thi see, derinde i den lille Bog,

Hvori Din Haand alene har optegnet
 Hver lille Sum, der staar det sikkert og,
 At Du i dette Stykke galt har regnet.

Vi skriver paa en Nytaarsregning jo,
 Ak, hvorfor kan jeg den ei selv betale!
 Men jeg er fattig, fattig kan Du tro,
 Og maa i Faders Haand min Gjæld befale.
 Men er jeg fattig, da er Han og rig,
 Han agter Millioner selv kun ringe,
 Og Du kan tro, Han heller ei med Dig
 Vil karrig om hver enkelt Skilling tinge!
 Ja, naar oplukkes skal den lille Bog,
 Hvor Nytaarsregningen Du selv optegner,
 Da skal Du se, at jeg Dig ei bedrog;
 Men at min Fader i det Store regner!
 Ja Han, som throner i det Høie hist,
 Som faderligt det Mindste tifold lønner,
 Han skal Dig tusindfold betale vist
 For al Din Ømhed mod Din Annas Sønner!
 Ja, Plejemoder! for Din Kjærlighed
 Vorherre med Velsignelse Dig krone!
 Han skjænke Dig paa Jorderige Fred,
 Og evig Salighed hist for sin Throne!

TIL LAURA.

Den 5te Oktober 1851.

Hvad er vor Retfærdighed
 For den Gud, som Alting veed!
 Gjælder det ei her at bukke,
 Gjælder det ei her at sukke,
 Ja, at sukke hver en Stund
 Inderligt af Hjertensgrund.
 Og i Støvet at bekjende,
 At vi Intet selv formaaer,
 Og at vi med vor Elende
 Gruende til Graven gaaer!
 Ak, som Liget under Laag,
 Var vi under Syndens Aag,
 Kolde, magtesløse, stive,
 Hvis vi ei blev vakt tillive;
 Koldt var Haabet da i Barm,

Magtesløs var Død og Arm,
 Stivsind og forhærdet Trods,
 Det var da vort Arvegods.

Gudskelov! som fremmed Gæst,
 Gudskelov! som liden Rest,
 Blev dog levnet os i Nøden,
 Hvad der redder os fra Døden
 Som en lille Blomsterkime,
 Der oplives i Guds Time,
 Billedet af Livets Ord,
 Som endnu i Hjertet boer,
 Speil af Ordet, som os skabte
 Og kan frelse det Fortabte,
 Ja, en lille Rest forneden

Som et Glimt af Evigheden.
 Nu Vorherre frelse vil
 Hver, som hører Sandhed til
 Og vil lytte til hans Røst,
 Som Han sagde til vor Trøst:
 For at vi med dette Pund
 Skulle aagre allen Stund;
 Thi ved dette er os givet
 Evigt Haab og Vei til Livet,
 Naar vi troer og bliver døbt;
 Thi da bliver Speilet støbt
 Underfuldt i Lys og Løn,
 Til et Billed af Guds Søn;
 Da opblusser i vort Hjerte
 Gnisten til en Brudekjærte,
 Ja da føder som en Kvinde
 Hjertet et Guds Barn derinde,
 Brødre, Søstre smaa til Ham,
 Som har taget al vor Skam,
 Og vil give os sin Ære,
 Naar Hans Billede vi bære,
 Saa vi Ham vor Fader kalde,
 Der er Fader for os Alle.
 Det er Frelsen i vor Daab,
 Det er Paradisets Haab!

Pige! tror Du? Hvis Du troer,
 Tro da Herren paa Hans Ord!
 Lader Du kun Herren raade.
 Faar Du Naade over Naade;
 Staar Du ikke Ham imod,
 Da er Han Dig evig god.
 Bøi Dig da for Ordets Tugt,
 Det skal bære evig Frugt!
 Bliv Guds Barn i al Din Færd!
 Da er Du Din Fader værd,
 Beed kun Herrens Aand neddale
 Fra de lyse Himmelsale!
 Da skal Han i Kjærlighed
 Lyse over Dig sin Fred,
 Tvætte Dig i Herrens Bad,
 Bænke Dig ved Herrens Bord,
 Saa Du voxer her paa Jord
 Ved den stærke Sjælelad
 Til en hellig Væxt i Gud,
 Datter selv af Herrens Brud,
 Og kan bly ved hendes Side
 Vandre her, mens Dage skride,
 Og med hende hist forklares,
 Naar i Glands Han aabenbares.

TIL IDA.

Den 2den Oktober 1853.

Pige! har Du, som jeg troer,
 Øre for et Alvorsord,
 Som Vorherre selv det sagde
 Og os det i Munden lagde
 Til at gaa fra Mund til Mund;
 Nu, saa tag det som det Bedste,
 Jeg at byde har min Næste,
 Tag det ret af Hjertensgrund!

I en Børneklynge faldt
 Ordet, som Alverden gjaldt,
 Og i Barnesjæle kun
 Finder det den dybe Grund,
 Til at bære hundred Fold,
 Som et Korn i Agervold,
 Bedre Sted det aldrig finder,
 End hos ægte Dannekvinder.

»Vender om og bliver saa
 Eiegode som de Smaa!
 Størst er den i Himmerige,
 Som er bleven Barnets Lige!
 O, foragter ei de Sjæle!
 Deres Engle er tilstede,
 Hvor kun Saligheden boer!«
 Det er Herrens gyldne Ord,
 Og jeg hertil føie vil
 Det, som Aanden lægger til:
 »Bliver kun i Ondskab smaa;
 Men til Herren er forstaa,
 Bliver som den voxne Mand,
 Bliver Store i Forstand!«

Det er Gaven, som jeg byder,
 Det er Ordet, som det lyder,
 Til os Alle, fjærnt og nær,
 lyder dobbelt lifligt her,
 Hvor vi drømme os tilbage
 Til de blide Barndomsdage,
 Som vi lukkede dem inde
 I vor Sjæl til kjærligt Minde,
 Mindet er den Liljestængel,
 Som er givet Danmarks Engel.

Lad Dig aldrig bilde ind
 Eller friste i Dit Sind
 Til at tro, hvad Daarer dømme:
 At det er kun tomme Drømme,
 Paradisets gyldne Minder,
 Som os Jord til Himmel binder,
 Og kan lede os paa Vei
 Til den Bro, som brister ei,
 Ordets stærke Himmelbro,
 Som er bygget i vor Tro,
 Troen paa, hvad intet Øie
 I det Dybe og det Høie
 Finde kan ved eget Syn,
 Men som deler liig et Lyn,
 Naar vort Hjerte i Guds Haand
 Bøier sig for Sandheds Aand.
 Husk, da Du var blandt de Spæde,
 Var Din Engel og tilstede
 I Guds søde Paradiis,
 Hvor vi kun paa Børneviis

Kan med Herren gange ind,
 Naar vi fik et barnligt Sind!
 Tænk, om Du da blev for stor
 Til at staa i Himlens Chor
 Blandt Umyndige og Spæde,
 Som har nok i Herrens Glæde!
 ›Den er størst i Himmerige,
 Som er blevet Barnets Lige!‹
 Glem det aldrig! Glem det ei,
 Det er ogsaa sagt til Dig!
 De som har med Engle leget,
 De vil aldrig deres Eget,
 De vil kun, hvad Gud er kjært,
 Det har de af Engle lært.
 De vil følge Herrens Bud:
 ›Elsk af ganske Sjæl Din Gud!
 Ær Din Fader og Din Moder,
 Elsk Din Søster og Din Broder,
 Ja Din Næste som Dig selv,
 Da skal det Dig gange vel!‹
 De vil ei til Herrens Harm
 Holde Kjød for deres Arm,
 De vil ikke deres Hæder
 Sætte i de bløde Klæder,
 De vil ikke allevegne
 Deres egen Ret udregne;
 Thi de veed, at hvor det gik,
 Alting de af Naade fik,
 Og at Gud er deres Ære,
 Han, hvis Billede de bære,
 Og at Ingen uden Han
 Dem for evig frelse kan.

Pige, Pige! veed Du, hvor
 Veien er til Livets Ord?
 Gaa tilbage til Din Daab,
 Der er Paradisets Haab!
 Tro paa ham, der med sin Fred
 Mødte Dig ved første Fjed!
 Tro paa Ham, bekjend Hans Navn,
 Som Dig aarle tog i Favn,
 Lyste over Dig sin Fred
 Nu og i al Evighed,
 Naar Du kun forsage vil
 Kjødets Lyst og Satans Spil
 Og ty hen med Barneglæde,
 Der hvor selv han er tilstede,

Paa vor Brøst at raade Bod
 Med sit Legem og sit Blod,
 Aandens Viin og Livets Brød,
 Som han gav os i sin Død.
 Vil Du det, og vist Du vil,
 Ja, da hører Du Ham til,
 Salig tør jeg Dig da prise;
 Thi med alle Herrens Smaa
 Du da og den Løndom saae,
 Som Han skjuler for de Vise,
 Den, som ene give kan
 Os den rigtige Forstand,
 Paa hvad Engle os har lært,
 Hvad der er Vorherre kjært.

Gaa da kun den stille Gang,
 Den skal aldrig falde lang!
 Lær som Barnet Dig at bøie
 Med Guds Ord og Fred for Øie!
 Lær at gaa ved Herrens Haand
 Som et Barn i Ledebaand!
 Lær at bede og at tro!
 Da skal Du paa Jorden bo
 Som en ægte Dannekvinde,
 Hjertelig i al Din Færd,
 Ja, da skal Du Freden finde
 Som den kan os skjænkes her,
 Og naar her Din Tid er omme,
 Skal Du da med Herrens Fromme
 Sove ind i Jesu Navn!

I Sommerferien 1850 var Thurah atter hjemme i Tommerup, denne Gang sejlede han og fortæller livligt i et Brev ^{15/7} om, hvor herlig Turen var forbi Amager, Stevns, Præstøbugt, Møens Klint og Stege, Falster, Lolland, Langeland og Taasinge samt Indsejlingen til Svendborg, hvor de landede, og hvor han traf Broderen, der var paa Vej med sit Kompagni til Isted; de kom » . . . med klingende Spil og flyvende Faner i det dejligste Sol-skin, min Broder var bekrandset fra Top til Taa, og Alle havde Blomster i Huer og Bryst. Jeg ledsagede dem til Ollerup, hvor vi tog Afsked med ham . . . « Den 23. August skriver han: » . . . vi tog hen til Gaarden Baagegaard, hvorfra vi spadserede op paa den høje Broholmsbakke, som frembyder en henrivende Udsigt over det meste Fyn. Det eneste Savn, man kan paavise

i denne yndige Egn, er en Sø, thi Naturen har ellers udrystet sit Overflødhedshorn paa ethvert Sted.

I Brev af 30. August 1850 skriver han som Svar paa en Beskrivelse af en Høstfest i Kjøbenhavn: »Jeg har ogsaa haft Lejlighed til at se en »Høstfest«, den ene Gang var ved Tærskning af Raps her paa Præstegaardsmarken, hvor der var 26 Folk i Bevægelse, dels med at tærske, dels for at skaffe Straaet bort, medens andre kastede Sæden op paa store Slæder med et Lagen i Bunden, og to Smaadrenge kjørte afsted med det i fuld Galop.

En anden Dag var vi ovre hos vor Nabopræst, den gamle Konsistorialraad Schøtt, og just som vi sad og talte, lød der et stærk Hurraraab udenfor, hvor Høstfolkene stod i Rad, med Leerne paa Nakken og svingede med Hattene; det var i Følelsen af, at de havde gjort deres Pligt. Og da vi siden sad til Bords, lød en munter Sang og Støj udenfor det tilstødende Kjøkken, og en efter anden blev alles Skaal drukken, der var i Stuen, hvorover enhver gik ud og takkede; det var det glædelige. Du kan ikke tro, hvor mat Kjøbenhavnernes Komediespil og Tablauer tager sig ud i dens Øjne, der har set saa levende Billeder af Virkeligheden.«

Jeg kan ikke undlade at fremføre flere Udtog af Breve, da de giver et udmærket Indblik i mange Ting og Forhold paa den Tid. Saaledes skriver Thurah: »Tommerup ^{29/12} 1850 ». . Igaar læste jeg en interessant Dagbog, som en Bondekarl her fra Sognet, et sjældent begavet Menneske, har skrevet ovre i Felten. Især var hans Beskrivelse af Slaget ved Isted udmærket; han var ved Trainet og saae med Spænding Udfaldet af Kampen imøde. Der gik ogsaa en sand christelig Aand igjennem hele Skriftet, der aandede et Liv, en Fædrelandskjærlighed, en Aandrihed og en Magt over Tanker og Ord ved Siden af hvilken jeg følte mig saare ringe. Han er et lysende Exempel paa, at Aand og Hjerte de kommer ikke Lærdom og Kløgt ved . . .«

Grundtvigs Hus var sikkert et af de kjæreste Steder for Thurah at komme man læser i Brevene, med hvor stor Delta-gelse han følger alt i dette Hjem; 8de Februar 1851 skriver han: ». . . . Den 21de Januar blev Fru Grundtvig begravet paa Frel-sers Kirkegaard; jeg var derude, og aldrig har jeg følt mig saa rystet og trøstet ved nogen Baare, som ved denne. Grundtvig

holdt selv Ligtalen og fuldførte den som en Kamp, han bestod mod Sorgen og Døden, der vilde fravriste ham Haabet. Jeg kan ikke undlade at meddele Dig et Par Vers af den smukke Ligsalme:

O, Jesus, Herre, Broder sød! . . .«

Stadig søgte Thurah gode Raad hos Grundtvig, og gik ikke forgjæves. Thurah paabegyndte allerede 1850 en Bearbejdelse af Højsangen, og ved Aarets Slutning ønskede han at udgive samme, men forinden vilde han høre G.s Mening, og om Underhandlingen mellem dem fortæller T. i et Brev ^{31/1} 1851: » . . . Han (G.) sagde nemlig, at han kun kunde faa en Propheti ud af Højsangen, naar det var Menneskehjertet i og udenfor Paradiset, som blev skildret deri, og da navnlig Kvindehjertet, der staar i en langt nøjere og mere umiddelbar Forbindelse med Herren, end Manden, der kun igjennem Aanden er knyttet til Herren, og først gjennem Kvinden kommer i umiddelbar, hjertelig Forbindelse med ham. Hyad der især overbeviste mig herom, var den Ytring af ham, at det var Eva, der strax saae Messias i sin førstefødte Søn. Det var den samme umiddelbare Kjærlighed, der drev Marie Elisabeth og Anna til at hilse den forjættede som Messias, den samme, der viste sig, da Kvinderne stod ved Jesu Kors, medens hans Disciple stod fjernt, den samme Kjærlighed, der drev Kvinderne til Graven, og den samme, der gjorde, at Herren først vilde og kunde aabenbare sig for dem efter sin Opstandelse. Derfor kan og maa Bruden i Højsangen ogsaa bede Brudgommen om at antage sig hendes Søsters, Mandens, Hjerte og fuldende det i hans Kjærlighed. Grundtvig saa nu i den omtalte Søgen og Leden om Brudgommen de forskjellige Messiasstyper hos Jøderne, at de saae ofte Messias-Forventninger ligesom opfyldt, naar der fremstod en Prophet, mægtig i Ord og Gjerning, som Tilfældet f. Ex. var med Johannes den Døber«

Kort efter Udgivelsen af »Sarons Rose«, der var tilegnet den bekjendte Bibeloversætter, Dr. phil. Jac. Chr. Lindberg, da Præst i Tingsted paa Falster, modtog T. følgende Brev:

Kjære Thurah!

Jeg behøver vist ikke at forsikre Dem om, at jeg med inderlig Glæde har modtaget Sarons Rose fra Deres Haand, læst og

atter læst den. Den dybe Følelse for Højsangens Betydning, det deraf udsprungne klare Syn fremstillet i en smagfuld Benyttelse af de stærke Billeder, de formfulde Vers og det rene Sprog, alt dette i Forbindelse maa nødvendig gjøre et særdeles godt Indtryk paa Læseren. At min Bibel-Oversættelse har haft nogen Del i at drage Dem til at dvæle ved det Gamle Testamentes poetiske Skrifter, hvortil den gamle Oversættelse ikke videre indbød, har naturligvis ogsaa glædet mig, og idet jeg takker Dem for den kjærlige Tilegnelse i Herrens Navn, veed jeg ikke at gjøre det bedre end ved at forsikre Dem om, at De derved har bidraget til at oplive min Lyst og styrke mine Kræfter til Fulden-
 endelsen af min Oversættelse af de prophetiske Bøger, med hvilken jeg omgaaes Dag og Nat og som skrider godt fremad. Endelig glæder det mig ikke mindst, at jeg er sikker paa, at denne Deres Bearbejdelse af Høisangen ikke bliver det eneste Arbejde af dette Slags fra Dem, og jeg ønsker Dem fremdeles Herrens Naade og hans Aands Bistand til at se saa klare Syner i de hellige Bøger. Først venter jeg dog at høre, at De har theologisk Attestats fra Haanden; thi Læsningen i CollegieHefterne maa sagtens være som Trykket af en Blyhat for dem, der hæves paa Aandens Vinger. Jeg beder Dem hilse Deres kjære Fader, som jeg nu ikke har seet i mange Aar, men hvis kraftige Vidnesbyrd for Christendommen, i frygtelig vantro og ligegyldige Dage, jeg ofte tænker paa med Glæde og Tak. Ogsaa beder jeg Dem kjærligst hilse Deres Broder og den hele Vennekreds, hvortil De hører! I hjertelig Kjærlighed

Deres forbundne

Jac. Chr. Lindberg.

Taaderup 20. November 1852.

Dernæst udgav han »Jobs-Kviden«, en Bearbejdelse af Jobs Bog og endvidere »Gjenklang af Zionsharpetoner«, halvhundrede aandelige Kvad. Ikke længe efter fulgte »Sang i Herrens Forgaard«, halvthundrede aandelige Kvad.

Ved Søsterens og Svogerens Bryllup 18de Juni 1851 skrev Thurah følgende Sang:

Mel.: Der staaer et Træ i min Faders Gaard.

Sin Rede bygger den lille Fugl,
 Mens Bøg og Eeg i Skov udspringe;
 Med Længsel søger den sig et Skjul,
 Hvor Storm og Slud den ei kan tvinge.
 Og sidde ene Dagen lang paa Kvist,
 Det følte Fuglen var saa grumme trist;
 Derfor den tog,
 Da hid den drog,
 En lille Mage med paa Veien.

Er Reden flættet paa grønne Green
 Og bredt med bløde Mos fra Dalen,
 Da lader Fuglen, den er ei seen.
 Sit Bryllup staa i Bøgesalen.
 Til Festen i Midsommernatten sval
 Sin Trille slaaer den lille Nattergal,
 Hvad de har drømt
 Kjærligt og ømt
 Den tolker da i dybe Toner.

Den første Drøm var om Alfers Leeg
 Ved Maanestraalerne i Lunden;
 Den anden var om de gyldne Neeg,
 Dem havde de paa Marken funden.
 Den tredie Drøm var om Guds Engle smaae,
 Som venligt ned fra Himlen til dem saae,
 Men saa tilsidst
 Drømte de vist,
 De begge op til Himlen svæved.

Men spørge Fuglene, hvad det betød,
 Da tier Nattergalen stille;
 Dog endnu slaaer den mod Morgenrød
 Sin fuldeste, sin bedste Trille.
 Den synger: Ængstes ei! den Spurvelil
 Til Jord ei fælder, uden Herren vil;
 Han liden Fugl
 Seer i sit Skjul,
 Paa ham alene skal I stole!«

Og senere

DEN BEDSTE SKAAL.

1852.

Der er en Magt saa underfuld,
 Ei kan jeg sige hveden,

Den kjøbes ei for røden Guld,
Dens Navn er: Kjærligheden.

Der er en Skat saa frydefuld,
Den vogtes uden Smerte,
Ei røves kan som Gods og Guld
Af Barm et trofast Hjerte.

Der er en Blomst saa yndefuld,
Den er ei let at finde;
Thi lønligt blomstrer over Muld
Den ædle Dannekvinde.

En Skaal for hver, der Blomsten fandt
Og Skatten har igjemme!
Den Magt, som dem tilsammen bandt,
Har end i Danmark hjemme.

Den 25. Januar 1852:

VEN ALGREENS GYNGE.

Der spurgtes Nyt engang i Morsing-Land,
Der blev en Skrigen og en Syngen,
En lille Purk var født med god Forstand,
At sige paa sin Vugges Gyngen,
Som Alt i Verden gik den op og ned,
Og stod den stille, blev Mosjøen vred,
Villien han fik,
Vuggen den gik,
Og saa var Nussebarnet rolig.

Men tænk saa fremad et Par Snees Aar!
Det har vist hjulpet paa den Lille?
Nei, Vuggen aldrig han af Ho'det faaer,
Endnu den aldrig har staaet stille,
Beständig gaar endnu den op og ned,
Og aldrig blier han af den Gyngen kjed.
Villien han faaer,
Gyngen den gaaer,
Og saa er Alting i sin Orden.

Hans Søn »Salonen«, det lille Noer,
Han ligned Faderen utrolig,
Han fulgte trolig i den Gamles Spor,
Og derfor var han saa urolig;

Han havde Gyngesygen just som han,
 Deri vist Ingen ham fortænke kan,
 Vips fløi han op,
 Vips fløi han ned,
 Og ak, den Lille faldt i Asken.

Men see, af Asken som Fugl Phoenix staar
 En Vennekreds nu om den Gamle,
 Som Brand af Ild det dog til Lidt forslaaer,
 Naar »Ilderne« sig saa forsamle,
 Og allerhelst naar de i Billed klar
 Den Gamles Kjæphest saa afbildet har,
 At han idag,
 Sidder i Mag
 Og uden Fare paa den gynger.

Saa gyng med Gjerløff til Ideens Land
 Og lidt i Praxis med Sire Knudsen!
 Ja gyng med »Ilderne« saa godt, Du kan,
 Fra Candidaten ned til Russen!
 Og er der ingen Ilder meer igjen,
 Saa gyng i Tanken til dem Alle hen!
 Een Gang for hver,
 Som Du har kjær;
 Saa skal Du Gyngemester være.

Den 23. April 1852 Vennen:

KRAGBALLES BRYLLUPSSANG.

Nu bygger Storcken paa Bondens Gavl
 Og leger »Munken gaær i Enge«,
 Nu bygger hver en lille Fugl saa travl
 I Skov og Lund de bløde Senge,
 Nu kviddrer Lærken over grønne Vang
 Saa lystelig sin muntre Bryllupssang:
 »Hver tager Sin,
 Saa taer jeg Min,
 Og saadan blier vi alle gifte!«

Hvor kan de bygge, de Fugle smaa?
 Der er ei mindste Blad i Skoven.
 Hvor kan den stige, den Lærke graa,
 Med lystig Bryllupssang mod oven? —
 Saa deilig staar i Vang et Foraarsbud,
 Det er en lille Blomst i Sølvskrud,
 Fuglene smaa
 Godt kan forstaa,
 Hvergang den venlig til dem vinker.

Ja Underblomsten i Stjernedragt,
 Den Tusindfryd, som spaaer Skjærsommer,
 Der binder Hjertet med en sølsom Magt,
 Langt meer end alle Jordens Blommer,
 Den synker deilig som et Stjernesked
 Fra Himlen ned til Brudgom og til Brud,
 Tusindfryd skjøn,
 Straaler iløn
 Og varsler yndig dem Skjærsommer.

Thurah havde allerede i Aaret 1851 forlovet sig med en af sine tidligere Elever, nemlig Etatsraad Andersens Datter Thora Marie Frederikke Andersen, men da de begge vare saa unge, blev Forlovelsen ikke vel modtaget hverken hos den gamle Thurah eller hos hendes Forældre, og det var ikke lutter Behageligheder, den unge Thurah maatte høre i den Anledning, og især fordi han »endnu ikke havde sin Embedsexamen«. Hele dette Forhold, al hans Bekymring og Møje har Thurah skildret paa den smukkeste og mest rørende Maade i Eventyr-Digtet »Havets Fee«. I denne Forbindelse maa ogsaa nævnes det herlige Digt, som han skrev

TIL MARIE.

Den 5te Oktober 1851.

Kunde jeg slaa
 Harpens Guldstrænge, som Bølgerne gaa,
 Vildt, som naar Fossen nedsuser fra Fjæld,
 Sødt som i Lunden det rislende Væld,
 Saa at de Toner sig brusende vælted,
 Saa de i drømmende Længsel hensmelted;
 Da skulde Strængene ryste med Bulder,
 Alt som paa Bjergene Tordenen ruller,
 Saaat hvert Iisdække bæved og brast,
 Saaat hver Klippeblok revned ihast;
 Da skulde Strængene blidelig bæve,
 Alt som naar Lærker sig kviddrende hæve
 høit imod Sky,
 Og i det liflige Gry
 Hilse med Triller fuldsøde i Lag,
 Hilse med Lovsang den straalende Dag!
 Ak, men jeg mægter ei Harpen at røre,
 Derfor min Sang kun som Nyn er at høre,
 Nynnet jeg har paa saamangen et Kvad,
 Og mens jeg nynnede, Du lyttede glad.

Altid for Syner fuldklare og høie
 Aabned sig kjærligt Dit barnlige Øie,
 Stirred med Lyst paa de Billeder smaa,
 Løfted sig fromt imod Himmelens Blaa,
 Saae, at der sidder en Herre histoppe,
 Hist over Stjernernes funkende Toppe,
 Han, for hvis Øie hvert Støvgran er talt,
 Han, som i Haand og i Eie har Alt!

Var det til Ham, Du Dig kjærligt hengav?
 Loved Du nylig, at Ham Du alene
 Barnlig vil elske, og trolig vil tjene,
 Tjene indtil at Du synker i Grav?
 Veed Du da ogsaa, hvad det vil betyde:
 Herren at elske, og Ham kun at lyde?
 Løfter at give formaaer jo Enhver,
 Ak, men at holde dem falder saa svær!
 Thi naar de seer, at for Gammen og Glæder
 Herren dem viselig Smerter bereder,
 Knurrende gange med ham de irecte,
 Som imod Støvet maa vende sin Trætte;
 Ak, thi de ville med Taarer ei saae,
 Høste de ville, hvor Sæden ei laa!

Hvad er de Løfter! ak, hvo kan dem holde?
 Synker i Knæ ei de Konger saa bolde,
 Naar de forglemmer, at Kraften er svag,
 Glemme Vorherre paa Seierens Dag,
 Naar de vil seire, og naar de vil stride,
 Uden at Herren dem stander ved Side?
 Naar af sig selv de vil kneise og staa
 Fægte iblinde de Puslinge smaa!

Ak, for de store er tungt det at nemme;
 Men for de Smaa gaaer det aldrig iglemme.
 Pige! med Glæde heelt ofte jeg saae,
 Helst Du Dig bænked saa lavt med de Smaa,
 Sid Du kun trygt paa den lavlige Skammel!
 Dertil Du aldrig kan blive for gammel;
 Sid ved Hans Fødder, som lønligt kan raade,
 Ja, som vil løse os Himmerigs Gaade,
 Lyt til Hans Stemme, og mærk paa Hans Ord,
 Da har Du Fred, som den findes paa Jord!
 Ja, ved Hans Fødder er godt der at hvile,
 der kan vi sukke, og der kan vi smile,
 Hvile som Barnet ved Moderens Bryst,
 Drømme saa saligt om Paradiis-Lyst!

Tung er vor Gang

Porten er snæver, og Veien er trang.
 Husk, at fra Blundet i Morgenens Skjød
 Langt er til Hvilen i Aftenrød!
 Naar vi skal vandre den Dag saa lang,
 Bliver den yndigste Vei heel trang,
 Selv om den blev, som jeg ønsker for Dig,
 Til en rosenstrøet Blomstervei!
 Voxe paa Veien end fagre Kjærminder,
 Om end i Krandsen sig Roserne vinder;
 Hvad kan da duftende Blommer os gavne,
 Naar vi mod Solheden Skygge maa savne?
 Ikke de mægte os Tørsten til slukke,
 Ei kan til Skjul de mod Stormen sig lukke;
 Ak, thi før Aften de visne saa brat,
 Blegne og svinde i bælmørke Nat! —
 Naar Du da vandrer saa mødig og træt,
 Ønsked saa gjerne at spise dig mæt,
 Ønsked Din brændende Tørst at husvale,
 Ønsked Dig Skygge i kjølige Sale;
 Hvor vil til Hvile Du da finde Havn?
 Hvor vil Du stille Din Hunger, Dit Savn?

Pige! mon da Du vil ydmyg Dig bøie,
 Bede til Ham i det høieste Høie,
 Han, som opholder hver Spurv under Tag,
 Klæder i Enge de Liljer hver Dag?
 Er en Marie Du ogsaa i Aand,
 Vil Du, som hun, tage Alt af Guds Haand,
 Neie Dig som den velsignede Kvinde,
 Sige saa bly: »Jeg er Hans Tjenerinde!«
 Hans Tjenerinde i Lyst og i Nød,
 Hans Tjenerinde i Liv og i Død?
 Vil Du saa lavligt Dig bænke til Sæde,
 Vil ved hans Fødder Du sukke og græde,
 Som kan saa lønligt, saa underfuldt raade.
 Ja, som vil løse os Himmerigs Gaade?
 Da skal Du høre et trøstefuldt Ord,
 Som det engang til Din Navne udfoer:
 »Loddet det bedste Marie har kaaret!
 Hende de koglende Skygger ei daared,
 Perlen, Du valgte, Du barnlige Kvinde!
 Den skal ret aldrig i Evighed svinde!« —

Naar han da saa med sin kjærlige Røst
 Har Dig tilhvidsket saa blidelig Trøst,
 Da vil Du og som Din tredie Navne

Synke til Jord og Hans Fødder omfavne,
 Hulke og græde af Hjertet Dig mæt,
 Bruge de Taarer til hellige Tvæt;
 Da skal det klinge saa sødt for Dit Øre,
 Alt som naar Himmerigs Harper sig røre:
 »Kvinde! Dig frelser den levende Tro,
 Nu skal i Fredens Pauluner Du bo!«

Pige! med Glæde jeg ofte Dig saae
 Stirre saa fromt paa de Billeder smaa,
 Hvor hos Marierne stod Karen Bjørn
 Med alle Herrens velsignede Børn.
 Sukked med Længsel Du: »Dem vil jeg ligne!«
 Da skal Dig visselig Herren velsigne,
 Han, som kan stille hver Længsel, hvert Savn,
 Han vil og kærligt Dig tage i Favn,
 Saa Du med dem maa bekjende saa fro:
 »Dejligt der er i hans Løvsal at bo!«
 Da over Frelsen skal Engle sig glæde,
 De skal fra Himmelen Lovsangen kvæde:
 »Salig! ja salig, hvo Herren kan finde!
 Salig! ja salig den troende Kvinde!«
 Og i den sidste, den herlige Time,
 Naar alle Himmerigs Klokker de kime,
 Kalde til Høitid Dig festligt fra Jord,
 Ja til en Høitid i Himmelens Chor;
 Da skal Du freidigt de Støvklæder kaste,
 Da har et Hjem Du, hvortil Du kan haste,
 Did, hvor kun toner den evige Fred,
 Saa alle Engle sig fryde derved,
 Saa det gjentoner fra Saliges Chor:
 »Fred over Jord!«

Forlovelsen blev derfor »holdt hemmelig« til ²⁶/₅ 1853. Digtene, som han sang til sin unge Bruds Forherligelse baade da og siden, ere en Mangfoldighed, der alle aander en dyb og indderlig Kjærlighed, og hvoraf enkelte siden skal fremføres.

Thurah plejede paa hans og hans Udkaarnes Mærkedage at forære hende en Digtsamling af »forskjellige Forfattere«, disse med megen Smag udvalgte Samlinger er overordentlig sirligt skrevne, endog med kunstfærdigt tegnede Bogstaver og indledes med malede og fint tegnede Titelblad og bærer alle til Motto: »Roserne voxe i Dale, der faar vi Barn Jesus i Tale.« I en af disse Samlinger fra 5te Oktober 1851 findes Digtene:

FORKRÆNKELIGHED.

Verdens Pragt
I glimrende Dragt
Falmer saa snart og forgaar,
Intet er i Verden til
Som evigt bestaar.

Piger smaa!
Mindes at graa
Hvidne skal Lokken til Høst;
Slukkes skal Ilden, i Øiet bor,
Til den smeltende Røst!

Blomster smaa!
I maa forgaa,
Visne med Løvet i Skov,
Al den Ting i Verden er
Bliver jo Dødens Rov.

Rosen svandt,
Paa hver Kant
Staaer kun Tornen igen,
Ungdoms duftende Rosenskær
Farer for stedse hen.

Liden Fugl
I Skovens Skjul
Sjunger i grønne Hal,
Fra din luftige lette Flugt
Snart du hvile skal.

Mandens Kraft,
Ungdoms Saft
Tørres saa hastig ind,
Bleg saa vorder i Dødens Arm
Selv den rødeste Kind.

Ørnen saa kry
Stikker i Sky,
Kæmper med Storm og Slud,
Synker dog til Jorden ned
Paa Dødens strenge Bud.

Stjerneglans,
Bølgedans,
Skyhøie Bjerger saa blaa!
Skal jeg ej se det, jeg ved dog vist,
Eders Time skal slaa!

Mægtig, stærk
Menneskøværk
Trodsrer mod Tidens Tand,
Snart til grønne Tue
Borgen dog vorde kan.

Verdens Pragt
I glimrende Dragt
Det er kun Bobler paa Vand;
Livets Kilde den risler kun
Hist i de levendes Land.

Og fra 1852:

SONNET.

Jeg stirrede i Vandet en Sommerdag i Kvæld,
Jeg saa intet andet end et Billed af mig selv.
Jeg stirrede i Strømmen en rolig Vinternat,
Paa Søens Flade speilede sig Himlens rige Skat.
Jeg saa i hendes Øie, og dybt i hendes Sjæl,
Og Billedet derinde var et Billede af mig selv.
Jeg saa i hendes Øie, en Taare perled der,
Den syntes mig fuldklarere, end alle Stjerner Skær.
Jeg saa i hendes Øie det rolige, det blaa,
Derinde saa jeg Himmelen med alle Engle smaa.

EFTERKLING.

Tren du nogen Tid i Templet ind,
 Som omslutter Universets Zoner,
 Og fornam du med bevæget Sind
 Ej de højtidsfulde, dybe Toner,
 Der med tusindfoldig Gjenlyd gjalder
 Rundt fra Templets himmelhøje Haller.

Lytted du i stille Aftenstund
 Aldrig til de bløde Melodier,
 Som indlulle Sjælen sødt i Blund,
 Naar den store Fugleskare tier?
 Bølged Toner aldrig til dit Hjerte,
 Som fremlokket Taarer uden Smerte?

Klang det aldrig i den stille Nat
 For dit Øre, som naar Harpen klinger?
 Og fornam Du ei i Luften brat
 Lette Slag af blide Englevinger?
 Mærked Du Ceruber venligt dale
 Til Dig ned fra høie Himmelsale?

Gyste aldrig Du i hellig Lyst,
 Som om Aanden rystede sin Vinge?
 Saa Du Jorden ligge som en Kyst,
 Hvorfra længselsfuldt Du vilde svinge
 Dig til fjerne ubekjendte Strande,
 Over dunkle Længsler dybe Vande?

Eller følte Du, hvad andre led,
 Naar Du hørte om den bitre Smerte?
 Rulled Taaren over Kinden ned?
 Steg et Suk fra Dit beklemt Hjerte?
 Bad Du nogen Tid, Guds Engleskare
 Maatte Dig fra deres Lod bevare?

Da har Du fornummet Harpens Klang,
 Der usynlig Verden gjennembæver,
 Paa hvis Toner Hjerterne med Sang
 Sig i navnløs Fryd til Himlen hæver;
 Thi naar Tonen i vor Sjæl gjenklinger,
 Laaner Englen Hjertet sine Vinger!

Da jeg ved, at Du vil ej forsmaa
 Denne lille Harpe, jeg Dig byder;

Thi naar Englene den store slaa,
Den i fulde Harmoni gjenlyder.
Lad dens Toner da fra Harpebunden
Trøste Dig, naar hine er forsvunden,

samt

JEG ER EN FATTIG VANDRINGSMAND.

Jeg er en fattig Vandringsmand,
Har intet Guld i Eie;
Dog helst jeg gik ved Bækkens Rand
Ad skyggefulde Veje.

Ja helst jeg gik i Bøgehang
I Maaneskin det klare,
Hvor Nattergalen lifligt sang
Til Skyggerne bortfare.

Jeg lytted til den Fuglesang,
Klar Maanen stod paa Tillie,
Sødt duftede fra lune Vang
Den sølverhvide Lillie.

Men venligt blomstred for min Fod
Ved Bæk den blaa Kjærminde,
Og blomstrende en Rose stod
Alt under grønne Linde.

Saa underfuldt et Syn oplod
Sig da i Bøgeskygge,
Det raaded sært paa Sorgen Bod,
Og varsled mig god Lykke.

Hver Lillie blev en Lysalf skjøn,
En Stjerne hver Kjærminde;
Men meest den Rose dog iløn
Mit Hjerte monne vinde.

Thi hvor den svandt, en Engel stod
Med Morgenrødens Vinger,
Og længselsfuldt mig ane lod
Den Fred, som Sorgen tvinger.

Saa brød jeg da de Blomster af,
Jeg ved min Barm dem gjemmer,
De skal mig følge til min Grav,
Det Syn jeg aldrig glemmer.

Hvergang jeg trykker dem til Bryst,
 Da grønnes de saa saare;
 De dufte sødt med himmelsk Lyst
 Og blomstre ved min Taare.

Da fyldes Hjertets Harpebund
 Med underfulde Toner,
 Og Aanden vaagner som af Blund
 I ubekjendte Zoner.

Fra Paradis de stamme vist,
 Der svæved de paa Vinger,
 Og sikkert vi dem skue hist,
 Naar hjem sig Aanden svinger.

Saa tag dem kjærligt da i Favn,
 Og tryk dem til Dit Hjerte!
 Da spaær jeg fro, i Jesu Navn,
 Dig Bod for hver en Smerte?

En anden stor Begivenhed i Familien indtraf 18. Juni 1851, da Thurahs ældste Søster blev gift i Tommerup med Præsten Carl Ludvig Mohr, der var bleven Sognepræst i Ølsby og Fahrensted ved Slesvig; dette Bryllup gjorde et overmaade inderligt og dybt Indtryk paa Thurah, fordi han holdt saa meget af Søsteren og følte, at deres Veje nu skulde skilles, efterat han havde fulgt hende til Alteret og overgivet hende til Brudgommen. Kirken var efter hans egen Beskrivelse sjælden smukt pyntet af Nabopræsten, Provst Struer og dennes tre Døtre fra Vissenbjerg.

I samme Uge var der et 3-Dages Bryllup nede i Byen, hvor Familien fra Præstegaarden var tilstede ved Besøg de to Dage, og om hvilke Thurah bemærker i et Brev: ». . . Du kan tro, der var Liv i Kommersen derhenne, der var den Dag 120 Gjæster, der alle skulde plasseres, hvorfor de maatte trække et Loft af Lagener over en Lo og bænke Gjæsterne der. Da vi var blevne trakterede, gik vi omkring i Haven, og derpaa begyndte Dandsen, hvor den stakkels Brud maatte dandse, først med Brudgommen, derpaa med de to Fæstemænd, og endelig med hele sin Familie. Da Gjæsterne maatte afholde sig fra Dandsen under alle disse Dandse, saa kom vi ikke til det, da vi skulde tidlig hjem . . . og paa Lørdag skal vi til et stort Bryllup paa

Tallerup, hvortil Laurits (Broderen) har digtet en Sang, da Brudgommen har været Sergent hos ham«

Om dette Bryllup fortæller han videre i næste Brev: » Sangen blev afsungen med stort Bifald, og efter mange Taksigelser blev Lieutenantens Skaal udbragt af den gamle Møller (Proprietær Møller fra Skovmøllen i Veflinge Sogn). Nu gik man i Skoven efter Bordet, der blev sunget, og Lieutenanten lovede at skrive en Sang til; han skrev den i sin Tegnebog til alles Forundring extempore, man sang den, lo, jublede og gav Lieutenanten et tordnende Hurra. Derpaa blev der dandsset temmelig paa fri Haand, man tog en Dame, dandsede rundt med hende, til man ikke kunde mere, bukkede og takkede for naadig Straf. Allerede Klokken 10^{1/2} tog vi hjem, efterat Caroline og jeg havde modtaget Invitation til Ballet næste Aften. Straks vi kom, spiste vi Aftensmad, og derpaa begyndte Dandsen Klokken 9. Jeg begyndte dog først Klokken 10 at vise mig paa Brædderne, hvor der kun var tre hvide og fire røde Damer, Resten var uldne i alle Kouleurer. Det gik imidlertid ikke efter Kjolerne, og der var saamænd ogsaa mange af Uldkjolerne, der dandsede de hvide forbi. Jeg havde den Ære at føre Kotillon op og skal have skilt mig derfra til almindelig Tilfredshed. Klokken 4 kjørte vi hjem i Morgenlysning, og som om det var Billeder fra Ballet, dandsede Elverpigerne langs med Skovplainerne i den kjøle Morgenluft«

Men alle Bryllupperne fik Ende og Ferien med, og det varede ikke længe, inden Thurah skulde rammes af en stor Sorg, som trykkede ham haardt i Støvet, hans yngste Søster, Caroline, døde 23. November 1852, hun havde altid været svagelig, men en kjærlig Søster mod Broderen. Naar undtages Thurahs lille Broders Død, var dette hans første store Sorg, og den gik ham meget dybt i Hjærtet og fik efter hans eget Udsagn den allerstørste Indflydelse paa hans Udvikling som Christen

»
Da ramte Sorgen mig dybt i Bryst,
Da søgte og fandt jeg en evig Trøst.«
.

»Min Kjærlighed
Blev lutret i Sorg ved min Søsters Grav,
Min Tvivl, min Trods og min Stolthed tav.«

I et Brev kort efter Søsterens Død skriver han: » . . . Jeg har grædt og jamret over vort bitre Tab, nu har jeg saa temmelig Fred, og Gud være takket for den og bevare den til evig Tid for os alle. Saa var det da hans velbehagelige Villie, at jeg første Gang skulde se Døden nærme sig mine Kjæres Kreds, men alt skal jo tjene os til det gode, naar vi elske ham, og intet, selv ikke Døden, det seer jeg nu, mægter at skille os fra Christi Kjærlighed, fra ham, i hvis Haand vi trøstigt kan befale vore Sjæle, de Levendes og de Dødes Fader synes jeg ser saa gammel ud i enkelte Øjeblikke, i andre er han uforandret, stille og rolig, han vil selv tale ved Kisten, gid det blot ikke maa volde ham for megen Smerte; da han kom ind til Dødslejet, lagde han taus sin Haand paa hendes Hoved, og overgav vel saaledes hendes Sjæl af sine Faderhænder i den store Faders Haand Paa Fredag gaa vi til Herrens Bord, der samles vi med ham, der mætter til det evige Liv, saa vi skal hverken hungre eller tørste evindeligt Jeg har hver Dag arbejdet paa et Portrait af Caroline, det er nu færdigt og ligner overmaade godt, det er en stor Glæde for alle og især for Moder, det er udført i Sortkridt og Legemsstørrelse; jeg har aldrig haft saa megen Glæde af noget Arbejde som af dette. . . . « (Se Side 14) » . . . jeg ser Fred omkring mig, læser Kjærlighed i mine Kjæres Øjne og ser fremad over Død og Grav. Det er Guds Fred; og Gud være evig Pris og Tak for den! gid jeg maa beholde den til min sidste Time! dog det times mig vel nok, om ellers Guds Aand vil lære mig altid at bede derom, som han hidtil gav mig Længsel derefter og lærte mig at bede derom Sidste Jul ønskede Din Fader mig: »Glædelig Jul! og gid Deres bedste Ønske maa blive opfyldt.« Jeg spurgte saa mig selv: hvad er Dit bedste Ønske? — og see, da blev Svaret: Guds Fred i mit Hjærte! Siden har jeg erfaret, at naar man kun længes efter den af hele sin Sjæl og beder derom af sit fulde Hjærte, saa faar man den ogsaa. Jeg har ofte smagt den i dette Aar, men aldrig saa fuldt og reen som nu «

Sorgen over Søsterens Død var stor, efterhaanden blev det til Vemod, og dermed tænkte han jævnlig tilbage derpaa, men allerede i Brev af 10. Januar 1853 kunde han til Forældrene skrive: »Gud være takket frem for alt, og dernæst I, for al Eders Kjærlighed, Herren gjengjælde Eder den! Ja Eders Kjærlighed har

næst Guds den uendelige, som han saa vidunderligt har vist imod mig, givet mig Forsmag paa den Time, da Sol af Sol er hver Udvalgt, og Kjærligheden Alt i Alt: Ja Jesu Christi Samfund, det er ikke alene i Samfund med ham, det kan jeg nu grant see, men det er i og ved ham i Samfundet med alle dem, der tror paa ham, og det er Velsignelsen i hans Samfund her paa Jorden, som det engang skal blive Fuldendelsen deraf, naar han bliver alt i os Alle. Saa bevarer han os da ved sin Helligaand i sit Samfund fra nu af og til evig Tid, saa vi bevarer Aandens Eenhed i Fredens Baand, Amen! . . . «

Jeg har funden en Lykke og Tilfredshed ved at finde en saadan Modenhed i sin Tro hos et ungt Menneske paa 22 Aar, og som han bevarede til sin sidste Stund og har, for at glæde andre dermed, fremført korte Brudstykker af hans Udtalelser.

I Aaret 1853 sendte han følgende Digte til sin Moder:

VERDENS STØRSTE LODS.

Vi lege Bold paa vilde Hav,
Den Leg er haard at døie!
Thi aaben staar den vide Grav
Imellem Bølgehøie,
Reb Seil ifart og Flaget ind!
De ellers gaaer for Veir og Vind,
Det gjælder Liv i blodigt Slag,
Her hjælper intet selvgjort Flag.

• Her staar jeg i den silde Nat,
Imellem Hav og Himmel,
Her leer jeg ved det stærke Rat
Ad hver en Hovedsvimmel!
Lanternen straalere som en Sol,
Magneten peger stolt mod Pol,
Jeg ændser meer ei Stormens Jagt,
Jeg tvinge kan dens vilde Magt!

Sæt Klyver til og Seil paa Raa!
Et Dystridt vil vi holde,
Nu Skuden skal sin Prøve staa,
Den trodser Bølgevolde!
Nu gaar det rask i Bølgeridt,
Nu holde vi med Stormen Skridt!
Ja Bølgetop og Skudestavn,
De passe i hinandens Favn

Jeg troer, de gav hinanden Kys! —
 Dog nei! — Ha, hvad er dette!« —
 »Storraaen faldt!« — »Saa kast den løs!«
 Den kan ei Æren plette.
 Afsted igen! I strakt Galop
 Vi fare skal paa Bølgetop!
 Det lystig gaar i Bølgedands,
 Da vindes Ærens Seierskrands!«

»Vort Brigseil falder! — Hjælp os Gud!
 Nu Bommen Alting knuser!
 Lanternen faldt som Stjernes kud,
 Kompasset Bølgen huser!«
 »Stortoppen ind! Hiv Loddet ud!
 Vi ellers miste hver en Klud;
 Hvis ei det snart vil blive Dag,
 Da gaa vi nu paa Grund som Vrag.«

»Halvfemte Favn! — Kun fire Favn!«
 Nu alle Mand til Spillet!
 Her er af Lykkens sorte Ravn
 Paa Dæk Guldtærning trillet!
 »Klar Spillet, Manne!« — »Alting klart!« —
 Saa ned med Ankret i en Fart!
 Ha, er først det paa faste Bund,
 Da klare vi den næste Grund!

Jeg hører Søens hule Brag
 Fra Brændingen paa Kysten!
 Ha, seer I hist det sorte Vrag
 Mod Dagningen i Østen? —
 Nu stiger som en hvidgraa Sky
 Den lyse Dag af Hav paany! —
 Ak, hvad er det mit Øie seer?
 Jeg kjender ej min Skude meer! —

Hist svæve Maagerne som Myg
 Omkring de hvide Banker. —
 »Ha, hvad betød det stærke Ryk!«
 — »Vi drive for vort Anker!« —
 »Pligtankret ud!« det siger stop;
 Heis Lodsflag i Mesanens Top!
 Lad rulle nu Kanonens Skrald!
 Det Bud om Nøden bringe skal! —

Korsflaget vaier alt paa Strand!
 Blodstribet Seil sig hæver.

Hist seer jeg alt min Redningsmand!
 Af Fryd mit Hjerte bæver.
 Velkommen vær i Nødens Stund!
 Ha, Kjølen skurer alt paa Grund!
 Du kom forsilde i vor Nød!
 Nu ryster Skibet Stød i Stød!« —

»Nei, vil Du tro mig paa mit Ord, —
 Og jeg er ingen Tolder, —
 Kast al Din Ladning overbord;
 Thi den kun Nøden volder!
 Da falder Ankeret i Mag,
 Da klarer sig den hele Sag,
 Da skal Dit Skib i denne Stund
 Jeg klare fra den værste Grund!«

»Nuvel! — Til Arbeid alle Mand!
 Det Ord er ei at laste,
 Hvad Undergang kun volde kan,
 Det skal man heller kaste! — —
 Ja nu jeg seer, Dit Raad var godt,
 Nu bliver atter Skuden flot;
 Enhver maa sige til Din Roes,
 At Du er Havets bedste Lods!«

Vi lege Bold paa vilde Hav,
 Den Leg er haard at døie;
 Thi aaben staaer den vide Grav
 Imellem Bølgehøie;
 Men faaer vi kun den Lods ombord,
 Der stiller Stormen med sit Ord,
 Da maa vi sige til hans Roes:
Han er Alverdens største Lods!

BILLEDVÆVEN.

Der sidder en Svend i snevre Bo,
 Han sidder der aarle og silde,
 For Dagværk fanger han aldrig Ro,
 Han tør intet Øieblik spilde.

Hans Øie viger fra Væven ei,
 Paa Traadene fine han stirrer,
 Det tykkes ham fast en sælsom Leg,
 Saa Tankerne Synet forvirrer.

Naar Skytten farer med Traad i Spor,
 For Islæt i Væven at sætte,

Da ser han et Glimt af det Livsens Ord,
Som Storværk kan ene udrette.

Og naar han væver den Vadmæl god,
Der skjærmer mod Vinterens Kulde.
Da ser han bag Tæppet en brusende Flod
Beständig i Dybet nedrulle.

De stærke Traade sig slynge der
Som Tanker i Viismandens Tale,
Uroligt tykkes det lyse Skjær,
Som Lygtemand hopper i Dale.

En Traad gaaer op og en anden ned,
Kun Mesteren Veien kan finde;
Men ud eller ind ingen Anden veed,
De stirre paa Værket sig blinde.

Men naar han saa væved det Lærred bold
Af Hørtraade fine og stærke,
Da tænker han: »Der er til Slid dog Hold,
Det kan man paa Traadene mærke!«

Der ligner hver Traad en Perle stor,
Dem Alle hvert Øie kan tælle,
Og Tanketraaden i Sandheds Spor
Ei lokker i listige Fælde!«

Men hvergang i Dugen han Blommer slog,
Som Traadene snildt vilde falde,
Da lønligt i Hjerte et Suk han drog,
Den Leg var dog bedst af dem Alle.

De skjønneste Blommer i lette Sving
I Dugen sig der aabenbared;
Men skjøndt de var slynget som Ring i Ring,
Det var dog som Alting sig klared.

»Hvis deri en eneste Traad slaaer feil,
Da ødes det Værk i det Hele,
Saa klarligt samles det store Speil
Endog i de ringeste Dele.

En Billedverden i Støvtraad fin
Vorherre dog skabte hernede,
En Billeddug vov han i Visdom sin,
Hvortil man om Mage skal lede.

Og skjøndt det synes, hver Traad slog feil,
 Det klares dog nok paa det Sidste,
 Naar fuldendt er Aandens det store Speil,
 At Vei han blandt Traadene vidste!«

SYNDERNES FORLADELSE.

(Efter Davids 32. Psalme).

Det Hjerte salig jeg prise tør,
 Hvis Synd er skjult under Naadens Kaabe,
 Naar Brøden banker ei meer paa Dør,
 Da er der først Frelse at haabe.

Den Aand jeg priser, hvis Synd er glemt,
 Saa Natten maatte for Dagen vige;
 Thi Lysets Straale, som der laa gjemt,
 Skal atter mod Himmelen stige.

Min Aand var lammet, min Læbe stum,
 Jeg følte, min Kraft var af Sorg fortæret,
 Mig Byrden tynged, min Ryg var krum,
 Jeg laa brudt som Sivet i Kjæret.

Guds Haand mig knuged, og tungt den laa,
 Hans Vrede ligner en Sommertørke,
 Al Saft var svundet af visne Straa,
 I min Aand var der skumleste Mørke.

Men da jeg Herren bekjendte Alt,
 Mit Hjertes Brøst og dets skjulte Brøde,
 Hans Dække brat over Kløften faldt,
 Derunder laa Synderne døde.

Hver Hellig derfor i hver en Stund
 Skal bede til Dig, som kan Havet tømme,
 Da staaer han tryk paa den faste Grund,
 Der kan trodse de rivende Strømme.

Du viste selv mig et Fristed godt,
 Hvor Angst ei piner, og Sorg er svunden,
 Hvor Frelsens Jubel fra Fredens Slot
 Gjenklinger paa Hjertedybsbunden.

Saa vil jeg lære hver ufrist Sjæl
 Til Fredens Boliger Vei at finde,
 Ved Herrens Naade jeg gik den selv,
 Og en Vei kan ei vandles iblinde.

Bliv e som Hest og som Mule vild,
 Saa Tømme og Bidsel maa Vildskab tæmme!
 Guds Haand Dig vækker med Vredens Ild,
 Naar Du ham vil paa Veien forglemme.

Da vorder Veien for Torne trang,
 Kun Smerter ugudelig Mand kan tvinge;
 Men leder Herren Din stille Gang,
 Skal hans Engle Dig altid omringe.

Vorherres Glæde som Manna sød
 Evindeligen mætter hans Hjertenskjære,
 Som Lovsang atter i Strøm udflød
 Den Honningedug til hans Ære!

VARSEL TIL DET DANSKE FOLK.

(Efter Jesaia d. 6. Kap.).

Der stod en Seer i Davids By
 Ved Livets Strøm,
 Totusinde Aar gik der Sagn og Ry
 Af hans Syn og Drøm,
 Den Seer havde fuldgode Kaar,
 I Aanden han skimted Vorherres Aar,
 Jesaia saa monne han hedde.

Det er vist meer end for Dværge smaa
 En Gaade stor,
 Hvorlunde den Seer i Aanden saae
 Den ganske Jord,
 Og det er vist meer end selv Engle kan,
 At faae paa de Syner og Drømme Forstand,
 Det volder, de ere for stærke.

Dog mægter Guds Aand vel endnu som før
 At tyde dem,
 Naar op han lukker sin skjulte Dør
 Om blot paaklem,
 Da ser med Glæde Guds Børn det brat,
 At dages det kan i den dunkle Nat,
 Da klares vel Synerne sære.

Jesaia, han havde et deiligt Syn,
 Han Herren saae,
 Og ved hans Throne stod klædt i Lyn
 Lysengle smaa,

Paa Vinger klare de let sig svang,
 Og Templet rysted med vældig Klang,
 Da op de med Lovsangen stemte.

Sex lyse Vinger de Alle bar,
 Fuldsært at see,
 For Ansigtet holdt de det ene Par,
 Saa hvidt som Snee,
 Det andet dulgte den snare Gang,
 Og med det tredie de høit sig svang,
 Mens op de med Lovsangen stemte.

»O hellig! o hellig! o hellig — de kvad —
 Er Himlens Gud!
 Og Jorden selv bærer bag mindste Blad
 Om Herren Bud!«
 Da Tærsklerne skjælv, og Dør opfløi,
 Og Huset blev fyldt med en liflig Røg;
 Men Seeren grunded og grued.

»O vee! — han sukked — jeg maa forgaa,
 Jeg seer den Brand,
 Der brat fortærer som visne Straa
 Hver ureen Mand,
 Besmittet er Ordet selv i min Mund,
 Hvad skal jeg da mene om Hjertets Grund,
 Hvis Herren mig vilde ransage!«

Da tog fra Altret en Engel reen
 En gylden Tang,
 Til Seeren hen med en glødende Steen,
 Han snilt sig svang,
 Med Stenen han rørte ham brat ved Mund
 Og kvad: »Din Brøde i denne Stund
 er vegen, Din Synd vorder sonet!«

Da hørte Vorherres Røst han brat,
 Han sagde: »Hvem
 Vil bære mit Varsel og Bud inat
 Til Folket frem?«
 Sig bøied den Seer og sagde: »Her!
 Vil Du mig sende, min Herre kjær,
 Da skal jeg og Budskabet føre!«

Da hørte han atter Vorherres Røst,
 Han sank i Støv,
 Thi mægtig den bruste, som Storm i Høst
 Over visne Løv:

»Gak ud! — han sagde — gak ud paastand
Til Folket, som boer i det ganske Land!
Forkynd dem, hvad nu jeg Dig siger!

Hør Folk og Stammer og Slægter grant,
Men fatter ei!
See klarligt kun Alt, hvad der er sandt
Og siig dog: Nei!
Mærk Hjertet! Luk Øine og Øren til!
Lad Hjertet ei fatte, hvad Herren vil,
Saa I Jer omvende og læges!«

Men Seeren sagde: »Hvorlænge dog,
O Herre kjær?«
Og Herren svared: »Indtil jeg slog
Dem fjærnt og nær,
Saa Stæderne sank og Huse med,
Og Landet ødtes paa hvert et Sted,
Ja lagdes saa øde som Ørken!

Dog levnes der skal efter Slaget end
En Tiendepart!
Men naar jeg saa atter mig reiser igjen,
Kun Faa vorder spart,
Naar Egen fældes, dog Stubben staaer,
Saalunde det ogsaa med Folket gaaer,
Og hellig skal Stubben da vorde.

Det Varsel har vandret saa tung en Gang
Med blodigt Spor,
Det har og tonet i Dannevang,
Hos Folk i Nord,
Men skjøndt dets Vinge er rød af Blod,
Det bringer dog altid en Tidende god,
Mens Stubbene skyde i Skoven.

Ja hør det og mærk det, Du danske Folk!
Som gruer nu!
Er Nogen udseet til Vorherres Tolk,
Da er vist Du;
Men vogt Dig! og husk paa det raadne Salt!
Saa tidt har Du reist Dig, hvor dybt Du faldt,
Saa reis Dig nu atter med Glæde.

Urene Læber Du har vel end;
Men gaa til Ham,
Der gives i Bytte os Ære igjen
For al vor Skam!

Ja iil til Din Frelser! Afsted Dig skynd,
Og kast for hans Fod Dig med al Din Synd!
Da tager han bort den i Naade.

Han har Dig nu tugtet og tugtet igjen
Med friske Hug,
O husk dog, Han tugter som helst sin Ven,
Og dybt Dig buk!
Hvorfor vil Du stride Guds Vredes Strid,
Hvi vælger Du ikke det Kaar saa blid,
I Venskab med Herren at leve?

O vilde Du tage, hvad Han Dig bød
Med Haand og Mund,
Da skulde Du hvile i Fredens Skjød
I allen Stund,
Da skulde Du vorde hans svorne Folk,
Da skulde Du vorde hans kaarne Tolk,
Da smagte Du Kaarene blide.

Men vrager Du Kaaret, nuvel saa hør,
Og kom ihu,
Ilaas har Du smældet Guds Naades Dør,
Dig selv til Gru,
Du selv har vandret den onde Vei,
Du saae og hørte; men raabte: Nei!
Og Kaldet, Du fik, har Du vraget!

Da frelses der kun i en blodig Daab
En lille Flok,
For hvem Guds Naades det store Haab
Er meer end Nok,
Saa yndig og frisk de i Grøde staaer
Det Skud mellem Grave i Herrens Vaar,
Mens Stubbene skyde i Skoven.

Fra samme Tid er ogsaa følgende to Digte:

V A A R S A N G.

Lille Svale! Lær Du os at bygge
Reden højt i Herrens Tempelskygge,
Bring fra ham hvert Foraar, naar Du kommer
Yndig Blomstervaar og liflig Sommer.

Blomster spæde! Lær I os at folde
Hjertets Blomster ud, trods Nætter kolde,
Mind os om, at Livets Sol dog kommer
Overalt, hvor Hjertet venter Sommer!

Grønne Bøge! Lær I os i Striden
 Ej at tvivle i Forventningstiden,
 Lad hvert Blad i Eders lyse Kroner
 Love Hjertet nye Højsangstoner!

Stille Bølger! Lær I os at glide
 Ømt og kærligt ved hverandres Side.
 Lad os mærke Slag af Aandens Vinger
 Hver Gang Eders Suk ved Stranden klinger.

Solglans paa den lyse Nattehimmel,
 Klarere end alle Stjerners Vrimmel.
 Lær Du os at vente Dagens Komme,
 Naar den korte Foraarsnat er omme!

Klare Morgenskjær fra Østens Porte!
 Jag fra Sjælen alle Skygger sorte,
 Lær som Solen os engang at stige
 Højt fra Glans til Glans i Himmerige.

HOVEDHJØRNESTENEN.

(Efter Davids 118. Salme).

Lovsynger den Herre, der evig er god!
 Hans Kjærlighed evig skal vare;
 Hans Folk skal det sjunge ved Alterets Fod,
 Og Helgener Amen skal svare,
 Ja hver, som ham elsker, skal juble med Fred:
 Hans Kjærlighed vare evindeligt ved!

Jeg jamred i Lænker, jeg sukked i Baand,
 Jeg raabte i skumleste Fængsel
 Til Herren, der ene med vældige Haand
 kan ende den bitreste Trængsel;
 Og Murene revned, og Lænkerne brast,
 Hvert Baand maatte springe som skøreste Bast.

Er Herren kun med mig, da frygter jeg ei,
 Hvad kan mig et Menneske gjøre?
 Er Herren kun med mig, han svigter mig ei,
 Han mægter vel Banner at føre,
 Er Herren kun med mig, da tør jeg vel se
 Min arrigste Fjende i Øine og le.

Ja bedre end stole paa Kjød og paa Blod,
 Det er dog paa Herren at lide,
 Hvad mægter vel Mand, om vel høiest han stod,

Naar Herren ei med ham vil stride,
 Ja myldred med Fyrster som Stene paa Strand,
 Den Drot over Drotter ej ligne de kan.

Omringet af Fjender som Bier i Flok,
 Ja kringsat som Dal mellem Fjelde,
 Jeg stoler paa Herren, og det er mig nok,
 Hans Ord kan alene dem fælde,
 Og Flammen, de tændte, med knitrende Brag,
 Skal slukkes som spragende Torne idag.

Imod mig de styrted som Stormen i Hast,
 Mit Fald alt med Gammen de spaaede;
 Men Herren holdt Skjoldet, og Spærene brast,
 Min Frelse var selv mig en Gaade;
 Min Lovsang og Salme er Herren min Drot,
 Det blev mig til Frelse trods Fjendernes Spot.

Vi juble for Frelse, vi love vor Seir,
 Hvem maa sig derover vel undre?
 Nu høres der Fryd i retfærdiges Leir,
 Vi juble, saa Jorden maa dundre;
 Et Kæmpeværk øved vor Herre og Drot,
 Hans Høre os reiste til Fjendernes Spot!

Mig lyster ei Død; men om leve jeg maa,
 Da laaner jeg Herren min Tunge,
 Hans Gjerninger alle, de store og smaa,
 Om dem vil jeg tale og sjunge,
 Hvordan han mig tugted, hvordan han mig gav,
 Hvordan han mig frelste af bundløse Grav.

Retfærdigheds Porte opspringe med Klang,
 Og ind skal jeg gange med Glæde,
 Til Borgen den klare jeg vandrer med Sang,
 Thi der haver Herren sit Sæde,
 Der gange med Fred de Retfærdige ind
 I Lillieklæder med Roser paa Kind.

Ja Dig vil jeg prise, Du hørte min Bøn,
 Til Frelse Du blev mig med Ære,
 Den Sten, som hver Bygmester vraged i Løn,
 Evindeligt Borgen skal bære,
 Og underfuldt lagde Du Stene i Lag,
 Saa der vi maa prise din signede Dag.

O Herre, du kjære! saa før os da nu!
 Lad Værket os blive til fromme,

Velsignet er han, og velsignet er Du,
 Velsignet er den, som skal komme!
 For Lyset det klare, for Borgen saa prud
 Velsignet, velsignet, velsignet vor Gud!

Saa bindes da Kranse for Herren fuldgod,
 Hans Kærlighed evig skal vare!
 Hans Lovsang skal ligne den svulmende Flod,
 Og Helgener Amen skal svare.
 Ja synger for Herren og jubler med Fred:
 Hans Kjærlighed varer evindeligt ved.

Den 24. Januar 1853 fortæller Thurah i et Brev til sin Moder om et Selskab, han har været i hos en Professor Petersen sammen med Grundtvig, den »Gamle«, som han kalder ham, og hvor Samtalen drejede sig om »religiøse Materier«, og af denne var han kommen til det Resultat, at »det nytter ikke at disputere om Christendom, da man kun kan give Vidnesbyrd, ikke bevise, hvad der er Sandhed i Aandens Verden«. Men ved denne Lejlighed, som altid, er Thurah lykkelig over at være sammen med Grundtvig, og skriver: »Naar han (G.) giver Aanden det Vidnesbyrd, at den er levende og kan levendegjøre, da føler man, at det er sandt, fordi hans Ord er et Aandespil, der kan levendegjøre, underligt bevæge og kraftigt oplive Hjertet. Og naar han da, som han gjorde, trækker Maalesnoren fra Paradiset til Fuldendelsens Time paa Dommens Dag, da aabner Viisdommens Dyb sig for Øjet, da ser man Guds Finger, som den skriver og skrev sine vidunderlige Idrætter i det store Levnetsløb fra Menneskehedens Vugge til den evige Herligheds Fuldendelsesdag. Ja, man længes altid, naar man forlader ham, efter at høre ham igjen, det er, ligesom man kunde ahne den Salighed, der maa være i de evige Boliger; hvor maa det ikke være en Fryd at samles med den Herre Christus og høre ham aabenbare de evige Hemmeligheder! Kan man i en Mands Selskab føle Længsel efter at bo sammen med Moses og Elias, Luther og Jordens Ypperste, ja bo med dem i de Sale, der vel har Gradsforskjel i Herlighed, men hvor Fryd og Fred heller aldrig har Ende, hvor maa det da ikke være saligt at bo hos Herren . . .«

Som det vil ses af flere af Thurahs Digte, havde han megen Sans og Kjærlighed til Naturen og saa altid Vaaren imøde med Længsel, hvad ogsaa fremgaar af følgende lille Digt »En

Foraarslængsel« fra 1. Marts 1853, som han dedicerede til sin Moder:

Ret aldrig Vinteren er saa haard
Og Dagen saa mørk og kort,
Det dages dog lifligt end til Vaar
Alt efter den Nat saa sort.
Eia, saa er Vaaren!

Der er ret aldrig saa lidet et Frø,
som falder i sorten Muld,
Det skal dog ikke i Jorden dø,
Men spire saa underfuld.
Eia, saa er Vaaren!

Ret aldrig Blommerne er saa faa
Og Træet saa bart i Lund,
De skal dog atter i Grøde staa,
Naar kommen er Vaarens Stund.
Eia, saa er Vaaren!

Der saaes ret aldrig et Korn i Vang,
Naar kun Vorherre det vil,
Da skal det bære sin Frugt engang,
Alt som dets Kræfter var til.
Eia, saa er Vaaren!

Der er ret aldrig saa lidet et Vand,
Der bindes af Isen stræng,
Det skal dog rinde ad Aa til Strand.
Alt i sin Blomsterseng.
Eia, saa er Vaaren!

Der findes aldrig saa liden en Fugl,
Der svinger sig over Sø,
Den skal jo finde et lifligt Skjul,
Hvor end den kom under Ø.
Eia, saa er Vaaren!

Der er ret aldrig saa liden en Bi,
Der surrer om Blomsterknop,
Den skal jo Honning finde deri,
Naar Kalken lukker sig op.
Eia, saa er Vaaren!

Der er dog aldrig en Fugl saa spæd,
Der bygger sig Rede om Land,
Den flyver jo atter til Høst afsted
Alt mod den Paradisstrand.
Eia, saa er Vaaren!

Det var egentlig ikke saa underligt, at Thurah efterhaanden ogsaa fik Interesse for Politik, naar henses til den Kreds, der var hans Omgangsvener, nemlig hele den daværende grundtvigske. Det var egentlig Vennen Algren, der fik Thurah ind paa den politiske Interesse ved at overtale ham til at gaa med til det offentlige Middagsgilde i Marts 1853 for de fire fynske Bønder, der fulgte Balthaser Christensen igjennem Fyen.

I Aaret 1853 hærgede som bekjendt Koleraen fælt, særlig i Kjøbenhavn, saaledes at næppe ret mange gik fri for dens Besøg i Familien eller i Venne- og Bekjendtskabskreds, og den kunde derfor nok mane til Alvor. Thurah skrev i Brev til Faderen, at han kjender sit sikre »Tilflugtssted«, og der vil han »med Guds Hjælp blive«, men begriber ikke, hvor Folk faar Mod fra, naar de ikke kjender eller vil gribe til det eneste sikre Tilflugtssted.«

En af Thurahs nære Venner, Mag. Lindberg, mistede en Søn af Kolera, og i den Anledning sendte Thurah ham nedenstaaende Digt:

(2. Sal. 12. Kap.).

Der sad i Israel en Drot,	Den syvende hans lille Søn
Han søger end sin Mage,	Sit sidste Suk udaanded;
Han mindedes trods høien Slot	Da hørte Kongen, hvor han laa,
Sin Hjemstavn alle Dage,	De Svende hvidske udi Vraa,
Han mindedes sin Herkomst lav,	De turde det ei melde.
Han mindedes, bag Støvet Grav,	Hvad der var skeet, han mærked da,
Hos Gud har Sjælen hjemme.	Dog spurgte han de Svende,
Den Drot han fik et Sorgens Bud:	Og da han fik paa Spørgsmaal: Ja!
»Din Søn er syg til Døden!«	Da fik og Trængslen Ende,
Da sukkede han til sin Gud	Han reiste sig om Hjertet let,
Saa inderligt i Nøden,	Og gik saa efter hellig Tvæt
Han stædedes i Løndom ind	Til Herrens Huus at bede.
Og bad til Ham med Graad paa	Sin Gud han Ære gav og Tak,
Kind,	Og hjem han gik med Glæde,
Som helst i Løndom hører.	Han kræved Mad, han sad og drak
Det er saa underlig en Færd	Igjen paa Kongesæde.
Med Haabet her paa Jorden,	Ei kunde Tjenerne forstaa
Det er os fjærnt og dog saa nær,	Den Færd, som de med Undren
Som Lynet er ved Torden,	saae,
Det blusser høit, det daler brat,	De bad ham Gaaden løse.
Som Lynet i den mørke Nat,	Da svarede den Konge brat:
Mens Rædsler om os ruller.	»Saalænge Drengen aanded.
Det var Kong David, Herrens Ven,	Da fasted jeg ved Dag og Nat
Han lod ei Haabet slippe,	Og mig i Støvet vaanded,
Han holdt det fast, han bar det hen	Jeg tænkte da: Hvem veed? Maaske
Til Herrens Huus paa Klippe,	Vorherre vil i Naade see
Det Huus, hvor Troen har sit Hjem,	Til mig og min Elende!
Det Huus, der Haabet har igjem,	Men nu, da Drengen han er død,
Hvor Kjærligheden throner.	Hvi skulde nu jeg klage?
Han fastede ved Nat og Dag,	Min Taarestrom, hvor stærk den flød,
Han bad i sin Elende	Ei kaldte ham tilbage,
Til Ham, der hører godt vor Sag,	Han kommer ei til mig igjen;
Saa Trængslen brat faaer Ende.	Men jeg til ham skal komme hen,
Hans Tjenere gik ind og ud,	Naar Herren det vil føie!«
Man hørte kun for Herrebud	Det er saa lifligt, gjør saa godt,
En Tjenerbøn derinde.	I Hytter og i Sale,
I Dage sex han laa i Bøn	Men meest dog i en Konges Slot
Og sig i Støvet vaanded,	At høre slig en Tale,

Skjønndt yndefuldt i allen Stund
 Er sligt et Ord i Kongemund
 Som Perlen i en Krone.

Thi oftest Hovmod har sin Plads
 I gyldne Kongesale,
 Herfor der sjældent fra Palads
 Gik Bud om slig en Tale;
 Men det er og at mærke godt,
 At dette kom fra Davids Slot,
 Guds Ven paa Kongethronen.

Dog bedre Haab end Davids Trøst
 Os times nu mod Døden,
 Saavist som hver en gylden Høst
 Staaer over Førstegrøden,
 Det Haab os gav vort Frihedsbrev,

Som Saga Paaskemorgen skrev,
 Da Christ stod op af Døde!

Saavist som han til Himmels foer,
 Skal vi med ham opfare,
 Og nyde Glæden evig stor
 Iblandt hans Engleskare;
 Saa vist og sandt som Han opstod,
 Han raader og paa Sorgen Bod
 Med Paaskemorgen-Glæde.

Halleluja! Sid op! See ud,
 Du kjære Sjæl! fra Sorgen!
 Derude staaer et Englebud
 Til Dig fra Gladhjemsborgen!
 Løft Øiet op! Visk Taaren af!
 Du ved jo dog, bag Støvet Grav
 Hos Gud har Sjælen hjemme!

Thurahs gamle Faster Albertine de Thurah var indskreven i Estvadgaard og Støvringgaard Klostre, hvilket vistnok var sket paa Foranledning af Kongen i Anledning af, at Faderen faldt i Slaget paa Rheden 1801, da hans to Børn endnu var meget smaa. Imidlertid boede hun endnu i 1853 i Ollerup i Fyn sammen med to Kusiner Otilie og Christine Christensen, der var Døtre af Præsten Jacob Christensen i Ollerup og Margrethe Chrestence Behr. Til denne Faster sender Thurah 17. August 1853 følgende:

RIIMBREV TIL FASTER.

Fortræffeligste af hver Fasterslags!
 Jeg fristes til at sige Fasterengel!
 Jeg haaber da, at Du begriber strax,
 At dette Brev er fra Din lange »Stängel«;
 Han vilde gjerne give strax et Svar
 Med Tak for Gaven, som Du venlig sendte;
 Men Gavens Værd Du ei beregnet har,
 Den er for stor for Frøkenen paa Rente;
 Thi hele Kongens store Kjøbenhavn
 Med Toldbod-Viinhuus, Thorvaldsens Museum,
 Ja, selv med Frelzers Taarn paa Christianshavn,
 Med hele Christiansborg og Colosseum,
 Det er for meget, lille, kjære Ven!
 At give bort, endog for »Priorinder«,
 Derfor jeg sender Dig den heel igjen,
 Og haaber, at Du rimeligt det finder.

Forøvrigt vil jeg snakke med Dig lidt,
 Og derfor er vel Intet der iveien,
 Det bliver saadan lidt om Dat og Dit,
 (Med Riim man aldrig være maa forlegen,
 Man vender sommetider op og ned
 Paa mange Ting, som dog er endnu værre,
 Og kort og godt, min Frøken sikkert veed,
 En Riimsmed altid er sin egen Herre.)

»Pro primo« altsaa her i Kjøbenhavn
 Enhver jo veed, at Cholera huserer,
 Og dog det slemme Skarn sit grimme Navn
 Med hver en Vind formastelig changerer;
 Saaledes fik den med den sidste Vind
 Et Øgenavn og kaldes Cholerine,
 Og rigtig fine Folk sig bilde ind,
 At de den har, naar de har Mavepine.
 Men nu jeg hører, at i Fyen man vil
 Dens fæle tyske Navn endog forvanske,
 Skjøndt rigtignok det gaaer naturligt til,
 Da de Godtfolk skal være vores Franske;
 Saa medens Cholera den kaldes her,
 (Og det er slemt at sige nok for Danske,)
 Saa hedder det i Fynbomund: cholère,
 Det smager bansat af det fine Franske

Og »zweitens« jeg Dig da fortælle kan;
 Din Sovekammerat er arriveret,
 Og man maa lade, at i Eders Land
 Hun upaaklageligt er konserveret;
 Naar nu I bare ikke har forvænt
 Den gode Sjæl med Sukker og med Fløde;
 Thi næst de Fede, læser man paa Prænt,
 At Cholera er værst imod de Søde.

Og for det »Trite«, men dog ikke sidste,
 Vil jeg Dig ei fortælle, men kun sige,
 At jeg imorgen agter ganske vist
 Til Fredensborg mig med min lille Pige;
 Kragballe nemlig har os inviteert,
 Og han vil huse mig min lille Dukke,
 Mens jeg mig søger op en anden Vært,
 Og lader mig i Søvn paa Kroen vugge.
 Imorgen er vi her igen,
 Tilbage vi fra Humlebæk vil tage; —
 Men ak, nu kalder Jette, Hille mænd!
 Saa er til Snak der ingen Tid tilbage!

Hils derfor Alle paa det Bedste da,
 Lov Moder, at hun snart skal fra mig høre!
 Emilie jeg skal Dig hilse fra,
 Hun gik fornylig nu forud af Døren.

Og til Faderen havde han i Anledning af hans 59-Aars Fødselsdag 27. April kort før sendt Digtet:

2. Sam. 7, 11 og 127. Psalme, V. 1.

Kong David sad paa Zions Slot
 Som Konge af Guds Naade,
 Som Ven han havde sig den Drot,
 Som Alting har at raade,
 Det lille Skud af Isaj Rod
 Som Stammeskud ved Thronen stod,
 Et andet Skud den skulde faae,
 Det skulde til Guds Throne naae.

Kong David tømre lod en Hal,
 En Kongeborg med Ære;
 At høit paa Pald er brat for Fald,
 Det er saa tungt at lære;
 At ilde passer sig kun Slot
 Til Sæde for en Hjertedrot,
 At kaste Alt og staa i Gud,
 Det lærte først det andet Skud.

Paa Herrens Bjerg en Seer stod
 Alt i de samme Dage,
 Og Kongen brat ham byde lod
 Til Hove sig umage,
 Og Nathan gik for Kongen ind
 Paa Vennevis med Fryd i Sind, —
 Et Sorgens Bud han siden bar,
 Gud veed, da faldt ham Gangen svar. —

»Her sidder jeg« — var Kongens Ord —
 I Cederhallens Skygge,
 Mens Herrens Ark i Teltet boer,
 Det er saa krank en Lykke!
 »Ja, Konge!« lød den Seers Svar —
 Dig Herren grant velsignet har,
 Saa jeg kun sige kan dertil:
 Gjør Alt, hvad nu Dit Hjerte vil!

Men underlig er Herrens Færd,
 Han skjænker ei for Gave,

Han deler ud, som han har kjær,
 Og Løn vil han ei have;
 Det glemte og de Venner to,
 At Herren vil i Løndom bo;
 Det glemte meest den Konge from,
 At Hjertet er Hans Helligdom.

Men Seeren fik andet Syn
 I stille Midnatssvale,
 Det slog i Sjælen ned som Lyn,
 Han hørte Herren tale:
 »Gak til min Tjener, siig Din Drot:
 Jeg trænger ei til Huus og Slot,
 I Telte smaa til denne Dag
 Jeg altid vandret har i Mag!

Mit Folk jeg ledte gennem Ørk
 Med Skyen og med Baalet,
 Og aldrig Veien var saa mørk,
 Jeg viste dem jo Maalet, —
 En Viinstok fra Egyptens Land
 Jeg planted i mit Kanaan, —
 Hvornaar har jeg vel sagt til dem:
 Byg mig af Cedertræ et Hjem!

Ja, siig min Tjener, siig Din Drot:
 Jeg tog Dig op fra Hjorden,
 Jeg frelste Dig fra Fjenders Spot,
 Og mægtig est Du vorden,
 Jeg salved Dig med Olie fiin,
 Paa Fjeld jeg satte Hytten Din;
 See, jeg vil bygge Dig et Huus,
 Som aldrig synke skal i Gruus!

Optugte vil jeg af Din Æt
 En vældig Kongestamme,
 Og blive skal til sidste Sæt
 Min Kjærlighed den samme,
 Ja, evig fast Dit Huus skal staa,
 Dit Rige aldrig skal forgaa,
 I Himmerig skal sølverhvid
 Din Throne staa til evig Tid!«

Kong David sad saa tankefuld
 Alt under Sølvhaarskrone,
 Med Kronen af det røde Guld
 Sad Sønnen hans paa Throne;

I Aanden alt den Gamle saae
 En Kongerad af ham opstaa,
 Og lønligt priste han sin Gud
 For Ympen hiin af Isaj Skud.

Da lød i Hal en Bryllupssang,
 Som kunde Hjertet røre,
 Som Davidsharpens Efterklang,
 Dens Toner var at høre,
 Og Harpen slog den Kongesøn,
 Og Gubben lyttede iløn,
 Den Sang var ham det sidste Pant,
 At Herrens Ord var evig sandt.

I Palmeskygge
 Maa Herren bygge
 De Huse smaa,
 Saa Glands fra Voven
 Og Glimt fraoven
 Kan Øiet naae;
 Naar Mandekræfter
 Sig drømte stærk,
 Da blev derefter
 Det Bygningsværk.

I Børneklynge
 Hans Ven skal synge
 Om Herrens Arv,
 Han aldrig spørger,
 Om Herren sørger
 For Slægters Tarv;
 Blandt Ymper spæde
 I Palmelæ
 Han seer med Glæde
 Sit Olietræ.

Med Engleskare
 Maa han bevare
 Den hele Stad,
 Trods alle Taager,
 Naar Herren vaager,
 Er Hjertet glad;
 Kun han kan vugge
 I Favn de Smaa,
 Kun han kan lukke
 For hver en Vraa.

Som Piil paa Bue
 Saa er at skue
 De Ymper smaa,
 Han Haanden kjender,
 Der Buen spænder
 Med Pilen paa,
 Om end de flyve
 I mange Sæt,
 Dog ei de lyve
 Paa deres Æt.

I Herrens Morgen
 Her glemmes Sorgen
 For Aftenstund,
 Mens Aar forsvinder,
 Den sødt oprinder
 Med Guld i Mund,
 Sin Ven han skjænker
 I Søvn Brød,
 Mens Verden tænker
 Paa Vinternød.

Saa bygges Huset,
 Som ei i Gruset
 Nedsynke skal,
 Saa voxer Stammen
 Som Kæmpeammen
 I Kongesal,
 Saa Kogget fyldes
 I Heltefavn,
 Som skal forgyldes
 I Herrens Navn.

Kong Davids Huus endnu maa staa
 Og lede om sin Mage
 Dog seer endnu man Huse smaa
 Opbygges alle Dage,
 Og farer ei Guds Ord med Sviig,
 Saa vi skal blive Herren liig,
 Da voxer og de Huse godt
 I Lignelsen af Davids Slot.

Ja fik vi kun paa Herren Syn,
 Hvordan han Huse bygger,
 Da glimte skal det vist som Lyn
 For os i Palmeskygger,
 Og deiligt see vi i dets Glands
 Forklaret Herrens Mindekrands,
 Og Brudesange tone skal
 For os engang i Kongesal.

Da holde vi med Jubelfest
 Guldbryllup uden Mage;
 Thi grant vi see, at vi til Gjæst
 Har Herren alle Dage,
 Og høre skal vi da en Sang
 Som Davidsharpens Efterklang,
 Naar Herrens store Brudefærd
 Oprinder sødt i Morgenskjær!

Hilsæl, Guds Fred i Herrens Navn!
 Guldstrængen dæmpet klinger,
 Den lille Fugl fra Sønnefavn
 Udspænder sine Vinger,
 Den sang, saa godt den havde lært,
 Om Alt, hvad der var Hjertet kjært,
 Den stemte op sin Foraarssang
 Om Davids-harpens Efterklang.

Hilsæl, Guds Fred, Du Præstemand! ,
 Guds Fred til Aftensæde!
 Gid Herren vil, som vist han kan,
 Dig mætte med sin Glæde,
 Ja med sin Fred, som overgaaer,
 Hvad Støvet fatter og forstaaer,
 Det Livets Træ i Edens Bed,
 Som blomstrer i al Evighed!

Den hengivne Søn
 Chr. Thurah.

Endnu før Thurah var 23 Aar og hans Kjæreste 17 Aar, fik de endelig Lov til officielt at erklære sig for at være »forlovede«, nemlig den 26. Maj 1853. Det havde været en meget lang Ventetid for dem og især for Thurah, men Forældrene havde indtil da været ubønhørlige i saa Henseende, og dette var en stor Tort for Thurah. I det smukke Eventyr »Havets Fe« har han paa en udmærket Maade fremstillet hele dette Forhold, og hvoraf man ser, hvor nær det er gaaet ham til Hjertet. Som Motto til dette Eventyr har han benyttet Joh. Ev. 3, 19. Det er Dommen, at Lyset er kommen til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset!« og han slutter »Havets Fe« med en Strofe af den gamle Kæmpevise:

»Hver En maa ikke med Anden gaa
 Udi venlig Tale og Ynde,
 Der er det bedre at fly end staa,
 Og sig paa Døren at skynde.«

Senere saa Thurah noget anderledes paa den Tid og bemærker i et Digt til sin Kone 25 Aar senere.

»Jeg var jo saa ung, og Du kun et Barn,« og henviser her til den Serie Digte, som han da skrev, og som vil findes trykte, naar vi naaer saa langt frem i Tiden.

Men Thurah var nu lykkelig, glad og taknemmelig, fordi han endelig havde opnaaet at kunne kalde sin elskede og dyrebare Marie for sin. To Dage senere skriver han til sin Moder: »... Tak Gud for Din Søn! Du kan ikke takke ham nok! Ja nu maa jeg sige, som Aanden har lært mig gennem megen Bekymring:

Guds Timer og Dage
 Gaa frem og tilbage,
 Du Jordklump! tie stille for Gud!

Nu veed jeg, at han har Hjerterne i sin Haand, han har bøiet mit, o det trængte saa haardt dertil, for at det ikke skulde forhærdes, og han har gjort det i uendelig Kjærlighed. Ja, salig er den Mand, som Herren tugter, foragt ikke den Almægtiges Tugt! Derom har jeg sunget, men nu har jeg seet det, lært det af ham, som lærer bedst, og tugter dem, som han elsker. O, hvor jeg ogsaa har gjort Mennesker Uret, Gud tilgiv mig det og rette det«

Uden sin Villie og Vidende optaget i Adelstanden 1740.

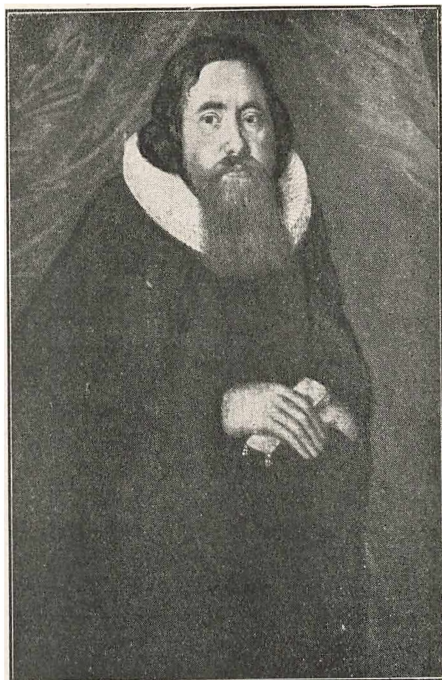
Efter Søsterens Død skrev T. Digtet til Forældrene:

O, kjære Moder! græd ei meer!
 Min Fader, glem din Smerte;
 Gud Faders Ansigt nu jeg seer
 Og hviler ved hans Hjerte.
 O vidste I, hvor der er godt
 At bo paa Himlens gyldne Slot,
 Hvor Kjærligheden throner.
 O saae I nu min Sjæl i Fred;
 Da priste i dens Salighed
 Med fulde Hjertetoner.

Den Strid, som jeg paa Jorden stred,
 Den har jeg evig vundet,
 Det gik med mig som med de Smaa,
 Der kun i Christus vilde staa

Og Verden overvinde;
 Thi hvo, der følge vil hans Spor,
 Han tage Korset op paa Jord
 For Livets Vei at finde.

O Gud ske Lov! nu er det endt,
 Først nu begynder Livet!
 Hvad jeg har aldrig set og kjendt,
 Det bliver her mig givet,
 En Himmel fuld af Lys og Glands,
 Et Lys, der ved sin Straalekrands
 Med Solens Pragt mig smykker.
 Et Hav af Glæde rundt jeg seer,
 Hvor intet Øie græder meer
 I Fredens Palmeskygger.

Provst Laurits Mortensen Vedsted — Slægten Thurahs Stamfader.

Hvad jeg i Speil paa Jorden saae, I dunkle Træk afbildet, Hvor kun imellem Skyer graa, En enkelt Stjerne spilled, Ak det er kun for Aandens Sands, Som Glas mod Ædelstenens Glands, Kan ei min Sjæl fornøie, Thi Guldets Glands og Verdens Magt Er Ingenting imod den Pragt, Som nu jeg har for Øie.	Hans Skabermagt, hans Almagts Ord, Og med en evig Lykke? Nei her Fuldendelsen først boer, Som Herren det behager, Og derfor ogsaa os fra Jord Han sine Kjære drager, Ja tager hine Smaa i Favn, Saa de ei føle meer til Savn Og kjende ei til Sorgen, Som de har havt paa Jorden før, Hvor Sjælen sig Bekymring gjør Selv for den Dag imorgen.

Ja hvad er dog al Fyrstegunst
Og rige Purpurklæder,
Al Verdens Viisdom, Kløgt og Kunst
Og Herlighed og Hæder.
Hvad er det mod Guds Kjærlighed,
der skjænker os en evig Fred
Med Livets Kongesmykke,
Ja med Guds Viisdom evig stor,

Hver salig Sjæl faaer Glæde brat,
Thi alle Skygger sorte
Forsvinde maa i Dødens Nat,
Bag Himlens gyldne Porte;
Den kaster Sorgens Aske glad

Og efter Fredens Olieblad
Den vexler Klæder hvide,
Til salig Fryd sin Plads den faaer
I Paradisets Rosengaard
Hvor Christi Hjorder skride.

Saa giv da Eder Gud i Vold,
Og standser Sorgens Taarer!
Han læger kjærlig bag sit Skjold
De Hjerter, som han saarer.
Og nu Farvel! Godnat! Godnat!
En Muur imellem os er sat;
Men den skal ogsaa falde!
Snart i den lyse Himmelby;

Vi mødes skal i Morgengry,
Naar Gud vil Eder kalde.

Da skal jeg Eders Kjærlighed
I Himlen høit berømme,
Fortælle, hvad for mig I leed,
Og om, hvor I var ømme;
Og Englene skal lytte til,
Og Englene skal lytte til,
Mens Alting jeg fortælle vil
Til Christus og dem Alle;
Med tusind Kys og Taarestrøm
Skal jeg da, som i Barnedrøm
Om Halsen Eder falde.

Kort efter skrev Thurah et herligt Digt »Min Moder«, som han indledede med Mottoet: Rom. 7. 21—24 og 2. Cor. 6. 1—2.

Aabent Hjerter, aabent Øie,
Sands og Syn for alt det Høie,
Det er Kvindens ægte Kjende,
Det jeg ogsaa fandt hos hende,
Som engang mig bar med Smerte
Lønligt under Moderhjerter,
Og af hende har jeg lært
At faae Kvindehjerter kjært;
Thi hos hende fandt jeg Øre
For hvad Hjerterne kan røre,
Sands og Øre for det Ord,
Som kan skabe Liv paa Jord,
Skabe Lys i Skyggedale
Med sin underfulde Tale,
Trøste, styrke, smelte hæve,
Naar de bange Hjerter bæve,
Ja, naar Haabet synes dødt,
Male Alting rosenrødt.
Derfor fandt jeg og hos hende
Speilet af den christne Kvinde
Med sin klippefaste Tro,
Som er nok til Sjælero,
Med sit Haab og med sin Længsel,
Der kan sprænge Sjælens Fængsel,
Ikke Haab paa Verdens Lykke,
Som sit Paradiis vil bygge,
Hvor dog Freden aldrig boer,
Der hvor Dødens Urter groer,
Men det Haab, der Alt forgylder,

Ja det Haab, som Hjertet fylder
Med en evig, salig Trøst,
Haab om Daab i Aandens Høst,
Haab om evigt Liv og Lykke,
Hvor Guds Helgenskarer bygge.
Derfor fandt jeg og hos hende,
Hvad der adler hver en Kvinde,
Hjertensglæden, Hjertefreden,
Først og sidst dog Kjærligheden.
Aldrig saa jeg nogen Smerte
Overvælde hendes Hjerter,
Saa hun glemte over Sorgen,
Hvad i Hjertet laa forborgen,
Haabet om en evig Glæde,
Hvor ei Øiet meer skal græde.
Aldrig nogen bitter Klage
Hørte jeg i Sorgens Dage,
Selv ved hendes Datters Baare
Stod hun smilende med Taare,
Medens Hjertet høit sig svang
Med den inderlige Sang.
Naar for Datter eller Søn
Stride Taarer randt iløn,
Mens det ømme Moderhjerter
Vaandede sig i sin Smerte,
See, da greb hun Troens Skjold
Og befoel dem Gud i Vold,
Bad ham tugte dem med Lempe,
Bad ham alt det Onde dæmpe,

Som i deres Hjerter laa,
 Og som hun med Sorgen saae,
 Bad ham tugte dem med Lempe.
 Ja, jeg veed det, hun har tidt
 For sit Barn i Løndom stridt;
 Men hun følte og med Glæde,
 At den Gud var god at bede,
 Som er alle deres Fader,
 Som paa ham sig trygt forlader;
 Thi hun seer med Fryd iløn,
 At han hørte hendes Bøn.
 Derfor lærte hun at vente,
 Indtil Gud gav hende Rente
 I en rigt velsignet Frugt
 Af Hans milde Børnetugt,
 Seier i den Kamp, hun streed,
 Løn for hendes Kjærlighed.

Aldrig skal jeg heller glemme,
 Hvordan hendes blide Stemme
 Lærte hendes spæde Søn
 Stamme paa den første Bøn;
 Blev jeg end med Alder graa,
 Skal det Syn dog for mig staa,
 Naar hun bad mig i sin Favn
 Sove sødt i Jesu Navn.
 Slige Minder kan bevare
 Hjertets som en Engleskare,
 De er fromme Mødres Arv,
 Som er efter Hjertets Tarv.

Men hun glemte ikke heller,
 Hvor den store Kilde kvælder,
 Kilden med det Livets Vand,
 Som for evigt slukke kan
 Tørsten, som i Hjertet boer,
 Med Gudsfreden evig stor;
 Thi hun kjendte Ordets Kræfter,
 Derfor tørstede hun efter
 Stedse dybere at kige
 Ind i Speilet af Guds Rige,
 Og ved Aandens klare Sands
 Saa hun det i al sin Glands.
 Sjælens Kræfter de maa styrkes,
 Hjertets Ager den maa dyrkes,
 Derfor maa vi Kræfter bruge,

Derfor maa vi altid luge
 Hjertets Ukrudt op med Rod,
 Gjøde med vort Hjerterblod.
 Men kun Ordet er den Sæd,
 Som vi skal berede Sted,
 Og dets Kraft gjør ene stærk
 Til et saadant Kæmpeværk.
 Derfor læste hun og hørte,
 Hvad der hendes Hjerter rørte,
 Forat det som luttret Guld,
 Forat det som dybe Muld
 Kunde tage i sin Favn
 Ordets Kraft i Jesu Navn.
 Det er hendes Arbeidshvile,
 Hvormed Tiden kunde ile,
 Altid en og anden Bog
 Laa hos hende i en Krog,
 For at tages frem iblandt,
 Naar hun strikkede og tvandt,
 Eller i en ledig Stund,
 Selv om kort den vared kun.
 Sjældent nogen Aften gik,
 Uden at hun Noget fik,
 Først hun selv og saa med Tiden
 Hendes Døttre læste siden.
 Af sin Børnelærdom hun
 Hver en Søndag-Middagstund
 Øste gjerne barnlig, from
 Livskraft for sin Christendom.
 Mangen Vintermørkning lang
 Iled bort med Psalmesang:
 »Jesus! Din søde Forening at
 smage,«
 Kunde Sorg af Hjertet jage,
 Ja for hver en Sang, hun kvad,
 Da blev Hjertets atter glad.
 Det mit Barnehjerte rørte,
 Naar jeg disse Toner hørte,
 Hørte Juleaften paa:
 »Deilig er den Himmel blaa!«
 Og mens Juleklokken klang,
 Laa jeg i min Seng og sang:
 »Et Barn er født i Bethlehem,
 Bethlehem;
 Thi glæder sig Jerusalem,
 Halleluja, Halleluja!« —

Barndomsminder, Barndomsdage! Disse Dage, disse Minder,
 Ja nu komme I tilbage, Som mig Jord til Himmel binder,
 Hvergang I mit Hjerte fylder, At jeg eier disse Goder
 Skal jeg mindes, hvem jeg skylder Skylder jeg min fromme Moder.

Dette Digt brugte han 28. November 1853 som Indledning til Digtet til sin Svigermoder: »Til Maries Moder«, der bærer Mottoet Ebr. 4. 3—12. Altsaa:

Min Maries Moder! nu
 Nu spørger jeg, om ogsaa Du
 Er en saadan christen Kvinde,
 Om Du har i Hjertet inde
 Troen, som til Frelse blev,
 Med sit sikre Afladsbrev?
 Har Du det, saa vil Du høre,
 Laane mig et villigt Øre,
 Mens jeg synger Dig en Sang,
 Som vil have villig Gang,
 Som en Snekke, der vil gaa
 Med sit Flag paa Bølger blaa,
 Finde gjennem Øre-Sund
 Kongedyb paa Hjertets Bund.

Jesus han var i Bethania Gjæst,
 Marie hun sad hans Fødder næst
 Og lyttede til hans Tale,
 Han talte til hende om Fred paa
 Jord,
 Han talte til hende et Gammensord
 Om Himmerigs Kongesale.

Martha hun syslede rundt med Iil,
 Marie hun sad med Graad og Smiil,
 Lod Søsteren lave tilrette,
 Mens Martha bredte for Gjæsten
 Bord,
 Da hørte Marie om Livets Ord,
 Det Brød, som for evigt kan mætte.

Martha hun kjendte ej Gjæstens
 Smag,
 Som mættedes af Guds Velbehag,
 Hvis Mad var Hans Villie at
 fremme,
 Marie hun følte sig selv som Gjæst;

Thi han, hvis Fødder hun nu sad
 næst,
 Han havde i Himmelen hjemme.

Martha sagde? Skal, Herre! jeg
 For Alting sørge, min Søster ei,
 Skal ene jeg sandse det Hele?
 Jeg kan ei være paa hvert et Sted,
 Lad hende fare og følge med,
 Saa hun kan mit Arbeide dele!«

»Martha, Martha! lød Herrens Svar,
 Formegen Bekymring Du altid har,
 Den volder Dig idelig Plage,
 Een Ting er fornøden, og denne heel
 Marie har valgt som den bedste Deel,
 Som Ingen fra hende skal tage.«

Eet, ja Eet er kun fornøden,
 Det at glemme, det er Brøden,
 Som fortærer alle Sjæle,
 Som vil sig til Lyset stjæle,
 Det er falske Viismænds Vei;
 Men jeg veed, den gik Du ei.

Eet alene er fornøden,
 Ordet, som er Sjæleføden,
 Livets Ord, som Alt udretter,
 Og for evigt Sjælen mætter,
 Først og fremmest da det Ord,
 Som ved Herrens Bad og Bord
 Lyder med sin Guddomsstyrke
 Til at skabe Lys i Mørke,
 Som gjenfødes ved Guds Aand,
 Helliggjør ved Herrens Haand.
 Dette først, men dernæst og
 Det som gjør paa Visdom klog,

Det som styrker og paaminder,
 Det, hvori kun Hjertet finder
 Ret Formaning, Tugt og Trøst,
 Sæd til Aandens rige Høst.

Du, der selv er Moder blevet!
 Har Din Kjærlighed ei drevet
 Dig til Dine Smaa at give
 Mad og Drikke, ja med Lyst
 Række dem Dit Moderbryst,
 Saaat de blev holdt ilive?
 Troer Du, da, at Herrens Aand
 Tager sine Smaa ved Haand
 Og ei føder dem med Brød,
 Giver dem ei Mælken sød?
 Troer Du, han har Hjertemeen,
 Saa han rækker dem en Steen,
 Naar de sukke dybt i Nøden,
 Bede Ham om Sjæleføden?
 Hør dog, hvad den samme Aand
 Skrev ved sin Apostels Haand:
 »De skal fange Bod for Savn,
 Som paakalde Herrens Navn,
 Det kan kun ved Troen skee,
 Kun i den kan Ham de se;
 Men hvor skal dem Troen føre
 Hen til Ham, naar ei de høre?
 See, vort Legeme forgaar,
 Naar det ingen Næring faaer,
 Hvordan skal da uden denne
 Sjælens Lampe lønligt brænde?
 Prøv det! ja, da skal Du sande,
 Snart den ryger som en Tande,
 Aandsfortærelse det er,
 Som den da i Skjoldet bær.

Himmeriges Rige boer
 Vel i Kraft og ei i Ord;
 Men hvis Aand er meer end Vind,
 Hvis dens Kraft er meer end Skin,
 Da maa den i Ordet dale
 Fra de høie Himmelsale;
 Thi kun det i Aandens Mund
 Baner Vei til Hjertets Grund,
 Legeme og Aand tillige
 Er det Nøglen til Guds Rige.
 Troer Du, ja da veed Du selv,

Ordet det er Troens Væld,
 Og den Tro med Kjærligheden
 Er Guds Riges Kraft herved.

Maa vi ikke blues, rødme
 Ved at vrage al den Sødme,
 Al den Salighed, som boer
 I det sande Livets Ord?
 Naar vi ret betænke vil
 Al den Tid, vi give til
 Legemsføde, Legemshvile,
 Ja at Dagene kan ile
 Med at bringe Alt istand,
 Saa vort Legem styrkes kan,
 Mon da ei et Øieblik
 Vi til Sjælens Hvile fik?
 Mon vi da ei kunde tage
 Timer af de mange Dage,
 Forat kunne Sjælen mætte,
 Forat kunne Hjertet lette?
 Naar fra Bod til Bod vi gik,
 Indtil vi det Bedste fik,
 Eller halve Dage løb,
 For at faae det bedste Kjøb,
 Mon det da ei siges bør,
 At vi os Bekymring gjør;
 Men dog ei Bekymring bær
 For hvad der er Møien værd,
 Det som ene er fornøden,
 Det at skaffe Sjæleføden?
 Det saa tidt mig randt ihu,
 Naar jeg Tiden kunde spilde,
 Og jeg saae og seer endnu,
 At jeg deri gjorde ilde.
 Sjældent blev det Nogens Deel
 Enten halv, endsige heel
 Tiden saa at kunne bruge,
 Heller ikke kan vi suge
 Stedse Næring for vor Aand,
 Mens den er i Støvets Baand,
 Alting har sin Tid, sit Sted,
 Legemet og Aanden med,
 Derfor skal vi ogsaa tage
 Hviletimer, Hviledage;
 Og naar vi det ikkun vil,
 Da slaar Tiden ogsaa til.

Ogsaa Du har Sands og Øre
 For, hvad der kan Hjertet røre;
 Løs mig da den sære Gaade,
 Som jeg ikke selv kan raade!
 Føler Du ei Hunger efter
 At forøge Dine Kræfter,
 Aandens Kræfter, som Du fik?
 Føler Du da ei, det gik
 Med Din Aand som med Dit Kjød,
 Den vil have daglig Brød?
 Jeg kan ikke det besvare,
 Du kan ene det forklare.
 Jeg ei veed, om Du iløn
 Lever af Dit Hjertes Bøn;
 Men jeg veed, at Du med Taarer
 Stod ved tvende Døttres Baarer,
 Jeg det veed, Dit Moderhjerter
 Vaandede sig da i Smerte.
 Ei jeg veed, om fra Din Gud
 Du da fik et Englebud,
 Som min Moder, da hun saae
 Datteren i Drømme staa,
 Da for hendes Øre lød:
 »Moder! jeg er ikke død!«
 Men jeg veed, der komme maa,
 Enten aarle eller silde,
 Vist en Time, da Du vilde
 Ønske sligt et Syn at faae.
 Forbered Dig da itide
 Dertil, medens Dage skride,
 Og kom da engang ihu,
 At jeg varsler Dig det nu!
 Min Maries Moder! ja,
 Selv om Du gik først herfra,
 Jeg det veed, at sligt et Syn
 Vilde være som et Lyn,
 Aabne for Dit brystne Øie
 Himmelborgen i det Høie.

Jeg kun troer, jeg veed det ikke,
 Det er skjult for mine Blikke,
 Om Du alt Dit Haab vil bygge
 Ikkun paa en evig Lykke;
 Du maaske for det har liidt,
 Du maaske for det har stridt
 Bønnens Strid med Aandens Kraft,

Har maaske den Time havt,
 Da Du stred en Kamp med Gud,
 Forat faae det Himmelbud.

Jeg ei veed, om Du med Bøn
 Stred for Datter eller Søn,
 Om Du greb til Troens Skjold
 Og befoel dem Gud i Vold,
 Om Du bad ham Dig og dem
 Med sin Aand at føre hjem.
 Jeg ei veed, om deres Feil
 Du har seet i Herrens Speil,
 Og har bedt Guds Engleskare
 Dine Smaa fra Synd bevare.
 Jeg kun veed, Du stod med Blide
 Vogtende ved deres Side;
 Men hvorhen at Du har peget,
 Naar de er fra Banen veget,
 Det maa Du Din Gud forsvare,
 Det kan jeg Dig ei forklare.
 Men, som Du har sagt mig selv,
 Du har skjult det dybe Væld,
 Tanken, som i Hjertet boer,
 Lod Du aldrig blive Ord.
 Vel er Ordet ei Guds Rige;
 Men ved dette skal det stige
 Ned fra Slægt til Slægt i Arv,
 Saa det bliver Slægters Tarv.
 Kunde mod de Smaa Du nænne,
 Ei at give dem ihænde,
 Hvad Du selv det Bedste kalder,
 Dette Frø, der altid falder
 Dybt i Barnehjertets Muld
 Til en Væxt saa underfuld,
 At ei noget Frø paa Jord
 Lignes kan ved dette Ord?
 Christus vil kun kjendes ved
 Dem, der tror til Salighed,
 Naar de vil Hans Navn bekjende
 Ikke blot til Verdens Ende,
 Han er ogsaa godt tilfreds,
 Skeer det i en Børnekreds,
 Ja Han synes allerbedst
 Netop om en saadan Gjæst.

Min Maries Moder! min,
 Ja, som hun er Datter Din!

Meget Du min Moder ligner,
 Derfor ogsaa som en Søn
 Jeg hver Aften i min Bøn
 Dig med hende nu velsigner.
 Mon som hun i Bøn Du stred,
 Dengang da for mig Du leed,
 Dengang da Du bar med Smerte
 Sorgen under Moderhjerter?
 Aldrig har som hun Du liidt,
 Aldrig har som hun Du stridt
 For min Sjæl, det tør jeg sige,
 Deri har hun ei sin Lige.
 Før vist hendes Hjerter brast,
 End det Haab, som hun holdt fast,
 Trods de Bølger, som hun saae
 Over Hovedet mig gaa,
 Hun ei slap den faste Tro
 Paa at samles Beggeto,
 Hvor ei mere Veie vildes,
 Hvor ei mere Hjerter skilles.
 Det er Kjernen, som jeg veed,
 Just i hendes Kjærlighed.
 Var ei dette Haab for Dig,
 Da var det ei underlig,
 Om Du maatte Taarer fælde,
 Lade Sorgen overvælde
 Med sin hele bittre Smerte
 Saaret i Dit Moderhjerter;
 Kilden dog, hvoraf den flød,
 Var ei Kamp paa Liv og Død,
 Som min Moder den har strjdt,
 Og for hvilken hun har liidt.

Ogsaa jeg har stridt iløn,
 Ogsaa jeg har stridt med Bøn,
 Og den Bøn mit Hjerter trøsted,
 Dengang da mig Sorgen krysted;
 Thi ved denne just mit Øie
 Aabnedes for alt det Høie,
 Som det speiler sig herved
 Først og sidst i Kjærligheden.

Thurah havde efter sin afdøde Søster arvet hendes »Stambog«, og den forærede han til sin ældste Svigerinde, der til sin Død 1876 var i Thurahs Hus som en kjærlig og tro Hjælper for Søsteren.

Jeg har ogsaa stridt for Dig,
 Meer maaske, end Du for mig.
 Da jeg vaanded mig i Smerte,
 Da laa Hadet nær mit Hjerter;
 Men Guds Aand mig dagligt drev
 Til at see mit Syndebrev,
 Og naar Hiertet sig da vreed,
 Vidnede han for mig: »Beed!
 Beed Din Herre Dig forlade,
 Lære Dig til ei at hade!
 Hvis Du ikke selv tilgiver,
 Ei Din Synd forladt Dig bliver!«
 Ja da vidnede Guds Aand:
 »Han som Hjerter har i Haand,
 Ham skal Du Dig vende til,
 Han dem vender, hvor Han vil!« —
 Dog, hvi kalder jeg tilbage
 Disse, bittre, bittre Dage?
 Først naar jeg hos Gud er hjemme,
 Kan jeg dem tilfulde glemme,
 Ham jeg beder, indtil da
 Tage mig den Byrde fra¹⁾.
 Jeg vil skilles i min Sang,
 Hvor vi mødtes dennegang,
 Skilles med Lykønskning til,
 At engang Du sande vil,
 Hvad der stemte mig til Sang:
 At kun Livets Ord har Klang,
 Naar det falder dybt i Muld,
 Og opskyder, saa man kjender,
 At det er det ægte Guld,
 Der som Glød i Hjertet brænder.
 Ja det veed jeg, jeg det troer,
 Du har Øre for det Ord,
 Gid det da hos Dig maa finde
 Som hos hver en Dannekvind
 Aabent Hjerter, aabent Øie,
 Sands og Syn for alt det Høie,
 Da skal det Dig skænke Fred
 Nu og i al Evighed!
 Amen!

¹⁾ Hentydning til Thurahs Bekymringer før Forlovelsen.

STAMBOGSBLAD.

Sælsomt dog sig Alting vender;	Som' mit eget Kjød og Blod
Laura! nu i Dine Hænder	Paa den Plads, hvor før med Blide
Skrives Stammebogen fuld,	Hun, min Barndomssøster, stod.
Mens hun hviler under Muld,	Min Maries Søster! vær
Barndomssøsteren, hvis Minde	Mig da nu en Søster kjær!
Lever dybt i Sjælen inde,	Glæd Dig med os! Dette Kjende
Hun hvis Hjerte for mig slog,	Fandt jeg levende hos hende
Til det sidste Suk hun drog.	Paa den Søsterkjærlighed,
Al min Glæde, al min Smerte	Som bestandig varer ved,
Deelte hendes Søsterhjerte,	Lige øm i Lyst og Nød,
Saa det faldt mig tungt paa Sinde,	Lige tro i Liv og Død.
At hun ei min Glæde saae,	Lov mig det! da lover jeg
Dengang Gud mig gav for hende	At en Broder Du i mig
Ungdomsbruden til at staa	Finde skal af Hjertensgrund
Kjærlig trofast ved min Side	Nu og til din sidste Stund!

Det var en stor Lykke for Thurah, at han havde det herlige Plejehjem paa Kongens Nytorv hos sin Onkel og Tante i de mange Aar fra han blev Student, til Hjemmet opløstes, og Thurah forstod at paaskjønne den Kjærlighed, der blev ham ydet af de rare Mennesker, hvad ogsaa fremgaar af det lille Digt paa Tantens Fødselsdag 7. October 1852: »Til min Plejemoder« (se Side 35).

I Begyndelsen af Aaret 1854 døde Onklen, men Hjemmet forblev dog paa samme Sted, idet Plejemoderen tillige med to af hendes Søstre »Tante Emilie og Tante Jette« blev boende sammen. I et Brev fra 1854 udtrykker Thurah sig saaledes om sin Plejemoder: » . . . Hun er en mageløs elskelig Sjæl, havde Du ikke været min Moder, saa vilde jeg ingen bedre ønske mig end hende. Taalmodig har hun baaret sin Sorg, og midt i denne har hun været saa omhyggelig for andre og saa kjærlig mod os Alle, at jeg ikke kan beskrive Dig det . . . «

Hans Kjærlighed til Plejemoderen ser man ret komme frem i et herligt Digt paa Fødselsdagen 7. October 1854, som han kalder:

FORTID OG FREMTID, ET RIIM TIL MIN PLEJEMODER.

Kan en lille Sangfugl finde	Sidde som den sad derude
Venligt Ly og Skjul herinde?	Under grønne Bøgetag,
Tør den flyve gennem Rude	Lade som den ei var fremmed,
Paa en kold Oktoberdag,	Synge som den bedst har nemmet,

Synge som den sang saa tidt,
 Vemodsfult og dog saa blidt,
 Lokke frem med sine Kluk,
 Sjælens dybe Hjertesuk,
 Hæve det, som Toner stige,
 Til sit lyse Himmerige,
 Laane det sin Fuglevinge,
 Saa det kan med Haabet svinge
 Sig fra dunkle Skyggedal
 Til den klare Stjernesal? —
 Luk da op og lad den ind!
 Mød den helst med Smiil paa
 Kind!

Tag den lille Fugl i Favn
 I vor Herres Jesu Navn!

Plejemoder! hvad Du stred,
 Plejemoder! hvad Du leed,
 Da Du stred de tunge Dage
 Sammen med Din Ægtemage,
 Dengang da Dit ømme Hjerte
 Blødte under al sin Smerte,
 Det kan Gud alene vide,
 Det er Noget, jeg ei veed,
 Skjøndt jeg saae Jer begge lide,
 Skjøndt jeg saae, at haardt I stred.
 Men jeg veed, at skjøndt jeg saae,
 At en Byrde paa Jer laa,
 Som I kun til Herrens Ære
 Ved Hans Naade kunde bære,
 Ja, endskjøndt jeg saae Dig lide
 Ved Din Ægtemages Side,
 Saae Dig kæmpe Nat og Dag
 Ikke blot med Sotens Slag,
 Men end haardere endnu,
 Da jeg saa, at Du med Smerte
 Bar den dybe Sorg i Hjerte,
 Kæmpede i Sind og Hu
 Med hver Tvivl, som os kan plage,
 Med hver Tvivl, som vil forsage,
 Kæmpede for Livets Trøst.
 Haabet om Guds Naades Røst,
 Hans Tilgivelse og Naade,
 Som er alle Gaaders Gaade,
 Ja, endskjøndt mit eget Hjerte
 Vaanded sig ved Eders Smerte;
 Drages jeg dog grant til Minde,

At jeg aldrig nogensinde
 Gruede, fordi I stred,
 Skjøndt jeg saae, hvor haardt I
 leed;
 Thi jeg saa ved Herrens Aand,
 At I dog var i Hans Haand,
 I Hans Haand, som kun vil prøve,
 For i Taalmod os at øve,
 Saa vi i Hans eget Fjed
 Voxe kan i Lydighed,
 Vinde Haab af al vor Længsel,
 Høste Fred af al vor Trængsel.

Det saa tidt mig randt i Sinde,
 At Du var en barnløs Kvinde,
 Havde aldrig følt den Lyst,
 Som kan bo i Moderbryst,
 Havde aldrig kjendt den Smerte,
 Som kan bo i Moderhjerte.
 Derfor tyktes mig at see,
 At Du midt i al Din Vee
 Underligt det fik at finde,
 Hvad der prøver bedst en Kvinde,
 At Du fandt det Moderkald,
 Som Du ikke havde prøvet,
 At Du blev i dette øvet,
 Som en Kvinde øves skal.
 Dengang da Din Hjertensven
 Blev et lille Barn igjen,
 Da var det, som om jeg saae,
 Hvor Du savnede de Smaa;
 Thi jeg saae som i en Drøm,
 Du var som en Moder øm,
 Saa Dig sysle om den Kjære,
 Saa Dig Moderomhu bære
 Dag og Nat til hver en Tid
 Som en Barnemoder blid.
 Hvert et Træk end for mig staaer,
 Jeg kan see Dig kjærligt bøie
 Hovedet, og fra hans Øie
 Stryge bort det bløde Haar,
 See ham mildt i Øiet ind,
 Klappe ømt ham under Kind.
 Jeg kan atter see Dig knæle
 Foran ham paa Gulvets Fjæle,
 Række smilende ham Mad;
 Jeg kan see, hvordan Du sad

Med Dit Øie paa ham fæstet,
 Naar ham Sønnen havde gjæstet;
 Jeg kan see Dig ved hans Leie
 Med den største Moderpleie
 Lægge Pudren lidt tilrette
 Og Dig selv paa Leiet sætte,
 Kjæle for ham og fortælle,
 Til ham Sønnen overvælded.
 Jeg kan see, — — o Du vist seer,
 Hvad jeg saae og meget meer!
 Men Vorherre han har skuet,
 Hvad der i Dit Hjerte laa,
 Kjærligheden, som har luet,
 Hvoraf jeg kun Glimtet saae.
 Kjødelig, ja det jeg veed,
 Det var ei Din Kjærlighed,
 Skjøndt Du kæmpede i Aand
 For at sprænge Kjødets Baand;
 Thi jeg saa hos Dig, at Sorgen
 Var en dybere, forborgen,
 Angik ei blot Sot og Smerte,
 Angik meest Din Husbonds Hjerte,
 Søgte Vished om, at han
 Havde Lod i Livets Land.
 Derfor var Dit Haab ei ringe,
 Derfor fik det Englevinge,
 Derfor haabede Du paa,
 Hvad ei noget Øie saae.
 Denne store Løndom veed
 Kun den ægte Kjærlighed,
 Som kun elske vil hernelen
 Sjæl og Aand for Evigheden,
 Baner bedst paa Gravens Rand
 Kongevei til Livets Land,
 Ja, som varer og som vinder
 Selv naar Kjød og Blod forsvinder.
 Ogsaa her det blev mig klar,
 At Du som en Moder var;
 Thi, som jeg en anden Gang
 Om min egen Moder sang,
 Kjærligheden er kun trygt
 Paa et evigt Livshaab bygt,
 Og hver Moder bedst det veed,
 Kun i det er Kjærlighed.
 Denne ægte Haabets Flamme
 Blev eiheller gjort tilskamme;

Om den brændte klart iløn
 Under Graad og Suk og Bøn,
 Derom Du og Herren veed
 Ikkun fuldelig Besked;
 Men jeg saae, at frem den brød
 Klarligt ved Din Husbonds Død,
 I hans sidste Øieblik
 Vinger den i Bønnen fik;
 Da vi knælede og bad
 Om den Døende paa Rad,
 Da vi stred i Bøn tilsammen,
 Kjendte Haabet jeg paa Flammen.
 Der jeg saae det klart opfyldes,
 Saae det Himmelspeil forgyldes;
 Thi dengang hans Sjæl bortfoer,
 Da han skiltes her fra Jord,
 Tyktes jeg at see i Aanden,
 At ham Engle tog ved Haanden,
 Bar ham over Dødninggrave
 Bort til Paradisets Have.
 Dengang saae jeg og paa Trøsten,
 At Du hørte Englerøsten:

Vend Øiet fra Graven!
 Her er han ei meer,
 I Paradishaven
 Guds Ansigt han seer.

Lad Støvet kun blegne
 Og synke i Jord!
 Hvor Blomster ei segne;
 Livsblomsten nu groer.

Jeg den hørte, da jeg saae
 Ham i Drømme for mig staa,
 Reise sig af sorte Kiste,
 Som jeg saae ham paa det Sidste,
 Og jeg saae hans Øine straale
 Med en Glands fra Lysets Hjem,
 Saa ei Diamanter maale
 Kan i Klarhed sig med dem,
 Og hans Miner var saa glade,
 Og han hvidsked: »Da I bade,
 Hørte jeg hvert Ord saa godt!«

Derfor jeg Dig prise kan
 Salig nu i Enkestand,
 Salig for hvad Du har fundet,

Salig for hvad Du har vundet
 I den store Trængselstid,
 Seierskransen i Din Strid,
 Haabets Kraft og Hjertets Smykke,
 Kjærlighedens Liv og Lykke.
 Klart jeg seer ved Aandens Sands,
 At Du vandt den Seierskrands,
 Som den vindes kan hernelen,
 Vindes bedst i Hjertefreden;
 Men den er dog kun en Skygge
 Af de Saliggjortes Lykke,
 Afglans af den store Fred,
 Som skal vare evigt ved.

Pleiemoder! grant jeg saae,
 At Du var af Herrens Smaa,
 Af de Smaa, som Han vil kalde
 Dem, som græde, naar de falde;
 Men som lee, naar op de staa.
 Dog jeg troer, at ei Du veed
 Ret med Herrens Aand Besked;
 Thi Du er ei af de Lam,
 Som vil løbe efter Ham,
 Følge ham i hvert et Fjed,
 Mættes af Hans Kjærlighed.
 Derfor hør, hvad Herren siger
 Om de Lam, som fra Ham viger:
 »Ingen kan mig høre til,
 Som mit Kjød ei æde vil,
 Eller drikke Blodkalk min,
 (Livets Brød og Glædens Viin)!«
 Hvi vil Du da Kransen miste?
 Hvi vil Du Din Hyrde friste?
 Hvorfor følger Du ei Ham,
 Som vil mætte sine Lam
 Ved den store Livets Flod,
 Kalken i Hans eget Blod?
 See, igjennem Korsets Smerte
 Troer jeg, at Han vandt Dit Hjerte,
 Hvorfor skal da ei Hans Glæde
 I Hans store Samfundskjæde
 Skjænke Dig med evig Lykke
 Herlighedens gyldne Smykke,
 Binde Dig til Herren fast
 Med de Baand, som aldrig brast?
 Jeg har vidnet, vidner end,

Vidner nu for Dig igjen
 Om det Himmerig paa Jord,
 Som i Herrens Samfund boer,
 Som kan Saligheden virke
 Ved Hans Ord og i Hans Kirke;
 Tag mit Vidnesbyrd for sandt!
 Der jeg selv kun Livet fandt!
 Tro mig, tro mig! ingensinde
 Er det andetsteds at finde!
 Følg da med den lille Flok,
 Som i Herren selv har Nok!
 Følg med den og med dens Hyrde!
 Læg kun ved Hans Fod Din Byrde!
 Lad Dig mætte af Hans Haand,
 Lad Dig drage i Hans Baand!
 Da skal Han Dig lede trolig
 Til den store Fredens Bolig,
 Hvor Han har for Sine Sted
 Hist beredt i Evighed.
 Da skal alle Dine Dage,
 Som endnu Du har tilbage,
 Forberede Dig hernelen
 Til at vandre ind til Freden,
 Ja til Hvilen evig sød,
 Hvilen i Guds Faderskjød.
 Her Du alt skal see et Billed
 Af den store Fred fremstillet,
 Den som er Guds Folk ivente,
 Og hvortil Du skal indgaa,
 Naar engang Dig Herren hente
 Vil som En af sine Smaa.
 Det mig tykkes alt, som Du
 Derpaa har en Forsmag nu,
 Da Du hviler efter Striden;
 Dog er denne Forsmag liden
 Imod den, Du kunde faae,
 Naar Du gik med Herrens Smaa.
 Lad Dig derfor kjærligt drage
 Til en større Fred at smage,
 Som er her paa Jord den første,
 Som er Billed af den største!
 Salig vil jeg da og kan
 Prise Dig i Enkestand,
 I den Stand, som har den Priis,
 At den søger Herrens Ære,
 Kan for denne Omsorg bære

Fremfor den paa Kvinders Viis;	Thi med Salighed for Øie
Thi de søge Dag for Dag	Hæver den sig mod det Høie,
Ikkun deres Mænds Behag,	Ene Du ei vandre den;
Medens de i Enkestand	Thi Ham følger Dig som Ven,
Ei bekymre sig om Mand,	Leder Dig paa Venneviis
Søge kun, som de har lært,	Skridt for Skridt til Paradiis.
Hvad der er Vorherre kjært.	Ja, det skee! det skee i Naade
Er end Herrens Vei kun trang,	Ham til Ære, Dig til Baade!
Aldrig dog den falder lang;	Amen!

Allerede i Julen 1857 døde denne gode Plejemoder, og 30. December blev hun begravet fra Garnisons Kirke, og ved denne Lejlighed tog Thurah for første Gang til Orde i Herrens Hus ved hendes Baare, og det tilmed paa det Sted, hvor hun i Ungdoms Dage havde lyttet til hans Faders Ord. — Thurah siger selv i sin Tale, at han havde ikke vovet det, »havde det ikke været, fordi Kjærlighed tvang mig dertil, og fordi jeg følte, at jeg kunde ikke tie om Herrens store Naade, som den staar mig for Øie i denne Time« Og til sidst vidner han, hvad den gode Plejemoder var for ham og Broderen i de mange Aar, de boede hos hende, og hun var dem i Moders Sted paa den kjærligste og bedste Maade.

Han skrev altid et Digt til sin Forlovede paa selve Forlovelsesdagen — »Majdagen« — som han plejede at kalde den, det var jo den 26. Maj, og »Et Foraarskvad« er fra 1854:

Hvor Bøgene grønnes hver evige Vaar,
 Hvor Lærken sin Trille i Vangene slaer,
 Hvor Agrene bølge som Vover paa Hav,
 Hvor Himlen i Kvæld er som klareste Rav,
 Hvor Glæden sig speiler som Solglands paa Sø,
 Der synger jeg høit for min livsglade Mø:
 Der er lifligt om Vaaren!

Hvor Roserne røde har Knopper bag Blad,
 Hvor alle Smaablomster staa yndigt paa Rad,
 Hvor Bækkene risle i frodige Eng,
 Hvor Luftninger bæve som Toner paa Stræng,
 Hvor Ungdom og Ynde er fejreste Skud,
 Der synger jeg høit for min yndige Brud:
 Der er lifligt om Vaaren!

Hvor Sundene favne den grønnende Strand,
 Hvor Solstraaler spille paa Bølgernes Rand,
 Hvor Fuglene bygge bag Løvet i Lund,

Hvor Bierne sidde paa Blomsterets Bund,
 Hvor Hjertet har hjemme paa Kjærligheds Ø,
 Der synger jeg høit for min elskede Mø:
 Der er lifligt om Vaaren!

Hvor Alferne lege i Maaneskins-Glands,
 Hvor Skovens Kjærminder staar flættet i Krands,
 Hvor Skyerne svømme paa Himmelens Blaa,
 Hvor Stjernerne finkle, de Store og Smaa,
 Hvor Sjælen med Længsel slaar Vingerne ud,
 Der synger jeg høit for min drømmende Brud:
 Der er lifligt om Vaaren!

Hvor Dagene længes saa lifligt i Gry,
 Hvor Himlen staaer klar uden truende Sky,
 Hvor Natten er kort og som Morgenen mild,
 Hvor aldrig Smaafugle fra Reden fløi vild,
 Hvor Haabet ei mere i Hjertet skal dø,
 Der synger jeg høit for min trofaste Mø:
 Der er lifligt om Vaaren!

Hvor Fuglen sig svinger fra Reden i Sky,
 Hvor Sangen ei tier, men altid er ny,
 Hvor Glandsen ei slukkes ved Dag eller Nat,
 Hvor Livet udspreder sin kostbare Skat,
 Hvor Hjerterne leve og røres i Gud,
 Der synger jeg høit for min barnlige Brud:
 Der er lifligt om Vaaren!

Rose! min Rose med Kinden saa rød!
 Yndigt Du rødmer og skjuler Dit Hoved,
 Laaner Dig Aftenens Himmel sin Glød?
 Husker Du ei, hvad Du loved?

Tusinde Kys paa Din smilende Mund
 Trykker jeg sagte, som Vindpust i Sivet,
 Hvergang Du bøier Dig, slynger jeg kun
 Fastere Armen om Livet.

Lilje! min Lilje! Du granvoxne Vaand!
 Sidder Du stille vemodig og smiler,
 Trykker jeg sagte Din snehvide Haand,
 Medens paa Skjødet den hviler.

Drømmer Du, Lilje! med Taare paa Kind?
 Aabner sig for Dig den den straalende Himmel?
 Tag mig da med Dig og før mig derind!
 Bring mig til Englenes Vrimmel.

Stjerne! min Stjerne, saa straalende skjøn!
 Tindrende Stjerner jeg kjender fuldnoie,
 Lyser ei Glæden saa lifligt iløn
 Ud af Dit straalende Øie?

Yndigt den speiler sig dybt i dets Blaa,
 Funkler som klareste Stjerne om Høsten;
 Hvergang jeg drømmende stirrer derpaa,
 Hører jeg Paradiis-Røsten.

Perle! min Perle! min dyreste Skat!
 Trofaste Pige! mit Hjertes Veninde!
 Aldrig i Kroner Din Mage blev sat,
 Ei kan Din Lige jeg finde.

Gave Du er fra den Høiestes Haand,
 Han alle Hjerter som Vandbække vender;
 Derfor befaler jeg Dig ved hans Aand
 Trøstigt i Storkongens Hænder.

Kjæreste Ven!

Lille Marie! siig, husker Du end,
 Dengang jeg første Gang i mine Arme
 Trykte et Kys paa Din Læbe med Varme?
 Hastig Du løb, men Du kom dog tilbage,
 Det var et Varsel om skjønnere Dage.

Kjæreste Ven!

Lille Marie! siig husker Du end,
 Dengang vi vandrede sammen i Enge?
 Stien ved Søen os vared saa længe,
 Skoven os modtog i kjølige Skygge,
 Det var et Varsel om Kjærligheds Lykke.

Kjæreste Ven!

Lille Marie! siig, husker Du end
 Mørkningetiden med Eventyrdrømme,
 Kjærlige Haandtryk og Kysse ømme?
 Lille Marie! siig, har Du ei siden
 Fundet Forklaring paa Mørkningetiden?

Kjæreste Ven!

Lille Marie! siig, husker Du end,
 Hvordan Vorherre vor Ventetid endte,
 Saa alle Sorger til Glæde sig vendte?
 Det var et Varsel om evige Lykke,
 Saligste Møde i Paradiis-Skygge!

medens »Den 26. Maj« er fra 1855.

Dagen kommer i grønne Vaar,
 Mødets Time i Mindet slaaer,
 Deilig er Efterklangen,
 Underlig dyb som Hjertets Suk,
 Kraftig og høi som Fuglens Kluk,
 Livlig som Lærkesangen.

Hjerter mødtes, som Bølgeslag
 Favnes yndigt en Foraarsdag,
 Samles i speilklar Bølge,
 Sjælene sødt i Himmelby
 Mødtes, som Fugle smaa i Sky
 Kaare sig Reisefølge.

Kjærlighedens og Sandheds Aand,
 Som har Hjerterne i sin Haand,
 Times det lod til Lykke,
 Smykked af Ham som Pindsebrud
 Kjærlighed sprang som Skoven ud
 Under hans Vingers Skygge.

Deilig kommer i Pindselag
 Atter til os den gyldne Dag,
 Minder om Herrens Time,

Yndigt den spaar os evigt Held,
 Høit i dens lyse Foraarskvæld
 Pindseklokkerne kime.

Er det Varsel sandt som godt?
 Skal det ikke glippe;
 Haabet da om Stort af Smaat,
 Skal jeg aldrig slippe;
 Haab om evigt Liv og Lyst,
 Haab om evig Fred og Trøst
 Af Vorherres Naade.

Ja det Varsel er vist sandt,
 Fast jeg det vil holde,
 Allenstund jeg deri fandt
 Lys i Nætter kolde,
 Allenstund forvist jeg veed
 Hvor den ægte Kjærlighed
 Levende udspringer.

Fælledsskabet, Pigelil!
 Det vi haardt har savnet,

Flere end én vil vistnok finde, at nogle af Digtene nærmest hører Privatlivet til, og dertil kan jeg for saa vidt slutte mig, men naar jeg alligevel lader dem følge her, er det fordi, at Digtene for Digterens nærmeste have haft en saadan Betydning, at de nødvendig maatte glemmes eller forkomme — og Digterens Minde kan ingen Skade tage af, at flere endnu faar Glæde og Gavn af hans Syn paa Livet — tværtimod. Her er de bevarede for Glemsel og Fortabelse, og deri vil sikkert mange med mig være enige om, at de fortjener.

Forf.

Fælleddskab, som fører til
 Meer end Fælledsnavnet,
 Meer end fælleds Kjød og Been,
 Meer end Ild af Staal og Steen,
 Fælleddskab i Aanden.

Dette var mit Haab iløn
 Under Suk og Klage,
 Dette var min Aftenbøn
 I de mørke Dage,
 Det alene bad jeg om,
 Naar den Skræk mig overkom,
 At vi kunde skilles.

Oftest var jeg vis derpaa,
 At det vilde lykkes,
 Skjøndt af Taager tidt jeg saae
 Værket overskygges,
 Høit min Barneengel sang:
 Herrens Værk vil have Gang!
 Lær paa Ham at bie!

Det var en Vinterkvæld vi sad
 Med Taarerne i Øie,
 Da knælede vi ned og bad
 Til Herren i det Høie,
 Men nær han var i samme Stund,
 Saa nær som Ordet i vor Mund,
 Vi samledes i Aanden.

Det var en Vinterdag jeg stod
 Med Dig i mine Arme,
 Og Hjertets Dør sig brat oplod,
 Og Ord fløi ud med Varme,
 Til Aandens Samfund stod min Hu,
 Jeg saae det godt, at Dødens Gru
 For Livet maatte vige.

Endnu dog ei var Timen der,
 Det har jeg seet med Smerte,
 Endnu var Troens Ord ei nær
 Med Kraft i Mund og Hjerte,
 Endnu os Verdens Tryllesang
 Til Kjødets Lyst for Øren klang,
 Endnu vi hjem ei vendte.

En Foraarskvæld jeg ene gik,
 Ei Haab jeg øine kunde,
 Der laa en Taage for mit Blik,
 Og bitre Taarer runde,
 Da raabte jeg saa høit iløn
 Til Ham, den Guds enbaarne Søn,
 Der med sit Blod os købte.

Og flux han kom paa Hjertets Raab,
 Med Lægedom for Vaanden,
 Og flux oprandt det Livets Haab
 Lyslevende i Aanden,
 Det lød saa lifligt: Kom til mig!
 Jeg siger aldrig Hjerter Nei,
 Men giver, som de bede!

Ja trøstet af Vorherres Ord
 Vidunderligt i Nøden,
 Han rakte mig ved Nadverbord
 Sin Lægedom mod Døden,
 Da med sit eget Kjød og Blod
 Han raadede paa Vaanden Bod,
 Og lod mig Livet smage.

Den Himmelmad og Himmeldrik
 Mig Øinene oplode,
 Saa Øie jeg paa Herren fik,
 Og faldt Ham flux tilføde,
 Ja saae ham i Hans Guddomsord
 Ved Døbefunt og Nadverbord
 Igjen som Livets Herre.

O hvad var dog Alverdens Lyst
 Og tusind Døgnes Glæde,
 Mod Hvilen sød ved Herrens Bryst
 Et Øieblik hernede?
 Naar Himlens Fred for os opgik
 I Glandsen af Hans Guddomsblik
 Med Kjærlighed til Bunden.

O lad os vende om til Ham!
 Det angres ingenlunde,
 Han søger kun de syge Lam
 Og gjør dem evig sunde;
 Hvad hjalp Alverdens Herlighed,
 Naar Skade vi paa Sjælen leed
 Og vilde ikke læges?

Vort Fællesskab og Samfund kun
 Hos Ham er ret at finde,
 Naar ved sin Aand i allen Stund
 Han er i Hjertet inde,
 Og minder os om sine Ord
 Ved Livets Flod, ved Himlens Bord,
 Ja om sig selv alene.

Naar dette Minde varer ved
 I Aandens Kraft hernelen,
 Da er vort Haab med evig Fred
 Grundlagt i Kjærligheden;
 O gid det maatte i vor Favn
 Oplives saa i Jesu Navn!
 Da har vi Frelse fundet!

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time,
 Bringes os Bud det bedste:
 Aanden vil Støvet gjæste:

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Derpaa vi skal den kjende,
 Hjertet skal i os brænde.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Ordet som Sæd i Grøde
 Vorder os Sjæleføde.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Tro skal som Fugl i Lunden
 Bygge paa Klippegrunden.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Haabet som Fugl paa Vinge
 Skal sig mod Himlen svinge.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Lægge skal Kjærligheden
 Guldfugle-Æg i Reden.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Klinten i vore Sjæle
 Skal ikke Hveden kvæle.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Lyste Sommerdage
 Skal os saa vel behage,

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Veien til Palmelunden
 Er da i Aanden funden.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Himmerigs Nattergale
 Slaa i de dybe Dale.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Aarle vi skal og silde
 Hvile ved Livets Kilde.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Stjerne skal vi vandre
 Haand i Haand med hverandre.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Mærke vi skal paa Freden,
 At vi er i Guds Eden.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Mærke vi skal paa Duften
 Over os Paradis-Luften.

Pindseklokkerne kime,
 Varsle om Herrens Time;
 Hvilen ved Livets Kilde
 Kjendes paa Øjne milde.

Pindseklokkerne kime,
Varsle om Herrens Time;
Gangen i Palmelunden
Kjendes paa Smiil om Munden.

Pindseklokkerne kime,
Varsle om Herrens Time,
Gjenklang af Natteergale
Kjendes i Hjertets Tale.

Pindseklokkerne kime,
Varsle om Herrens Time,
Livets i Edens Have
Kjendes paa Haandens Gave.

Pindseklokkerne kime,
Varsle om Herrens Time;
Viftet fra Paradiiskysten
Kjendes paa Hjertenslysten.

Pindseklokkerne kime,
Varsle os Herrens Time;
Troen i hvert et Stykke
Det er vor Pindselykke.

Pindseklokkerne kime,
Varsle os Herrens Time;
Haabet det evig unge
Det er vor Pindsetunge.

Pindseklokkerne kime,
Varsle os Herrens Time;
Kjærlighed i det Lave,
Det er vor Pindsegave.

Pindseklokkerne kime,
Varsle om Herrens Time;
Gid vi de kronede Dage
Maatte i Aanden smage!

Pindseklokkerne kime,
Nu er det Herrens Time;
Nu skal vi til Ham komme,
Naadens Tid er ei omme!

og »Vi red Sommeriby« er fra 1856:

Vi red Sommeriby over Bølgerne blaa,
Det var nyt, det var herligt og skjønt, hvad vi saae,
Mellem Frænderne alle, de store og smaa,
Var det yndigt at staae.

Vi red Sommeriby, som jeg drømte saa tidt,
Hvad vi saae, var som om det var Altsammen mit;
Men mit svulmende Hjerte først aandede frit,
Da det var blevet Dit.

Vi red Sommeriby til mit venlige Hjem,
Der var Fester paa Fester, ihvor vi drog frem,
Ei hos Frænder og Venner stod Dør blot paa Klem,
Det var Høitid for dem.

Jeg red Sommeriby med min yndige Brud,
For hvert Fjed skjød vor Glæde de frodigste Skud,
Gid vi saadan engang maa af Verden gaa ud
Og gaa hjem til vor Gud!

Dagen blev saa kort og mørk
 I den øde Vinterørk,
 Over Bogen sad jeg krummet,
 Hver en Sang var brat forstummet,
 Hjertet aanded kun i Suk.

Mellem Bøgerne jeg sad,
 Vendte harmfuld hvert et Blad,
 Bundet var min Aand og lænket,
 Bitter Kalk blev mig iskjænket,
 Og jeg skulde tømme den.

Bitter maatte jeg da vel
 Blive i min pinte Sjæl,
 Harmfuld maatte Øiet gløde
 Ved paa hvert et Blad at møde
 Aandløshedens Kragetæer.

Venligt blev dog Lænken løst,
 Kjærligt Kalkens Gift udøst,
 Hvergang Du med Kjærtægn blide
 Sad taalmodig ved min Side,
 Løste Knuden paa hvert Baand.

Du min egen søde Brud
 Løste mig af Fængslet ud,
 Naar Du hvilte ved mit Hjerte
 Og bortaandede min Smerte
 Med et Kys og i et Smil.

Da fik Hjertet atter Fred,
 Smagte den i Kjærlighed,
 Byrden blev saa let og lille,
 I mit Hjerte blev det stille,
 Og Guds Fred drog til mig ind.

Dagen er atter saa lys og skøn,
 Vinteren er nu forsvunden,
 Skoven staaer atter saa frisk og grøn,
 Og Fuglene synge i Lunden;

O Gud skeep Lov!

Igrunden sov

Vi som Jorden os til vor Lykke.

Glæden er nu som den klare Dag,
 Skyerne dække ei Himlen,
 Nu har vi vundet vor Velfærdssag.

Med Fuglene smaa under Himlen,
 O Gud skee Lov!
 Igrunden sov
 Vi som Fuglen os til vor Lykke.

Dandse vi ville saa frit om Land,
 Lytte til Sangen fra Skoven,
 Muntre og lette, som nede ved Strand
 I Bølgedands hæver sig Voven,
 O Gud skee Lov!
 Igrunden sov
 Vi som Bølgen os til vor Lykke.

Ride vi skal nu en Sommeriby
 Saa hjertensglade med Gammen,
 Guds Miskundhed er os hver Morgen ny,
 Gud lade os smage den sammen!
 O Gud skee Lov!
 Igrunden sov
 Guds Venner sig altid til Lykken!

Thurah havde jo alt som meget ung Student debuteret i Litteraturen med Ære; og hans livlige Sind i Forening med hans store Iver for sand Christendom var vel Aarsagen til, at han følte sig kaldet til at optræde imod Dr. Søren Kirkegaard og hans mærkelige Christendomstale, som den kom til Orde i hans eget Tidsskrift »Øjeblikket«. I den saakaldte »Sandhedsvidnestrød« deltog Thurah meget kraftigt og efter manges Mening paa en særdeles heldig Maade i sit »Rimbrev til Johannes Forføreren, alias Dr. Søren Kirkegaard«, der blev efterfulgt af »Hvorfor netop saaledes, Præmissen i Sagen C. H. Thurah kontra Dr. Søren Kirkegaard« og »Mester Jakel, en Dyrehavsscene gjengivet efter Virkeligheden«.

Det maa vist være omtrent paa denne Tid, at Thurah oversatte fra det Tyske den herlige Salme Nr. 580 »Gaa ud, min Sjæl! betragt med Flid«, ligesom han tidligere efter Opfordring havde ændret og øget Brorsons velbekjendte Julesalme: »Her komme, Jesu, dine Smaa«, saaledes at den nu begynder: »Her kommer Dine arme Smaa« og nærmest er en Konfirmations-salme. Den blev optaget i »Zions Harpetoner« 1853.

Thurahs Bysbarn, den senere Præst i Lejrskov Jens Larsen Knudsen, var i 1852 bleven Lærer paa Rødning Højskole, og 2. November 1853 blev han gift med Nanna Boisen fra Vester-

borg, og i den Anledning skrev Thurah: »Sire Knudsens Bryllupssang, under dette Navn gik han i Vennekredsen.

Mel: Velkommen i den grønne Lund.

Hr. Knudsen red sig under Ø, —	Saa skjød han Hjertet op i Liv,
Og hvad mon der han vilde? —	Og tænkte, — det var Tingen: —
Han vilde fæste sig en Mø,	»Hvis hun ei være vil min Viv,
Før det var altfor silde.	Saa faaer jeg heller ingen!»

Han red forbi saamangen Gaard,	Og som han tænkte, saa det gik
Hvor det var Mødres Tanker:	Og det var Bod for Vaanden,
En Svigersøn derude staaer,	Til Fæstemø han Nanna fik,
Naar det paa Døren banker!	Og Hjertet fulgte Haanden.

Forbi hver Dør han traved glat,	Nu lader han sit Bryllup bo
Hvor Damerne stod inde;	I Efterhøst med Gammen,
»Min Engel — sagde han — Godnat!	Og han og Nanna begge To
Jeg søger mig en Kvinde.«	Kan nu saa godt tilsammen.

Hr. Knudsen red sig under Ø,	Og vi, der sidde sammen her
Den Ø var god at gjæste,	Ved dette Bryllupsgilde,
Der fandt han sig saa væn en Mø:	Vi sige: Her i Danmark skeer
»See hun er nok den Bedste!	Der intet Godt forsilde!

Og kort efter »Salonens Rundsang« og »Skuden Enighedens Reise«:

SALONENS RUNDSANG.

Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen.

∴ Ven Algreen! Ven Algreen!
 Du er vor Oldermænd, ∴:
 Og er Du derude, og Du er herinde,
 Dog Krandsen Du altid i Laget skal vinde,
 Og Skaalen, og Skaalen
 Er altid lige sand.

∴: Ven Gjerløff! Ven Gjerløff!
 Du er vor Humorist, ∴:
 Saa ei Manduktøren man mærker ved Glasset,
 Men Bollen er Bølge og Lune Kompasset,
 Du seiler, Du seiler
 Afsted med os tilsidst.

∴: Skat Rørdam! Skat Rørdam!
 Du skjærer allerbedst, ∴:
 Med Munden og Kniven som Taler og Skaffer

Du skaaner ei Gaasen, men skaaner for Klaffer,
 Og Vrøvlet, og Vrøvlet
 Du sætter paa Din Læst.

:|: Ven Schjørring! Ven Schjørring!
 Du er en prægtig Vært! :|:
 Du ranede Magten; men det var for Kagen,
 Og derved Du lagde Din Adkomst for Dagen,
 Igrunden, igrunden
 Kun vi har faaet en Snært.

:|: Ven Rode! Ven Rode!
 Du er Politikus, :|:
 Samvittighedshervet Du lagde paa Hylden,
 Bestyrelsens Stormagter bærer nok Skylden;
 Du taler, Du taler
 Begeistret som en Rus.

:|: Ven Poulsen! Ven Poulsen!
 Du stille med det gaaer, :|:
 Med Glæden og Glasset i Krogen Du sidder,
 Og bliver Du stundom ved Snapsen lidt bitter,
 Humøret, Humøret
 Med Punschen dog Du faaer.

:|: Levinsen! Levinsen!
 Salonens gamle Ven! :|:
 Naar alle dens Unge er rigtig fornøiet,
 Saa seer den, at Glæden Dig straalere af Øiet,
 Og derfor, og derfor
 Er den Din Ven igjen.

:|: Ven Heiberg! Ven Heiberg!
 Vor Stadssatyrikus! :|:
 Som Fynboen munter og vittig og pralen
 Du træder med Tærne Katten paa Halen;
 Men Katten, men Katten
 Kan ogsaa sige: Puds!

:|: Ven Holger! Ven Holger!
 Du er Ekvilibrist! :|:
 Med Vægt Du som oftest Dig helst producerer,
 Men derved for ofte Du Styrken forcerer,
 Du mister, Du mister
 Din Smidighed tilsidst.

SKUDEN »ENIGHEDEN«S REISE.

Synges som: Vor gamle Caro holdt en Støi.

Det var Sire Knudsens Bryllupsdag Men aabenbar blev denne Sag,
 Ved Mortensdag forleden, Dengang det var forsilde;
 Da heisedes det gamle Flag Thi det kom klarligt for en Dag
 Igjen paa »Enigheden«, Ved dette Pøsegilde;
 Ven Algreen blev Kaptain ombord Der førtes megen Pølsesnak,
 Lars Trap som Styrmand stod Magisteren formeget drak,
 ved Roer, Af Samling — af Samling
 Skat Skaffer — Skat Skaffer Der fandtes altfor lidt ombord.
 I Varetægt Fetallien fik.

Saa drev vi ud i Øresund, I Januar blev Seil sat til;
 Lod staa for alle Vinde, For der kom fine Gjæster,
 Saa der tilsidst slet ingen Bund De Andre jeg ei nævne vil,
 Paa Taler var at finde; Men blot tre, fire Præster,
 Til Ære for det gamle Flag Og saa af vores eget Blod
 Der holdtes dog saa mangt et Slag, To Kandidater, som bestod
 Selv Gaasen — Selv Gaasen Examen — Examen
 Ihast til Skrog forvandlet blev. Med Laud og Haud et cetera.

En Tale der Lars Styrmand holdt, Om dette ej jeg sjunge vil;
 Den kommer snart i Trykken, For jeg var ei tilstede;
 Ved samme løb det ganske koldt Men jeg har hørt, at det gik til
 Regentsen ned ad Ryggen; Med Lystighed og Glæde,
 Det er endnu det største Slag, Skat Skaffers Skaal for Kjærlig-
 Som holdtes indtil denne Dag hed
 Uagtet — uagtet, Der var desværre Intet ved,
 Det hidindtil gik Slag i Slag. Men Sangen — men Sangen,
 Ja den var over Maade smuk.

Mod Julen blev Skat Skaffer glad, — I Februar Bestyrelsen
 Det var et Stød forinden, — Var meget egenraadig,
 Da lugtede han Pøsemad; Det undrer mig, at den igjen
 Thi han gaaer helst mod Vinden, Har været os saa naadig,
 Og En, To, Tre ham Lysten drev, At vi fik Lov at samles her,
 Saa Skuden fyldt med Pølser blev, Nu er vist Verdens Ende nær
 Han glemte — han glemte, Til Paaske — til Paaske
 At Hakkemad i Pølsen stak. Den kan vist ikke længer staa.

Nu vil vi ikke sjunge meer
 Iaften for det Første;
 Magisteren til Glasset seer,
 Og han skal ikke tørste,
 Og derfor vil vi ønske kun,
 At Skuden holde maa en Stund,
 Den leve! — den leve!
 Hurra! Hurra! Hurra! Hurra!

Den 26. April 1854 fulgte til:

DANSK FORENING.

Mel.: Velkommen i den grønne Lund.

Her sad vi mangan Aftenstund	Dens Lys var klart som Heklas Ild,
Og drømte os tilbage,	Og ved den stærke Flamme
Mens Ordet fløi af Skjalde-Mund	Vi saae paa Asken Ygdrasil
Med Sagn af Nordens Sage.	Hver Green paa Nordens Stamme.

Thi Ordet drog vor Tanke med	Den saae vi brede sig i Læ
Som Sleipners Fødder rappe	Ud over Nordens Lande,
Engang ung Hadding bar afsted	Hvor Norner stænke Askurs Træ
Indsvøbt i Odins Kappe.	Med Urdas hvide Vande.

Med Ørneflugt afsted den foer,	Vi saae, til Trøst i al vor Nød,
Den fløi i Aftensvale	Ei noget Hug den ramme,
Fra Øst til Vest, fra Syd til Nord	Før atter Kæmpegrene brød
Lukt over Bølgedale.	Sig Bane med det Samme.

Det var saa lystelig en Færd;	Vi saae den skyde friske Skud
Dybt Hjerte-Strømmen bruste,	I Kæmpesønner bolde;
Vi følte, Nordens Aand var nær,	Vi saae, at den gaaer aldrig ud,
Hvergang dens Vinge suste.	Før Hjerterne er kolde.

Tak have Skjalden, som os gav
 Det lyse Haab i Nøden:
 At Nordens Sol ei gaaer i Hav,
 Før tændt er Morgenrøden!

og samme 2. Maj 1855:

Mel.: Vift stolt paa Codans Bølge.

Paa Vandring gennem Tiden	Hun fletter af Kjærminder
Med Sagastav i Haand	Sin friske Brudekrands.
Drog alt forlængesiden	
Høinordens Kæmpeaand,	Først naar igjen hun nynner
Han lærte Runer stærke	Iløn sin Brudesang,
I sine Barndomsaar,	Tilbage han sig skynder
Han kjender Tidens Mærke,	Og ender brat sin Gang;
Naar Stoværkstimen slaaer.	Thi denne store Time
	Han kjender allerbedst,
Men aldrig skal han glemme,	Naar Brudeklokker kime
Hvor langt han drog af Led,	Til hans Guldbryllups-Fest.
Sin favre Brud derhjemme,	
Sin Ungdoms-Kjærlighed;	Da tykkes han at vide,
Thi medens Taaren rinder	Naar endt er Freias Graad,
Som Guld i Aftenglands,	At han paany skal stride

Og øve Kæmpedaad;
 Thi da først Dannekvinden,
 For gyldne Hjerter smaa,
 Med Smiil paa Rosenkinden
 I Nordens Skjold skal staa.

Da giver Freia Dise
 Ham Fjederhammen med,
 At den ham Vei skal vise
 Til Mjølners Gjemmested,
 Og naar med Udgaards Jette
 Om Guld han kæmpe skal,
 Da skal han Gaaden gjætte
 Om Heltes Arvetal.

Den Gjætning sært han ynder,
 Han grant det forudsaae,
 At naar den først begynder,
 Den seent vil Ende faae,
 Dertil han sig bereder

Ved Asken Ygdrasil,
 Paa Stammen han opleder
 Hver Gren, som grønnes vil.

Kun saa han kan bevise
 I Kamp paa Videslet
 Sit Krav paa Freia Dise
 Og al sin Odelsret,
 Kun i det dybe Minde,
 Af Urdas Kilde øst,
 Han Haabet skal gjenfinde
 Og se sin Gaade løst.

Det varsler alt om Stunden
 For Aandens Storbedrift,
 Afspeilet alt igrunden
 I Nordens Sagaskrift;
 Thi som naar Svaler kommer
 Med Sommerbud i Vaar,
 Har Skjalden varslet Sommer
 I Nordens Gyldenaar.

Ved Vennen Algreens Bryllup med en Datter af Pastor Sørensens i Karby paa Mors den 9. November 1855 skrev Thurah Sangen:

Mel.: Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Der gik en gammel Svend i Mag
 Og pintes ei af Sorgen,
 Han tænkte: »kom det ei idag,
 Saa kommer det imorgen!«
 Han gik sit gode, jævne Skud,
 Han lod sig let fornøie,
 Og Glæden lyste altid ud
 Som Solskin af hans Øie.

Med Aarene hans Haar blev graat,
 Men kun som Mærker tegnes,
 Hans Sind var ungt, saa lige godt
 For ung han kunde regnes;
 Han tænkte: »jeg har regnet ret
 Mit Hoved-Regnestykke,
 Saa vil det ogsaa være let
 At regne ud min Lykke!«

Den Regning maa vel kaldes bedst,
 En Regning i det Store,
 Og den slog til; thi han blev Præst,
 Og det hans Lykke gjorde;

Da tænkte han: »nu maa Du see
 At faae Dig en Veninde!«
 Han regnede, og En, To, Tre,
 Han Facit kunde finde.

Han kjendte Karby Præstegaard
 Forinden og foruden
 Han tænkte: »intet Nei Du faaer,
 Naar der Du henter Bruden!«
 Og det slog ogsaa til saa snildt,
 Alt efter gammel Vane,
 Han hentede sig nok saa mildt
 Et Ja hos Christiane.

Hvad de nu Begge regne paa,
 Det ønske vi dem Alle:
 At de maa al den Lykke faae,
 Som kan i Haand dem falde;
 Og da vi kan udregne let,
 Hvortil nu mest de trænge,
 Saa ønske vi af Hjertet ret,
 At de maa leve længe.

Og til hans Forlovede 2. Februar 1854:

Lille Marly, lille Marly!
 Dette Brev er fra Din Ven;
 Men nu maa Du ikke tænke,
 At jeg smedder Dig en Lænke,
 Før jeg binder Dig igjen.

Lille Marly, lille Marly!
 Det er ingen Silkesnor,
 Saadan en som Tyrken sender,
 Naar han giver sine Venner
 Reisepas fra denne Jord.

Lille Marly, lille Marly!
 Kun en Silketraad det er,
 Med en Knude for hvert Minde,
 Der os to kan sammenbinde,
 Naar det ligger Hjertet nær.

Lille Marly, lille Marly!
 Dette Baand det brister ei;
 Men det gaaer dog kun tilbage,
 Og et andet maa os drage
 Ad den lyse Himmelvei.

Lille Marly, lille Marly!
 Tag med mig ved dette Baand,
 Og lad Haabets Himmelstige
 Føre os til Himmerige
 Barneglade Haand i Haand!

Lille Marly, lille Marly!
 Holde vi ei dette fast,
 Da er Sorgen nær vort Hjerte,
 Ja, da siger jeg med Smerte:
 At det bedste Baand dog brast.

I Sommeren 1855 var Thurah med sin Forlovede i Tommerup og tilbragte der en herlig Ferie med sine kjære Forældre tilligemed Broderen med hans Forlovede. Han beskriver denne Rejse interessant, og det er vel den sidste, der foregik med Postvogn til Roskilde.

Forinden Udrejsen havde han skrevet en Sang i Anledning af Svigerforældrenes Bryllupsdag 23. Juni 1854:

Bryllupsdag ved Sommerfesten,
 Lykkedag med blide Kaar,
 Hilser Eder nu som Gjæsten
 Fra de glade Ungdoms-Aar,
 Bringer over Tidens Bølge
 Dybe Minder i sit Følge,
 Viser Eder i det Fjerne
 Eders Lykkestjerne.

Tier først i Bøgens Kroner
 Paa Midsommers klare Dag
 Nattergalens dybe Toner
 Med det veemodsfulde Slag;
 Saa er det vel ei forsilde,
 Om idag ved Mindets Kilde
 Nattergalens Jævning leder
 Om en Sang til Eder.

Var de glade, var de blide,
 Som den første Bryllupsdag,
 Dagene, som I saa glide
 Under Tidens Bølgeslag;
 Nu, saa vil I Sangen høre,
 Nu, saa vil jeg Strengen røre,
 Synge frit om Eders Lykke
 Og paa Haab den bygge.

Klang der gaadefulde Stemmer,
 Kom der Alvorsbud iblandt,
 Som I tro i Hjertet gjemmer,
 Som den bedste Skat, I fandt,
 Hørte I ved Herrens Time
 Himmeriges Klokker kime;
 Fuldt og fast jeg mig fortrøster
 Til de Varselsrøster.

Lykkedag i Livets Sommer
 Bærer Varsler i sit Skjød;
 Nu først Rosentiden kommer,
 Frem bag Blad dens Knopper brød,
 Snart de skal i Solen rødme,
 Dufter med en liflig Sødme,
 Straale yndigt i Skjærsommer
 Fremfor alle Blommer.

Roser fem paa Eders Stamme,
 Døttre fem af Eders Blod,
 Trods al Forskjel Ætten samme,
 Rundet op af samme Rod, —
 Tvende voxe i Guds Eden,
 Trende blomstre end hernelen, —
 Tvende hvide, trende røde
 Dufter Jer imøde.

Skydetid i Skov og Lunde!
 Ymper staa ved Stammens Rod,
 Saa den aldrig gaaer tilgrunde,
 Men faaer nu for Bane Bod,
 Om forunderlige Lykke
 Varsler det i Skovens Skygge,
 Hvergang Stub i Skoven skyder,
 Slægter det betyder.

Tvende Ymper saa I skyde,
 Sønner to hos Eder staa,
 Som har mere at betyde
 En Alverdens Ymper smaa;
 Thi ei Skovens Stammer taale,
 Sig med Slægterne at maale,
 Yndigt kun i Billed-Tale
 Slægter de afmale.

Podetid i Sommergrøde!
 Pødevist paa Stammen groer,
 Lover Høst med Frugter søde,
 Alt som Arten i den boer;
 Underlige Kaar igrunden!
 Træet har sin Mage funden,
 De som ikke hørte sammen
 Blive Eet i Stammen.

Frydefuldt det er at sige;
 Som et fremmed Podeskud

Staaer jeg hos min kjære Pige
 Nu som Brudgom hos sin Brud;
 Kjærligheden er den samme,
 Den skal nu paa Eders Stamme
 Skjænke os med liflig Grøde
 Livets Frugter søde.

Lykkedag i Livets Sommer,
 Varsler bar den i sit Skjød,
 Spaaede godt om hvad der kommer,
 Saa I saae, hvad det betød;
 Derfor skal I nu til Lykke
 Trøstigt kun paa Haabet bygge;
 Der er større Ting ivente,
 End I hidtil kjendte.

Varslet har det og om dette
 Mangen stille Aftenstund,
 Varslet om, at I skal sætte
 Foden paa den faste Grund;
 Høit ved tvende Døtters Baarer
 Har det varslet under Taarer
 Om en Fred og om en Glæde,
 Som ei boer hernelen.

Reisefæller hos hverandre
 Er vi kun i Grunden her,
 Som tilsammen skulle vandre
 Mod det blide Aftenskjær,
 Vandre under Daad og Tale
 Over Bjerge, over Dale,
 Slaa kun Teltet op til Hvile,
 Medens Timer ile.

Det er disse Varselsrøster,
 Som jeg mener, I har hørt,
 Kun til dem jeg mig fortrøster,
 Derfor ser jeg Strengen rørt;
 Det er denne Lykkestjerne,
 Som jeg skimter i det Fjerne;
 Thi kun paa en saadan Lykke
 Kan jeg Haabet bygge.

Sommeraftenen den blide
 Med sit klare Sølvetag
 Nærmer sig, mens Dage skride,
 Som en deilig Bryllupsdag,

Kommer med en Sølvkrone,
Som har ægte Klang og Tone,
Svinger som en Fugl i Høsten
Vingerne mod Østen.

Bryllupsdag ved Sommerfesten,
Lykkedag med blide Kaar,

Hilser Eder da som Gæsten
Fra de glade Ungdomsaar,
Bringer Eder over Vove
Olieblad fra Lyslands Skove,
Viser Eder i det Fjerne
Eders Lykkestjerne.

Allerede 1851 havde Thurah under Pseudonym Christian Pedersen (Thurah, som i det chaldæiske Sprog betyder: Klippen, altsaa det samme som det latinske Ord: Peder, hvoraf Navnet Thurah udledes) i Grundtvigs »Danskeren« skrevet Digtet »Vættevarslet i Danmark«. Under samme Navn skrev han 1852 i »Dannevirke« Nr. 83 og 84 om »Vor Tids Opgaver« og ligeledes 1853, 54 og 55 i »Dannebrog« »Tre Skjemteord og flere Digte«.

Moderen er den, Thurah staar i den livligste Brevvexel med, og ret ofte maa han høre, om end paa den kjærligste Maade, at det varer saa længe, før han faar sin Embedsexamen. Paa et saadant Brev svarer han i Foraaret 1853: » Med Examenslæsningen gaar det fremad, men smaat. Det gaaer her som altid: Mands Villie, Mands Himmerig! og der hører en stor Kjærlighed til at smide sin Hjertenslyst paa Døren og sige: Jeg kjender Dig ikke! Er det et af Dine høieste Ønsker, at jeg faar Examen, nuvel! saa bed for mig i dette, som Du før har gjort i saa meget andet og større, saa skal Vorherre vist ogsaa høre Dig, saa hans Aand ogsaa lægger mig den Bøn i Hjærtet og paa Læberne, og saa han selv maa opfylde det Ønske, dersom det er efter hans Villie«

Det var jo især Digtning, Tegning og Malerkunsten, der optog Thurah i hans Studentertid og derfor var Grunden til, at det trak saa længe ud, før han fik den theologiske Embedsexamen. Men i Januar 1856 fik han den med Karakteren H. ill. Imi gr.

Strax efter Examen blev han ansat som Lærer ved Enkedronningens Asylskole, var fra 1858 til 1862 Inspecteur for samme og stod hele Resten af sit Liv i det mest venskabelige Forhold til denne Skole, dens Lærer og mange Elever. Samtidig med sin Lærergjerning ved denne Skole underviste Thurah tillige i Frøken Zahles Skole, hvor han ligeledes erhvervede sig mange Venner, især iblandt Lærerne og Institutets Bestyrerinde,

der varede Livet ud. Da Frk. Zahles Skole 1891 havde bestaaet i 40 Aar, sendte Thurah følgende Sang til Frøkenen:

Og det var den Kvinde fra Gammelstrand,
— Ja det Ord lyder rigtignok stygt —
Som mandelig førte i Kampen an
Saa kjækt uden Dadel og Frygt,
Hun Tungebaand løste, saa Ordet med Styrke
Udfo'r og adspredte Halvdannelsens Mørke.
Det var hendes Valgsprog i stort og i smaat:
»Det Bedste er ikke for godt!«

Det Bedste? Ja det var sit Hjerte hun gav
Med dets udelte Varme og Lyst,
Dets Tanker og Kræfter, dets Længsler og Krav
I Ordet med levende Røst
Den dybeste Alvor, den freidigste Gammen
Hos hende saa godt kunde bygge tilsammen,
Dem begge, det bedste hun kunde formaa,
Hun delte med Store og Smaa.

Det fængsler mig sært som et Trylleri,
Naar jeg stirrer paa hendes Portrait,
Det høire Øie bor Smilet i,
Det venstre ser ud som forgrædt.
Ja smile hun kunde til Vennernes Glæde
Og Taarerne randt, hver Gang de maatte græde,
Saa Smilet og Taaren har vekslet saa tidt,
At Øinene hver toge sit.

En Menneskealder er nu rullet hen
Fra den Dag, hun begyndte sit Værk,
Velsignet har Gjerningen været i den,
Saa den Gjerning har vokset sig stærk;
Gid Skolen maa staa, selv naar Slægter har skiftet,
Og minde om hende, som først har den stiftet,
Og bære sit Præg i det levende Ord
Af Aanden som raader paa Jord.

Jeg kjender en Kvinde fra Gammelstrand,
Og det lyder jo rigtignok stygt,
Thi Strandens Najader unægtelig kan
Indgyde en gruelig Frygt.
Men Kvinden, jeg kjender, slet ikke forfærder
En eneste Morssjæl med Ord og Gebærder,
Hun indgyder ei, som Najaderne Angst
Og lever slet ikke af Fangst.

Hvad kommer saa Gammelstrand hende ved,
 Og hvorfor vil Du bruge det Navn?
 Lad hende dog være for Stranden i Fred
 Slig Spas gjør jo slet ingen Gavn! —
 Nei, Kjære, den Strand kan ei skilles fra hende
 Dér lærte jeg ikke blot hende at kjende,
 Men dér — ja det bliver nu smukt mellem os, —
 Hun levede netop paa Trods.

Det er jo et Menneskefiskeri
 Som til Vod bruger levende Ord
 Med Sandheds og Kjærligheds Kræfter i,
 Dets Magt til at drage er stor,
 Det Sjælene udfrier fra Mørket i Dybet,
 Det løfter dem op over Dyndet og Krybet,
 Det drager dem gjennem den brusende Strand,
 Afsted mod de Levendes Land.

Men ak, der er ogsaa et Fiskeri
 Som vil kun bruge Pilke og Krog
 Med Skinnets det lokkende Trylleri:
 Afretning med Pen og med Bog,
 Dets Offre, som bliver paa Krogene spiddet,
 Gjør Spræl kun i Luften med Remsen for Viddet.
 Og naar de har sprællet sig trætte derved,
 Saa glemmer de Remserne med.

Der dreves af Bittermandler især
 En forfærdelig ublu Trafik,
 Og Trumfmejer-Zierlich'ers brogede Hær
 Paa Razia i Skolerne gik;
 Hvad Under, at Hanser og Thriner der fandtes,
 Som helst vilde narre og gramse og gantes?
 Hvad Under at Bengler og Tøse i Flok
 Af Skolen fik mere end nok?

Det var i Halvtredserne, Bladet blev vendt,
 Og ved Gammelstrand kjendtes det bedst,
 At nu var med Skinnets og Ramsen det endt,
 Hver Skoledag blev til en Fest,
 Thi Ordet med Klarhed og Varme sig rørte
 Saa bort fra Fordummelsens Afgrund det førte,
 Paa Oplysningsbanneret stod der nu blot:
 »Det Bedste er ikke for godt!«

Fra Kunstmalers Professor Olrichs Bryllupsdag 30. Maj 1859
 er Sangen:

Der gik en Ungersvend i Skov og Lunde,
 I Blomstervang ved Søer og ved Sunde,
 Hvorhen han Øiet vendte, han saae sig sjæleglad,
 Men overalt han savnede et sødt: jeg ved ei hvad;
 Hjertets Drøm, Blomsten uden Mage
 Spirer sødt frem i Ungdoms Dage,
 Hjertets Drøm!

Den Ungersvend han gik med Fryd derhjemme,
 Hvor Ordet klang med Hjertets fulde Stemme,
 Hos Fader og hos Moder og hos de Søstre smaa,
 Et Savn dog tidt han følte, som dybt i Hjertet laa,
 Hjertets Savn med sin ømme Klage
 Vaagner sært midt i Ungdoms Dage,
 Hjertets Savn.

Det Savn ham fulgte ud i fjerne Lande
 Og hjem igjen til Danmarks favre Strande
 Blandt Kunstens Mesterværker saa underfuld en Magt
 Ham viste halv forborgen en Skat med større Pragt,
 Hjertets Drift som en Fugl paa Vinger
 Mod sit Maal jublende sig svinger,
 Hjertets Drift.

Saa fandt han Perlen over Perler alle,
 Lovsjungen højt af alle Verdens Skjalde,
 Det ømme Kvindeherte og Rosenkinden fin
 Og Skattens favre Dronning han turde kalde sin.
 Hjertets Skat, rig som Guld det røde,
 Straalende ham med Glands imøde,
 Hjertets Skat.

Nu tager han den gyldne Skat i Eie,
 Som hverken Perler eller Guld opveje,
 Dens Guld skal avle Glæde og Glæden Liv og Lyst,
 Hvergang sin Hjertes Dronning han trykker til sit Bryst.
 Hjertets Sol som en Morgenrøde
 Skal i Glands Alting gjennemgløde,
 Hjertets Sol.

Ja Kjærlighed som Solen i det Høje,
 Skal Hjerterne som Blomster sammenbøje,
 Hver Taare skal som Duggen for Solen svinde hen,
 Og Glæden staaer fornyet i al sin Glands igjen,
 Kjærlighed skal i Sorg og Glæde
 Herske frit paa sit Dronning Sæde,
 Kjærlighed.

Uagtet han saaledes var stærkt optaget af Lærergjerning, fik han dog Tid til at udgive: »De to Ruiner«, en dansk Bearbejdelse af Prædikerens Bog og Klagesangene, 1857. Og noget senere oversatte han: »Udvalgte Skrifter af Matthias Claudius der Wandsbecker Bote«. Endnu senere oversatte han: »Digte af Petofi«, en af Ungarns mest kjendte Digtere, som faldt i Slaget ved Schäszburg 1849. Der gaar gennem Sangene en stor Begejstring for Digterkaldet, den kjække Ungdomsfriskhed, den barnlige Kjærlighed til Hjemmet, den indre Kamp for at naa Ungdomsmaalet, den dybe Kjærlighed til sin Brud, sin Viv, sit Barn og sit Fædreland, som han har givet Toner i sine Sange.

Af de sædvanlige Digte til hans Brud paa »Majdagen« findes en hel lille Samling fra »Den 26. Maj 1857«:

Min Lykke sprang med Skoven ud,
Som Bøgen den sig maier,
Hvergang jeg sidder hos min Brud
Og seer den Skat jeg eier.

Min Lykke voxer Aar for Aar
Som Bøgene i Lunde,
Jeg seer det bedst en Dag i Vaar,
Men kan det ei udgrunde.

Dog seer jeg, at Guds Naades Fred
Som Solen den bestraaler;
Men ei Hans dybe Kjærlighed
Med Lykken jeg udmaaler.

Den naer saa langt som Regn og Dug,
Som Frugtbarhed og Grøde,
Det største Savn, det mindste Suk
Den kommer selv imøde.

Og synes det, som om en Sky
Vil Alting overskygge,
Kan Taareduggen selv forny
Som Foraarsregn min Lykke.

Kun Storm og Nattekulde haard
Og brændende Solstraaler
Forstyrrer mig min Lykkes Vaar;
Thi ei dens Blomst dem taaler.

Da falmer den og visner hen,
 Det saae jeg tidt med Smerte;
 Men Gud skee Lov, jeg veed, at den
 Beholdt endnu sit Hjerte.

Saa vox da op og skyd iløn
 Med frodig Sommergrøde,
 Min Lykkeblomst, mens Bøg er grøn
 Og Roserne er røde!

Skoven stod saa frisk og grøn
 I de lyse Pindsedage,
 Ene sad min lille Mage,
 Ventede paa mig iløn;
 Ei som Fuglen af sit Buur,
 Ei som Fangen fra sit Fængsel,
 Men kun af en stille Længsel
 Bort fra Stadens Larm og Trængsel
 Fløi jeg mod Guds fri Natur.

Stod jeg ved den blanke Sø,
 Gik jeg under Skovens Kroner,
 Mødte mig de klare Toner
 Af en Sangfugl eller Mø,
 Da jeg aandede saa frit,
 Der lod Intet sig beregne;
 Fremmed var jeg allevegne,
 Stod dog som blandt mine Egne;
 Thi det var, som alt var mit.

Fædreland, det var jo Dig,
 Som med Dine lyse Skove
 Speilet af i blanke Vove
 Overalt tilsmiilte mig,
 Det var i Din aabne Favn
 At Du lod mig sødt fornemme
 Gjenklang af min Moders Stemme
 Derfor følte jeg mig hjemme,
 Glemte over Dig hvert Savn.

Hende lignede Du jo,
 Hun hvis Smiil paa Rosenkinder,
 Hun hvis Blik mig altid minder
 Om, at hun mig gav sin Tro,
 Glad og aaben, øm og varm

Kom som hun Du mig imøde,
 Ungdomsfrisk med Toner søde,
 Derfor kunde Hjertet gløde
 Som en Beilers ved Din Barm.

Vi fløi i Nord, vi fløi i Vest,
 Vi fløi afsted til Bryllupsfest,
 Da Skov stod grøn ved Sommertide,
 Og da den stod i Klæder hvide.

Den ene Fest var kaad og vild,
 Dens Glæde var som Blus af Ild,
 Den anden Fest var blid og stille,
 Dens Glæde var som Øine milde.

Det var hos Frænderne jeg stod,
 Det var mit eget Kjød og Blod;
 Men at ei Aanden var den samme,
 Det mærkede jeg paa dens Flamme.

Den ene Flamme, fuld af Røg,
 I Hvirvel langsmed Jorden fløi,
 Den anden stjerneklar at skue
 Sig hævede mod Himlens Bue.

Den enes Glæde svandt som Dug,
 Den kom med Latter, gik med Suk,
 Den Andens Glæde kom med Freden
 Og varer ved i Kjærligheden.

De Bryllupsfester altid maa
 Som Varsler os for Øine staa;
 Thi skal vor egen vi velsigne,
 Da maa den kun den anden ligne.

Selv Veemodstaaren paa vor Kind
 Den gjerne da maa vie ind,
 Slig Morgendug kun Varme melder,
 Før Livets Dag mod Aften hælder.

Der kom Bud i Vintrens Hjerter,
 Der kom Sørgebud med Smerte;
 Nok en Blomst fra Barnehaven
 Visnede og sank i Graven!

Stor var Sorgen, graadløst Øiet,
 Som af Stormen stod jeg bøiet,
 Tænkte kun med Gru: Det Samme
 Snart maaske Dig selv kan ramme!

Hjertet vred sig i sin Vaande,
 Kun i Suk det kunde aande,
 Det var, som jeg stod i Ørke,
 Stirrede paa Dødens Mørke.

Da, min Brud, med Taarer milde
 Aabnede Du Hjertets Kilde,
 Saa igjen mit syge Øie
 Hævede sig mod det Høie.

Taus min Frelser gik i Haven
 Grædende til Vennegraven,
 Saadan lærte jeg at tie,
 Da jeg græd med min Marie.

Det var en stille Aftenstund,
 Du mødte mig med Smil om Mund,
 Og dine Øine tindred,
 Jeg hørte fast mit Hjertes Slag,
 Det var som om min Lykkes Dag
 Med eet jeg grant erindred.

Jeg løste Gaader i Dit Blik,
 Men før af Dig jeg Nøglen fik
 Jeg turde dem ei raade,
 Min Læbe taug, det var maaskee,
 Fordi et Glimt jeg fik at see
 Af Kjærlighedens Gaade.

Da bragte Du mig Glædesbud:
 ›Din Ven har fundet sig en Brud,
 Og der er Fryd paafærde!‹
 Og ved det Glædesbud ihast
 Et Baand omkring mit Hjerte brast,
 Der var mig tungt at bære.

Det var som om den Dag i Vaar
 Foryngede mig fire Aar,
 Ja kaldte mig tilbage,
 Da første Gang vi sammen gik
 Og læste i hverandres Blik
 En Lykke uden Mage.

Ja, Pigelil, jeg føler mig
 Med Fryd nu dobbelt rig i Dig
 Paa Trøsten og paa Glæden,
 Gud give, det maa vare ved!
 Da voxer vi i Kjærlighed
 Og deler Alt heneden.

Da skal vi To, min søde Brud,
 Vor Rigdom trøstigt dele ud
 I vore Levedage,
 Vidunderligt til Herrens Priis
 Vi skal igjen i Dyngeviis
 Den dobbelt faae tilbage.

Gudskeelov, Gudskeelov! I den friske Skov Under Bøgen grøn Sidder vi iløn Synge høit om vor smilende Lykke, Her er lifligt at bo, Her vi begge To Sidder luunt i Læ Under Livets Træ I Guds Miskundheds kjølige Skygge.	Gudskeelov, Gudskeelov! Vi har ei Behov At beseer med Frygt; Hvad vort Haab har bygt, Vi vil grunde det Alt paa Guds Naade, I den rullende Tid Under Fred og Strid, I hvordan det gaaer, Den sit Telt udslaarer Over Kjærligheds bundløse Gaade.

og ligeledes fra »Den 26. Maj 1858«.

Mødes og skilles
 Mennesker skulle,
 Hytterne hælde
 Hastig og falde,
 Vuggen os vier
 Grusomt til Graven.

Fader og Moder,
 Frænde og Mage
 Mødes og mistes,
 Mindes med Veemod,
 Høststorm og Helsot
 Yndighed øde.

Hjerteligt mødes
 Hjemme hos Moder
 Sødskende-Sjæle
 Sødt i Livsvaaren,
 Tider og Timer
 Skal dem adskille.

Vaar skal afløse
 Vinter den lange,
 Mørket skal mærke,
 Magten er Solens,
 Livet skal loves,
 Som det har seiret.

Mødes og skilles
 Mennesker skulle,
 Dog skulle Dage
 Dage fortælle:
 Hjerter paa Jord nu
 Gaaden har gjættet!

Naar Smaabørn jeg saae paa min Moders Skjød,
 Da banked mig Hjertet i Barm,
 Min Vuggesang sødt mig for Øren lød,
 Jeg drømte mig i hendes Arm.

Jeg syntes at mindes den Paradiislyst,
 Den Fred fra Guds Eden, jeg nød,
 Naar Hovedet hvilte op til hendes Bryst,
 Hvergang hun mig tog paa sit Skjød.

Jeg saae hende sidde med Søsters de Smaa,
 Da randt det mig atter ihu;
 Men Mindernes Gaade forklaret jeg saae,
 Og Løsningen kjender jeg nu.

Det var kun et Varsel, det var kun et Savn,
 Der sammen i Minderne flød,
 Det var kun Gudsfreden i Frelserens Favn,
 Som Gaaden i Mindet betød.

Og veed Du, hvor Nøglen til Gaaden jeg fik?
 Den rakte Du mig med Din Haand,
 Med den der et Lys over Gaaden opgik
 I Sandheds og Kjærligheds Aand.

Thi hvergang jeg trykker den trofast og ømt,
 Og Taaren mig rinder paa Kind,
 Da seer jeg forklaret Alt hvad jeg har drømt,
 Hvergang jeg var barnlig i Sind.

Da længes jeg efter i Frelserens Favn
 Med Dig og alle Hans Smaa
 At slukke hver Længsel og stille hvert Savn,
 Saadan som i Speil jeg det saae.

Gjerne jeg ved Sommertide
 Vilde sjunget Freden ind,
 Som den under Lokker hvide
 Bygger hos et barnligt Sind,
 Som i Hjerte, saa i Munde,
 Som en Fugl i grønne Lunde,
 Vilde budet den til Gjæst
 Ved en glad Sølvbryllupsfest.

Dødfødt Sang mig laa paa Tunge,
 Ei jeg mægtede engang
 Den at nynne eller sjunge,
 Som af Hjertet den udsprang,
 Sukke kunde jeg og bede,
 Men min Sangfugl sad i Rede,
 Saae maaske i Drømmens Land
 Dødens Mulm og Gravens Rand.

For mit Øie er det næsten,
 Som vi under Bøgens Tag
 Mindet blev om Bryllupsfesten
 Paa Guds Søns den store Dag,
 Fik at mærke, at vi bygge
 Stakket her i Telteskygge,
 Men skal see Skjærsommers Sol
 Klæde Himlens Kongestol.

Paa Sygeleiet Vennen laa	Det var en deilig Sommerfest,
Alt med de blege Kinder,	Vi holdt i Sygestue,
Men altid ved hans Side saae	Da Sorgen fik sin sidste Rest
Jeg Dødens Overvinder.	Og Alt blev lyst at skue;
Jeg saae, han stod i Herrens Haand,	Saadan skal alle Herrens Smaa
Jeg saae det grant, at Herrens Aand	En deilig Sommerdag opstaa
Har Liv med sig i Følge.	Til evig Fryd og Glæde.

Han bad saa bønligt og saa blidt,	Det var min Bøn til Hjertets Trøst,
Alt som ham Soten krysted,	Som dengang jeg fremførte,
Saa barnligt fik han Kampen stridt,	At tie maatte ei den Røst,
Og barnligt blev han trøstet,	Som dybest Hjertet rørte,
Ja ham Gud Fader gav for Bøn	Og jeg det Løfte Herren gav,
Livshaabet i Sin egen Søn,	At laane den indtil min Grav
I hvem han var indpodet.	Mit Øre og mit Hjerte.

Marie, Du har lyttet til
Den Røst i Barnedage,
Du veed, at den har laant sin Ild
Af Flammen uden Mage,
Saa hjælp Du mig at holde Ord,
Saa vi engang i Himlens Chor
Den begge kan velsigne!

Atter vi fløi over Strande med Lyst,
Atter vi fløi til den hjemlige Kyst,
Atter vi fløi i den aabnede Favn,
Atter de Kjære os nævned ved Navn.

Kjærlige Hjerter med Kjærligheds Ord
Fløi os imøde i Syd og i Nord,
Yndigt hos Fader og Moder vi saae
Kjærlighedsblik mellem Sjælene gaae.

Var det kun Drømme, og var det kun Tant,
Eller var Synet og Varslet dog sandt,
Dengang Din Fader og Moder jeg bad
Med os at fare og følges saa ad?

Saae jeg forsandt, eller drømte jeg blot,
Alt mellem dem vilde da blevet godt,
Naar de som vi fik i Kjærlighed lært,
Det at bortkaste, der let falder svært?

Ak jeg maa sukke: Hvi blev det ei saa!
Hvi skulde Skilsmissetimen dog slaa?
Ak mens af Glædens Guldbæger vi drak,
Uveiret op over Hovedet trak!

Døden ei lader støde i Luur
 Taus opsprænger den Port og Muur,
 Soten sig sniger i Mørke,
 Dog i Forvirring vist lettest kan
 Ødelæggelsens skarpe Tand
 Æde omkring sig med Styrke.

Forløber var mig hiin Urostid,
 Huusalf førte med Huusalf Strid,
 »Orden« sig kaldte den Ene,
 »Hyggeligheden« den brat jog bort,
 Tiden var, skjøndt den kaldtes kort,
 Lang nok til Fred at formene.

Tidt jeg tænker med Sorg derpaa,
 Hjemløs maatte Din Fader gaa
 Huusvild fra Hjemmet det kjære,
 Savne han maatte paa fremmed Strand
 Luun og Klæder, mens Helsot han
 Maatte blandt Fremmede bære.

Lad os mindes det i Herren,
 Glemme det vi skal dog ei,
 Da Din Fader ene traadte
 Gjennem Helsot Dødens Vei.

Det har trøstet, det har smertet
 Tidt mit Hjerte, at vi saae,
 Selv igjennem vilde Drømme,
 Hvad der ham paa Hjerte laa.

Aldrig, aldrig kan jeg glemme,
 Hvordan sært hans Tale faldt,
 Sidste Aften vi sad sammen,
 Da om Flytning der blev talt.

Saae han end som onde Aander
 Sværme om det elskte Hjem,
 Ønsked selv i Sønnens Hjerte
 Han dog at beseire dem.

»Ei det lyster mig at flytte —
 Sagde han — fra dette Sted,
 Før end de mit Støv maa sænke
 I dets snævre Bolig ned«.

Meget vilde han os sige
 I sin allersidste Stund,
 Ak desværre, Hjertets Tale
 Hørte vi i Sukke kun.

Ak, da ahnede jeg næppe,
 At det var et Varselsord,
 Skjøndt som Pilen det mit Hjerte
 Med en Gysen gjennemfoer.

Blødende mit Hjerte søgte
 At forstaa hver sagte Lyd,
 Og et: »Herre Jesus!« hørte
 Jeg dog grant med salig Fryd.

Ak, da sank han mat paa Leiet
 Som et Straa for hvasse Lee,
 Vilde Drømme om ham svæved,
 Saa det var en Gru at see.

Trods hvert Suk jeg da tør sige:
 Han sov hen i Herrens Fred,
 Saa engang i Himmerige
 Vi skal fryde os derved.

Selv om Flyttedagens Morgen
 Ogsaa kalder os herfra
 Skal vi slukke Hjertesorgen
 Med et sødt Halleluja.

Gud den Almægtigste, Han er vor Fader,
 Trofast, barmhjertig og naadig og god,
 Fader og Moder paa Jord os forlader,
 Han i det Høie ei Sine forlod,
 Han vil Dig mætte og styre og lede,
 Rigt Dig udstyre og fæste Dig Bo,
 Kjærligt velsigne, beskjærme og frede,
 Alt som af Hjertet paa Ham Du vil tro!

Min Rose, min Lilje!
 Med Sorgen jeg saae
 Dig blegne paa Tilje
 Med Blomsterne smaa;
 Da hvidsked en Engel:
 »Frygt ikke, see op!
 Din Lilliestængel
 Skal atter faae Blade og Knop!«

Som Vinterens Kulde
 Med Stormen fremfoer,
 Men Blomster i Mulde
 End leved i Nord,
 Saa Soten Dig krysted,
 Saa Kræfterne svandt,
 Men Haabet mig trøsted,
 At Livet i Kampen dog vandt.

Da lagde jeg Sorgen
 I Faderens Favn,
 Som sender fra Borgen
 Os Bod for hvert Savn;
 Det var, som mit Hoved
 Laa op til Hans Bryst,
 Og som han mig loved
 Din Frelse med faderlig Røst.

Du laa kun i Dvale,
 Du laa kun i Skjul,
 Som Bi og som Svale,
 Som Blomsten i Muld;
 Med Vaaren Din Vinge
 Du skulde udslaa
 Og yndigt udspringe
 Med alle Guds Blomster de smaa!

Nye Sko og nye Venner,
 Gang i gamle falder bedst!
 Gamle Buge, gamle Tjener,
 Gamle, tro, huusvante Gjæst!
 Brast Dit tro, hengivne Hjerte
 Overvældet af sin Smerte?
 Gik Du bort fra fremmed Strand
 Til Dit rette Fædreland?

Hvil da sødt og hvil da rolig
 Mødig efter Livets Strid!
 Hvil Din Sjæl i Glædens Bolig!
 Sikkert bar Dig Engle did.
 Vist den Herre, som er Livet,
 Har det Vidnesbyrd Dig givet:
 »Over Lidet var Du tro,
 I min Glæde skal Du bo

Kulde og Øde og Mørke Voxte i Styrke, Sneen udbredte sit Lagen, Kort var kun Dagen, Natten hiin lange i Midvinter throned, Dødsmulm den kroned.	Paradisrosen er fundet, Yndig oprundet, Hørte Du ei paa det Sidste, At hun den priste? Har Du forglemt, at naar Advent er omme, Julen maa komme.
Stille, nei stille mit Hjerte, Tie med Din Smerte! Vend Dig mit grædende Øie Op mod det Høie! Seer Du ei Glimtet fra Paradiis- haven Hist over Graven?	Moderlig ømme Veninde, Barnlige Kvinde! Ei skal Dig Suk eller Klage Ønske tilbage, Nyd hos Din Frelser nu sødt i Guds Eden Paradiisfreden!

Julen har bragt velsignet Bud!
Saa sang jeg med Hjertensglæde,
Englene dandsede ind og ud
Om Julekongen den spæde,
Liigklokken selv fik festlig Klang,
Og yndigt ved Sygeleie
Grenen fra Livets Træ udsprang,
Som Bøge i Skov sig maie.

Der sad to Fugle og sang saa sødt,
De sang om Reden, de vilde bygge,
De sang med Gammen: Velmødt, velmødt!
Bag Kirkemuren i Palmeskygge
Med Hjertefreden
Vi bygge Reden
Som i Guds Eden
I Kjærlighed.

Her vil vi sanke, her vil vi bo,
Om Gud os under, et Skjul at finde,
I Kirkeskygge, hvor Palmer gro,
Hvor Alterlys gennem Ruden skinne,
Med Spurv og Svale
Vi da skal tale
Om Himmelsale
I Kjærlighed!

Saa sang de Fugle i tidlig Vaar,
Før Blomsten spired og Skov fik Blade,

Og faaer ei Reden de bygt iaar,
 Saa vil de sidde og synge glade:
 »Giv Tid! der kommer
 En deilig Sommer
 Med Blad og Blommer
 Til Fryd og Fred!«

Hvis jeg var en Konge, og Du min Kongebrud,
 Da skulde Du med mig Guldkronen bære,
 Og smykkes med Perler og Guld og Silkeskrud;
 Men først og sidst Du min skulde være.

Hvis jeg var en Ridder, og Du min Fæstemø,
 Min Ganger Dig til Borgen skulde bære,
 Min Snække Dig skulde hjemføre over Sø;
 Men først og sidst Du min skulde være.

Hvis jeg var en Rigmand, og Du mig gav Din Tro,
 Da lod jeg os Bryllupsklæder skjære,
 Da skulde Du i Rigdom og Overflod kun bo;
 Men først og sidst Du min skulde være.

Men jeg er ingen Konge og ingen Ridder prud,
 Min Rigdom i min Lomme jeg kan bære;
 Men Du er dog min egen, min egen lille Brud,
 Og først og sidst Du min dog skal være.

Thurahs eneste Broder, theologisk Kandidat Laurits de Thurah, der i Krigen avancerede til Kaptajn og Ridder af Dbg., havde hos en Pastor Luplau i Brarup i Slesvig forlovet sig med en Dame, der var i Huset der, og som hed Anna Cathrine Madsen. De holdt Bryllup Lille Nytaarsaften 1856, og ved den Lejlighed skrev C. Thurah Sangen til

JULEBRYLLUPPET I TOMMERUP.

Mel.: Danmarks deiligst Vang og Vænge.

Lærte Moder os at bie
 paa alt Godt paa Jord,
 Ei som Bjørn i Vinter-Hie,
 Men som Fugl i Nord,
 Der endog paa Agre tomme
 Venter trøstigt Vaarens Komme;
 Da skal vi det ogsaa finde,
 Ei vi gik iblinde.

Sagtens mellem Juledage
 Og det nye Aar
 Tør vi Julemærker tage
 For den næste Vaar,
 Spaa Jer sødt i Bryllupssangen
 Foraarsgrønt i Blomstervangen,
 Fuglesang i grønne Skove,
 Medbør over Vove.

Findes maa, hvad sammen hører:	Gid den Sol maa hastig stige
Brudgom med sin Brud,	Til den Solhverv naaer,
Tonevæld med aabne Ører,	Saa med Sandhed I maa sige:
Bør med Snekke prud,	»See, nu fik vi Vaar!
Enighed med aabne Arme,	Dag og Nat er lige lange,
Kjærlighed med Hjerter varme,	Grøden kom til Blomstervange,
Liflighed i hver en Maade	Fuglesang vi fik i Skove,
Med Vorherres Naade.	Medbør over Vove!«

Som nu Solen i det Høie	Af de Julemærker alle
Midt i Vinterlag	. Slaaer da intet feil,
Vendte Løbet for hvert Øie	Tonevældet sødt skal falde
Paa den korte Dag,	Bør skal fylde Seil,
Saa skal Bryllupsdagen vende,	Favne skal Jer Enigheden,
Mens den hastig gaar tilende,	Sammensmelte Kjærligheden,
Solens Løb paa Lykkens Himmel	Begge skal paa Englevinge
Med en Straalevrimmel.	Liflighed Jer bringe!

I »Kirkelige Samler« fik han optaget: *Blodhævner-Loven*. Nogle Vink til Fortolkning af af 2. Thes. 2, 5—8. Og Menneskeslægtens Optugtelse, nogle Oplysninger om 1. Mosebog 3, 16—20, endvidere »Herrens Navn og Gjerning og Moses Kaldelse, en Betragtning af 2. Mosebog 3.—4. Cap. Gudsfolket's Levnetsløb paa Jorden; samt nogle mindre Artikler og Digte. I »Budstikken«, udg. af F. E. Boisen, fik han optaget »Et Brev til Andres«, en Oversættelse af Wandsbecher Bote foruden en Mængde Digte gennem flere Aargange.

Thurah og hans unge Brud havde 20. Juli 1859 aflagt et Besøg hos Digteren Ingemann, der en Uge efter sendte dem følgende Brev:

Til det unge kjærlige Ægtepar Marie og Christian Thurah.

Sorø d. 27 Juli 1859.

Eliasdagen (d. 20. Juli) d. A. staar ikke alene med Kryds i min Almanak, men med en smuk Erindring i mit Sind om det venlige Besøg af det unge, kjærlige Ægtepar, fra hvis Aand og Haand 6 smaa nydelige Sangfugle fløi til mig over Store Bælt og kviddrede hver en kjærlig Sangstrofe i mit Øre. Lad mig paa det Hjerteligste takke Dem for dette Vidnesbyrd om venlig Samstemning i, hvad der blev forundt mig at give Klang og Gjenklang i danske Sind og Sjæle! Paa slige kjære Vidnesbyrd ahr især dette mit Alderdoms-Aar været rigt og jeg har megen

smuk Kjærlighed at takke Vorherre og mine Landsmænd for — de danske Kvinder og vor Ungdom ei mindst.

Ungdommens og Børnenes Kjærlighed veed jeg, at De, kjære Hr. Thurah! i fortrinlig Grad har Gave til at vinde, medens De kjærlig meddeler dem det Bedste og Skjønneste, De selv aandelig kjender og eier. Fremdeles Lykke og Velsignelse i Deres Virksomhed og i Deres nylig begyndte Huusliv! Min Kone hilser Dem begge venligt. Maa jeg bede Dem bringe Deres Fader, Hr. Thurah, min Hilsen! om han end ikke kjender mig personlig, har jeg dog vist Sympathier tilfældes med Fader som med Søn. Gud velsigne Dem begge!

Deres hjertelig hengivne

B. S. Ingemann.

I disse Aar skrev Thurah ogsaa en Del i »Dansk Kirke-tidende« saaledes: Af Kaldsbogen i Tommerup, Anmeldelse af C. I. Brandts Udgave af »Om Skabelsen og Syndefaldet«, Jonas Varslet og Hedningefylden samt Digte, og blandt disse følgende Digt: Bernhard Severin Ingemann, der blev optaget i »Ingemanns Jordefærd«.

I Soer fra Axel Hvides Grav det sukker
I Klosterkirkens Hal ved Midnatstid,
Sig Stenen hæver, Graven sig oplukker,
Til Altret skrider han i Kjortel siid,
Som Lyn i Lyn igjennem Mulmet fare,
Derude høres Bulder der og Gny,
I Kirken skrider ind den Helteskare,
Som vandt i Danmarks Hjerte Navn og Ry.

I Spidsen kæmpehøi gaaer Holger Danske,
Derefter Volmerætten Par ved Par,
Saa Hviders Slægt med Stav og Ridderhandske,
Og Kæmperne, der stred med Valdemar,
Med Kjærter komme dernæst Klerker hvide;
Men bagest i det lange Adelstog
Niels Ebbesen i Spidsen monne skride
For Heltene, der stred for Dannebrog.

I Chor og Skib de Kæmper tage Sæde
Og Bisp og Klerk en Ring om Altret slaær,
Fra hvert et Kæmpeaasyn straalér Glæde,
Med Smiil om Mund for Altret Axel staaer;

Da aabnes Døren, Orgeltoner milde
 Udstrømme som den friske Foraarsvind,
 Og Haand i Haand med Saxo skrider stille
 Den sølverhvide Skjald i Hallen ind.

Da reiser Kæmpeskaren sig med Bulder,
 En Velkomstbrusen ham imøde slaer,
 Og over Skjaldens Kinder Taaren ruller,
 Mens op til Altret han med Saxo gaaer,
 Der træder Axel ham med Fryd imøde
 Og kryster kjærligt ham i Kæmpefavn,
 Og Øiet tindrer, Skjaldens Kinder gløde,
 Mens saa han hilser ham med Brodernavn:

•Velkommen vær blandt os i Midnatsstunden!
 Dig hilser broderligt ved mig Enhver.
 Her ender sig Din Gang i Klosterlunden
 Blandt Kæmpeskaren, som Du havde kjær.
 En kjærlig Tak jeg bringer fra os alle,
 Der her i Danmarks stolte Kæmpelag
 Dig maa vor Skjald og Sagemester kalde,
 Som Ingen var det til den Dag idag!

Du har os Bauta reist paa Kæmpehøie,
 Som hele Folket stirrer paa med Lyst,
 Vort Liv afspeilede sig for Dit Øie,
 Du gav os atter midt i Folket Røst,
 Du vendte Børnene til deres Fædre,
 Det er i Nord en gammel Kæmpeskik,
 Imellem os vi kjende ingen bedre,
 Derfor blandt os Du Brodernavnet fik.

Og hvad Du saae i Dine Skjaldedrømme
 Af Alt, hvad der er gaadefuldt paa Jord,
 Fik Klang af Folkehjertets Toner ømme
 Og Lys af Kæmpeaanden her i Nord;
 Du saae beslægtet Gother og Normanner
 I Sang og Daad med os, selv fjærnt i Syd,
 Og der Du plantet har vort gamle Banner
 Og slaaget for Nordens Kæmperøst til Lyd.

Een gylden Streng paa Nordens Harpe klinger,
 Hvis Toner aldrig skal i Verden dø,
 Fordi de gennem Tiderne sig svinger
 Paa Englevinger over Land og Sø,
 Den barnlig from og ydmyg saa Du rørte,
 At det fandt Gjenklang i hvert barnligt Bryst,

Det var, som Danmarks Folkehjerte hørte
I Tonerne sin Barndoms fromme Lyst.

Og nu tilsidst min Tak jeg vil Dig bringe,
Jeg maa Dig takke paa min egen Viis,
Mod hele Danmarks er min Tak vel ringe,
Dog troer jeg, at paa den Du sætter Priis:
Tak da fordi Du har mit Sorø kronet,
Saaledes som jeg det i Aanden saae!
Ei bedre Sang fra Klosterbuur har tonet,
Derfor det er, at jeg Dig takke maa.

Hil Dig og sæl! Du gamle fromme Sanger!
Din Bautaskrift i Folkets Hjerte staaer,
Med gylden Skrift den mellem vore pranger,
Og først med Danmarks Rige den forgaaer.
Imellem os skal snart Du blive hjemme,
Med os Du altid bygge skal og bo;
Thi aldrig skal det danske Folk Dig glemme,
Mens end det skjænker Nordens Aand sin Tro!«

Endelig naaede Thurah og hans Marie saa vidt, at de kunde tillade sig at sætte Bo. Deres Bryllup stod i Vartov 16. Juni 1859, hvor de blev viede af den gl. Thurah, og deres første lille Hjem blev paa Frederiksberg i de vante og kjendte Omgivelser og mellem de mange gamle Venner. Aaret efter blev deres første Søn født den 15. Juli 1860 og blev opkaldt efter begge Bedsteforældre, idet han i Daaben fik Navnet Andreas Christian Erik. I denne Anledning skrev Thurah følgende to Digte:

»Daabsdagen 15. Søndag efter Trefoldighed 1860.

Vi bar Dig til Daaben i Jesu Navn,
Vi bar Dig til ham,
Som kjærlig vil tage de Smaa i Favn
Og kalde dem sine Lam.

Han mødte Dig selv med sin Hyrderøst
I Trosordets Pagt,
Til Fred og til Glæde og evig Trøst
Til mere end Englevagt.

Og lyt kun til Røsten af Hyrdens Mund
Og følg Du kun ham!
Da stander Du altid paa Klippegrund,
Da er Du hans eget Lam.

Ja naar Du bevarer hans Ord som Guld
 I Barnligheds Tro,
 Da vil han i Hjærtet, skjøndt Du er Muld,
 Med Faderen fæste Bo.

og Til Bedstemoder fra Søndagsbarnet 4. Aug. 1860.

Jeg blev kun til ved Herrens Almagtsbliv,
 Jeg Alting har af Hans og Andres Naade;
 Thi nøgen drog de mig af Modersliv,
 Og Alt i Verden er mig end en Gaade;
 Men da jeg aabnede mit lille Øie,
 Min Engel saae Guds Ansigt i det Høie.

Og fra Guds milde Ansigt saae han ned,
 Hvor luunt og sødt jeg laa paa Moderskjødet,
 Med Velbehag han saa den Kjærlighed,
 Som har min korte Levetid forsødet;
 Ja, Bedstemoder! han til Dig har smilet,
 Hvergang jeg har paa Dine Arme hvilet.

Jeg kan kun græde, ei jeg smiler end,
 Det skal min Engel mig i Drømme lære,
 Saa skal jeg ogsaa smile til Dig hen,
 Og da skal og min Engel hos Dig være;
 Naar ved hans Nærhed da Du føler Gammen,
 Saa skal vi begge lege for Dig sammen.

Han skal fortælle mig med Vuggesang,
 Hvordan Du modtog mig ved Moders Side,
 Hvordan Du vaaget har den Nat saa lang
 Og lullet mig paa Armene med Blide,
 Og for hver Gang, at Du min Graad har stillet,
 Faaer Du af ham en Hjertesorg formildet.

Tak derfor, tusind Tak for Stort og Smaat,
 For hvad Du mig har gjort i mine Dage,
 For Alt, hvad der har gjort mig Lille godt
 Og friet mig fra Savn og Sorg og Plage!
 Vorherre give i sin lyse Himmel
 Dig Løn derfor blandt Barneengles Vrimmel!

og den 24. Juli 1860.

Sov nu uden Sukke,
 Sov, min søde Dreng!
 Hvil nu i Din Vugge
 Som en Blomst i Eng!

Drøm Dig i Guds Himmel!
 Sov med Smil om Mund!
 Drøm om Engles Vrimmel
 I Dit dybe Blund!

Sov da ind med Glæde
 Under Moders Bøn!
 Du skal ikke græde, .
 Du min egen Søn!

Du kan Øiet lukke
 Uden Sorg og Savn,
 Sov da i Din Vugge
 Sødt i Jesu Navn!

Ligeledes fortsatte han stadig Kvadene paa Majdagen til sin
 Hustru :

Atter kimer Pindseklokkens Klang
 Sødt vor Mindefest nu ind i Vaaren,
 Toner i vort Hjem for første Gang,
 Lokker frem i Øiet Glædestaaren;
 Kom og lad os derfor Haand i Haand
 Knæle ydmygt for den Helligaand!

Jeg tør sige frit trods Kjød og Blod:
 Det var Ham, der førte os tilsammen,
 Saa vi fik for al vor Vaande Bod,
 Saa vi leve kan i Fred og Gammen!
 Jeg tør takke Ham, fordi Han saa
 Sørgtet har for os som Herrens Smaa!

Kom da Kjærligheds og Sandheds Aand,
 Selv naar Pindseklokkerne afkime!
 Drag fremdeles os i Ledebaand!
 Helliggjør os naadigt hver en Time!
 Sammensmelt os i hinandens Favn
 Kjærligt i Vorherres Jesu Navn!

Lad da Livets Ord i allen Stund,
 Hvormed al Din Gjerning Du udfører,
 Love i vort Hjerte og vor Mund,
 Saa det altid stærkere sig rører,
 Saa Du med Gud Fader og Gud Søn
 Sødt kan gjæste os i Lys og Løn!

Du lille Hjem, som smiler mod mig blidt,
 Saa blidt som Eng i Solskin efter Torden,
 Du lille Hjem, som jeg kan kalde mit
 Som intet andet Sted paa hele Jorden,
 Hvor Alfer sværme om mig i hver Krog,
 Hvor Fred og Glæde Kjærligheden kroner,
 Hvor alle Hjertets Strenge sammenslog
 I yndigt sammensmeltende og blide Toner!

Her fandt jeg opfyldt, hvad jeg sødt har drømt,
 Naar Haabet lyste klarest mig imøde,

Naar Hjertet følte sig saa fuldt og ømt,
 At Kind og Øie begge maatte gløde;
 Her straalers hele Verden i en Glands,
 Som Aftenrøden hist i Vesten skinner,
 Her dufter frisk Maries Brudekrands,
 Saa frisk som Roserne paa hendes Kinder.

Mit lille Hjem! o ja jeg elsker Dig!
 Selv Barndomshjemmet træde maa i Skygge,
 Du er for mig et Spiel af Himmerig
 Med himmelsk Barneglæde, Fred og Lykke!
 Derfor jeg aldrig Dig forgude kan,
 Midt i min Fryd et Længselssuk maa stige
 Fra Dig og til mit rette Fædreland,
 Til Fredens Bolig i Guds Himmerige.

Naar i Dit Skjød jeg derfor er tilfreds,
 Naar jeg er gladest ved Maries Side,
 Naar her jeg fryder mig i Venners Kred, s,
 Naar her de lykkeligste Timer skride,
 Da er min Glæde dog kun Haabets Søn,
 Da ønsker jeg, at Alting maa forklares,
 Saa hvad jeg nu kun dunkelt saae iløn
 I Himmerige helt maa aabenbares.

Det blomstrede bag Rude
 Selv midt i Vintertid,
 Da Sneen laa derude
 Saa kold og glimmerhvid,
 Det blomstrede herinde
 Som til en Vinterfest;
 Men Du, min Sjæls Veninde,
 Du blomstrede dog bedst!

Det blomstrede i Lunden,
 Violer stod saa tæt,
 Som deraf kun var bunden
 En mageløs Bouqvæt,
 De blomstrede herinde
 Som til en Foraarsfest;
 Men Du, min Sjæls Veninde!
 Du blomstrede dog bedst.

Det grønnedes i Skoven,
 Lys-Bøgen stak i Sky,
 Med Dug og Regn fraoven

Kom Vaaren frisk til By,
 Jeg syntes ingensinde,
 Jeg saae saa skjøn en Fest;
 Men hos min Sjæls Veninde
 Jeg følte det dog bedst.

Nu dække Æbleblommer
 Som Roser hver en Green,
 Og gjerne de til Sommer
 Bar Frugter hver og en;
 Lad Æblet rødt kun skinne!
 Jeg veed en bedre Frugt;
 Hos Dig, min Sjæls Veninde!
 Den blomstrede saa smukt.

Snart i vor lille Have
 Skal Roser blomstre tæt,
 En deilig Sommergave
 Er Blomsterflorets Næt,
 En bedre skal jeg finde,
 En Blomst saa underfuld;

Hos Dig, min Sjæls Veninde!	Og vi skal see derpaa;
Den skyde skal af Muld!	Gud give jeg maa finde
	Den Blomst med Englefest!
Og naar den Blomst udspringer,	Hos Dig, min Sjæls Veninde!
Méddele Engle smaa,	Den skal da blomstre bedst!
De skjærme den med Vinger,	

Og paa Bryllupsdagen 16. Juni 1860.

Brud, min yndige Brud! med Roser paa Kinder,
 Du som min Elskov med Kjærlighedsbaandet omvinder,
 Hviil ved min Barm!
 Om Dig jeg slynger min Arm,
 Brud, min yndige Brud med Roser paa Kinder!

Ven, min trofaste Ven, den bedste, jeg eier!
 Trofast i Sorg og i Glæde, i Kamp og i Seier,
 Dit er jo mit,
 Derfor skal Mit være Dit,
 Ven, min trofaste Ven, den bedste jeg eier!

Sjæl, Du venlige Sjæl, som straaler af Glæde,
 Naar ved min Side i Hjemmet Du blidt tager Sæde!
 Gid hos Din Ven
 Glæden maa straale igjen,
 Sjæl, Du venlige Sjæl, som straaler af Glæde!

Viv, huldsalige Viv, som min Lykke velsigner!
 Kjød af mit Kjød, som i Aanden mig søsterligt ligner!
 Eet er vort Bo,
 Fælleds vort Haab og vor Tro,
 Viv, huldsalige Viv, som min Lykke velsigner!

Skat, min dyreste Skat, som ei Guld kan opveie!
 Dig har Vorherre mig faderligt givet i Eie!
 Vist om vor Pagt
 Holde Guds Engle da Vagt.
 Skat, min dyreste Skat, som ei Guld kan opveie!

Til N. F. S. Grundtvig skrev han følgende Sang paa hans
 Jubeldag 29. Maj 1861:

Mel.: Det er saa yndigt at følges ad.

Med Taarne høie, med Skib og Chor,
 Med Funt og Alter og Lyststage
 Stod Herrens Kirke i høie Nord
 I Aanden bygget fra gamle Dage;

Men Vaabehuset
 Laa dybt i Gruset
 Af Storm omsuset
 Til Daarers Fryd.

Da lød i Norden en Røst fuldstærk,
 Af Herrens Aande den laante Stemme,
 Og høit den priste det Kæmpeværk,
 Hvis Mester hører i Himlen hjemme,
 Ja sødt den spaade
 Om al Guds Naade,
 Som Himlens Gaade
 I Hjerter løst.

Som Avner spredtes da Støv og Steen
 Fra Kirkedøren med gyldne Fløie,
 Og Hovedstenen som Grundvold reen
 Kom grant tilsyne for lyskjært Øie,
 Og klart derinde,
 Som Straaler skinne,
 Blev Alt at finde
 I Herrens Huus.

Nu vandre kan over Kirkevang
 Gudsfolket lifligt i Læ af Palmer,
 Nu falder Ordet med gylden Klang,
 Nu løftes Sjæle i Sky med Psalmer,
 Og Kjærligheden
 Skal kysse Freden,
 Som i Guds Eden,
 Til Engles Fryd.

Men Du, som gik i den Størstes Navn
 Halvhundred Aar gjennem Strid heneden,
 Du har i Aanden faaet Bod for Savn
 Med Seiersglæden og Hjertefreden;
 Mens Tider svinde,
 Dit Navn skal skinne
 I saligt Minde
 Til Herrens Priis.

Og endvidere deltog Thurah i Striden om det theologiske Studium og det theologiske Fakultet. Og da Biskop Martensen 29. April 1863 havde holdt sin berømte Ordinationstale om »Apostlenes Inspiration«, mødte Thurah med Stridsskriftet: »Biskop Martensens Selvafsløring«.

Noget før, nemlig i 1861, var Thurah begyndt at røre paa

sig i Politik, idet han i »Fædrelandet« forespurgte: »Anerkjen-
der Ministeriet Hall for Alvor Danmarks Rige til Eideren?«

I Loll.-Falst. Stiftstidende« skrev han 1862 under Mærket UHA.:
»En Mystifikation«, »En Demaskeret« og »Frihedssange af
Biskop Thomas i Stregenæs«, oversat.

I god Overensstemmelse med sin Sands for Tegning og Ma-
lerkunst havde Thurah med stor Opmærksomhed fulgt Udvik-
lingen af Fotograferingen, og heller ikke denne nu saa moderne
Kunst undlod han at sætte sig ind i. Paa en Udenlandsrejse
til Hamborg, Köln, Paris og London i Aaret 1862, havde han
benyttet Lejligheden til at gjøre sig bekendt med alt, hvad der
var fremkommet paa dette Omraade. Fra denne Rejse hjem-
sender T. lange indholdsrige Breve til Familien og Vennerne.
Paa denne Rejse var mærkeligt nok Hamborg den By, som
gjorde det varigste Indtryk paa ham, navnlig Jødekvarteret med
hele sit markedsagtige Udseende og sine mageløse Jødefysiogno-
mier glemte han aldrig, lige saa lidt som de mangfoldige Ka-
naler med Buebroerne samt de høje, skumle, middelalderlige
Bygninger. Sejladsen over Elben til Harborg mindede ham om
Øresund og Aaen ved Ribe og stemte ham vemodig. Over Lyne-
borg Hede og Hannover gik Turen til Köln, hvor han blev for-
bauset ved at se og kjøre paa den uhyre Hængebro over Rhinen,
men iøvrigt var det selvfølgelig den store og rigt udstyrede Dom-
kirke, der lagde mest Beslag paa Thurahs Opmærksomhed. Her-
fra rejste han gennem Belgien over den franske Grænse til Pa-
ris. Det første, der tiltrak sig Thurahs Opmærksomhed her,
var den Uendelighed af kostbare og pragtfulde Sager, som her
var samlet paa eet Sted og i saadan Masse, at han syntes, der
var mere end nok til at forsyne hele Verden med Herligheder,
og han kom til at tænke paa en Vise, som hans Søsters Børn
i Ølsby uafladelig sang paa, og som havde Omkvædet: »Ja, det
er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan finde paa!« Og dog fandt
han her de største Smagløsheder midt i denne Smagens Verden.
Iøvrigt var han optaget af alt det, han havde set; Thurah havde
flere Venner i Verdensstaden, ogsaa blandt derboende Danske, saa-
ledes Lieutenanterne Poulsen og Bjerager, Billedhugger Kallberg,
Frøken Geertzen og fremfor alle Lithograf Harald Jensen, med
hvem Thurah sluttede et Venskab, som varede Livet ud. Fra

Paris sendte han Digte hjem til sin Hustru, som han plejede
paa deres Forlovelsesdag 26. Maj:

Saa er vi skilte da for første Gang
Paa denne Lykkens lyse Foraarsdag;
Men jeg vil laane Vinger i min Sang
Og flyve til Dig under Harpeslag.

Jeg laaner Sydens friske Foraarspragt
Og hilser Dig fra Bøgens lyse Top,
Min søde Viv! klæd Dig i Rosens Dragt,
Bed Sangen aabne hver en Rosenknop!

Men perles Taarens Dug paa Rosens Blad,
Da kysser jeg den bort og synger fro,
Om hvad der gjør mit Hjerte sjæleglad:
Mit Hjem, min Viv og vore Ymper to!

Vintersot og Vintermørke
Svandt igjen for Vaarens Styrke,
End jeg mindes det saa grant,
Da vor Lille Kræfter vandt;
Alt som Blomster skjød af Muld,
Fik vor lille Ympe Huld.

Han der før var bleg og stille,
Saae vi da af Glæde spille,
Og for hver en Dag der gik,
Glæde vi paa Glæde fik;
Det var som om Vaarens Fred
Steg fra Himlen til os ned.

Slig en Glæde, slig en Lykke
Kan ei noget Ord udtrykke,
Magen dertil, søde Viv,
Saae vi ei vort hele Liv,
Naar jeg tænker blot derpaa,
Taarer mig i Øiet staa.

Har vi takket, har vi lovet,
Har vi priist vor Frelser god?
Har paa ham vi Alting vovet,
Som for os udgjød sit Blod?
Har i ham vi seet herneliden
Glimt af Guddomskjærligheden?

Ak jeg svare maa med Skamme,
 Ei jeg Naaden har fortjent;
 Tidt jeg lærte kun at stamme,
 Hvad paa Tungen burde brændt. —
 Ak, hvi holdt vi os ei sammen
 Til Guds Ord i Sorg og Gammen!

Give Gud, at vi herefter
 Eet i Aanden være maa,
 Da skal Han med Guddomskræfter
 Lære sammen os at staa,
 Fælleds om i Fred og Fare
 Ordet troligt at bevare.

Da skal Takken dobbelt stige,
 Som os Ordet bliver kjært,
 Da skal Himmeriges Rige
 Os i Aanden være nært,
 Da vi voxe skal med Gammen
 Saa i Gud vi voxe sammen.

Og kan endnu Du huske den lyse Sommerkveld,
 Da Sjællands lyse Skove vi bragte vort Farvel,
 Mens ned ad Sundets Vover vi under Dannebrog
 Gled frydefuldt afsted med vor lille søde Pog?

Og husker Du den Aften, og husker Du den Nat,
 Og husker Du den Morgen paa det stille Kattegat,
 Og husker Du Seiladsen ned ad Odense Fjord
 Og ned ad Kanalen med det lille søde Noer?

Og husker Du vor Ankomst til den gamle Præstegaard,
 Hvor altid varme Hjerter imøde os slaer?
 Og husker Du, hvor Bedstefa'er og Bedstemo'er de lo,
 Dengang de fik at see, vi var blevet Tre for To?

Og husker Du, hvergang vi i Kjøkkenet sad
 Og saae vor lille Ditten faae al den gode Mad?
 Og hvor han var fornøiet, naar han paa Armen hang,
 Mens Bedstefader gyngede og sang for ham: Ding Dang.

Og husker Du den første, den allerførste Gang,
 Da lille Puttelire paa Kjøkkengulvet sprang?
 Seer Du ham endnu krybe i Havestuen om,
 Og husker Du, dengang han i korte Klæder kom?

Og det var en Fryd, som jeg aldrig glemme kan,
 Da fyldtes Glædens Bæger til øverste Rand
 Det var som om der væltedes en Steen fra mit Bryst,
 Som Nattens Taager svandt, og som Alting blev lyst.

Høsten kom med Vaarens Mildhed,
 Som forgyldt i Farvepragt,
 Mens Naturen i sin Stilhed
 Næppe vi Farvel fik sagt;
 Thi der var saa travlt derhjemme,
 At det gik os reent ad glemme.

Tidt mig selv jeg maatte spørge:
 »Er Du da en rastløs Bi?
 Vil Du for Dig selv da sørge,
 Ligger Tvivl ei skjult deri?«
 Ak da blev jeg angst og bange,
 Hjertet følte sig som Fange.

Da jeg vendte mig i Vaanden
 Til vor Gud, som Hjertet seer,
 Han som pustede Livsaanden
 I sit Billede af Leer,
 Ham jeg lagde Alt ihænde,
 Bad ham Sorg til Glæde vende.

Og i Hjertet blev det stille
 Af Guds Naade med Guds Fred,
 Og jeg saae, at hvad jeg vilde
 Var ei Egenraadighed;
 Thi vor Fader i det Høie
 Bad jeg trøstig Alt at føie.

Yndig stod Du mig ved Side
 Med den ægte Kjærlighed,
 Trøstede med Ord saa blide,
 Ofte meer end selv Du veed;
 Offeret, jeg saa Dig bringe,
 Har ei Herren agtet ringe.

Som en Plante, der faar Rod,
 Snart vor Lille ene stod,
 Trippende som Lam i Eng
 Ene gik vor lille Dreng.

Som bag Løv den lille Fugl
 Legede han yndigt Skjul,
 Som en Kat han stod paa Luur
 Ved Buffetens lukte Buur.

Alt hvad han fik Øie paa,	Julen blev hans bedste Ven,
Snart han greb med Hænder smaa,	Jublende han hilste den;
Rundt i hele Stuen fløi	Efterklang af Englelyd
Som en Vind hans Legetøi.	Blev vor Lilles Barnefyd.

Hvorfor er vi Udlændinger paa Jord!
 Det Suk kan aldrig trænges heelt tilbage;
 Thi Sjælen sig saa gjerne hjemme troer,
 Naar blot den drømme kan om gyldne Dage.
 Hvi skulde vi Farvel til Hjemmet sige,
 Hvor vi dog følte os saa lykkelige?

Det var et Suk, som dybt fra Sjælen steg,
 Da Timen til Afgjørelsen var kommen,
 Det var som om jeg selv min Lykke sveg,
 Som om jeg over den nedkaldte Dommen;
 Men ogsaa denne Sjælens bittre Gaade
 Jeg skulde finde løst i Herrens Naade.

Nu veed jeg det, vi har et bedre Sted
 Med stille Fryd histoppe end ivente,
 Et Fædre hjem, hvor der er evig Fred,
 Og her vi se, at Alt til Held os tjente,
 Nu veed jeg det og skal det aldrig glemme,
 Jeg takker Gud, at vi ei her har hjemme.

Derfor, naar atter vi skal sætte Bo,
 Saa vil jeg mindes det med Hjertensglæde,
 At kun hvor Evighedens Palmer gro,
 Kan Sjælen Fredens Boliger betræde;
 Saalænge den i Verden her skal bygge,
 Da er dens Bolig kun en Telteskygge.

Lille Frode! Frodigheden selv,
 Foraarsblomst, som kom med Vaar og Glæde!
 Ja Du kom som for at varsko Held,
 Derfor skal vor Lykkeblomst Du hedde.

Lille Frode! lille søde Broer!
 Som en Foraarsfugl Du kom uventet,
 Derfor ogsaa ganske vist jeg troer,
 Storken Dig som Lykkebarn har hentet.

Lille Frode! med Din lille Haand
 Har Du gjort langt meer end selv Du vidste;

Thi Du slynget har om os et Baand,
Som jeg veed skal aldrig mere briste.

Lille Frode! fromme lille Dreng!
Seer Du Broder vil Dig Haanden række;
Vox ved Moders Bryst som Blomst i Eng,
Faders egen søde Kjæledægge!

Lille Frode! Du er Moders Trøst,
Medens Fader færdes i det Fjerne,
I Dit Barnesmil skal Englelyst
Tindre som en himmelsk Lykkestjerne.

Lille Frode! Naar jeg kommer hjem,
Skal Din Barneengel mig fornøie;
Thi jeg veed, at han er mellem dem,
Som kan see Vor Fader i det Høie!

Og da Thurah den 15. Juli kom hjem til sit Logi, skrev han et lille Rim til sin den Dag 2 Aar gamle Søn, som han tænker Drengen en Gang vil komme til at forstaa.◀

Men nu begyndte han at længes efter Hjemmet, og den sidste Aften var han sammen med sine Venner paa Montmartre, der ligger flere hundrede Fod højt, og nød herfra en herlig Udsigt, et storartet Panorama over Paris og dens Omegn og fik der det dybeste Indtryk af Verdens pragtfuldeste Stad, som han skildrede i følgende Digt:

Her hviler Dronningen blandt Hovedstæder
Indhyllet i sit prægtige Gevandt,
Mens Aftenrøden Purpurkaaben breder
Om hende trindt med Guld paa hver en Kant,
Igjennem Taagesløret stolt hun smiler,
Endnu hun løfter det et Øieblik,
Da falder det, og see den Stolte hviler
Som bundet af en mægtig Trylledrik.

Nu tændes Stjernefaklerne foroven,
Om hende funkler tusind Kjerters Glands;
Mens i det Fjerne Mørket dækker Skoven,
Hun vinker halvt i Drømme som til Dands
Og lystigt toner det fra disse Pladser,
Bag hvilke Taarne hæve sig i Sky,
Snart selv imellem lurvede Bajadser
De korte Timer under Latter fly.

See midt i denne Storhed al den Jammer,
 Og begge blev de købte dyrt med Blod,
 Fra samme gamle Slægt de begge stammer,
 De Frugter er af samme bitre Rod!
 Misund ei Verdens Dronning hendes Lykke,
 Du lille Dronning over Øresund;
 Thi dyrekjøbt er hendes gyldne Smykke,
 Med Ære, Gods og Liv det kjøbes kun.

Hvorlænge skal Du kneise her paa Thronen,
 Du stolte Herskerinde, Seines Brud!
 Er Du den sidste Stad, der bærer Kronen,
 Før alle Jordens Stæder slettes ud?
 See, Natten Svaret Dig paa Panden skriver:
 Forladt, forglemt blev Stæderne paa Jord!
 Engang som nu i Mørket selv Du bliver,
 Og man vil næppe finde Dine Spor.

Den 22. Juli rejste Thurah fra Paris til London, og Forandringen fandt han mærkelig, idet han lignede Paris ved en glimrende Bazar, medens London nærmest kunde lignedes ved et uhyre stort Pakhus. Hist var alting smagfuldt ordnet med Elegance, her saaes derimod kun det kostbare Indhold gennem Pakkasser og Emballage, medens alt bar Færdselens og ofte Uhyggelighedens og Urenlighedens Spor.

I London var det især Udstillinger, Samlinger, Museer og Byen og Omegnen, han saa, og 1. August rejste han hjem til Danmark over Nordsøen til Tønningen, da det var Hensigten at følges med Broderen, der da var Lærer ved det danske Seminarium i Tønder, og nogle af Søsterens Børn i Ølsby, til Tommerup, hvor Thurahs unge Hustru med sine to Sønner ventede med Længsel hos Svigerforældrene efter sin Mand. Hjemreisen havde imidlertid trukket saa længe ud, at hele Familien alt i en Tid havde været samlet i Tommerup, da han i de første Dage af August ankom dertil. I September rejste han med Broderen og Svigerinden til Tønder, besøgte en Skolekammerat fra Ribe, Pastor Meyer paa Sild, tog derfra over Høier til Pastor Smidts i Daler. Herfra vandrede Thurah over Aabenraa og Sundeved til Flensborg og derfra til Pastor Mohr i Ølsby, og efter et 3 Ugers Ophold i Sønderjylland tog han atter til Tommerup for at hente Hustru og Børnene med til deres Hjem paa Frederiksberg.

Fra »Majdagen« 1863 er bevaret følgende Digtsamling:

Var det en Drøm, at jeg fløj gennem fremmede Lande?
 Var det en Drøm, at jeg stod paa de fremmede Strande?
 Sikkerlig kun
 Var det et aandelig Blund,
 Dunkelt og taaget er Mindet derom kun tilbage.

Var det en Pillegrimsvandring, der skulde mig lære
 Kjærligt at skatte mit Land og mit Hjem og de Kjære?
 Nei ikke saa,
 Ærligt jeg skrifte jo maa,
 Aldrig ved Skilsmisse voxte min Kjærligheds Vinger!

Var det en Bodsgang, der skulde i Ydmyghed øve?
 Skulde som Draaben i Havet min Styrke jeg prøve?
 Nei, naar Guds Aand
 Holdt mig i Kjærlighedsbaand
 Følte jeg kun, at i Gud er alene min Styrke!

Nei, jeg har Menneske-Daarskaab og Viisdom kun skuet,
 Studset ved Storhed og dybt for Elendighed gruet,
 Derfor jeg kun
 Mindes det end som et Blund,
 Dunkelt og taaget er Mindet derom kun tilbage.

Siig mig, hvad Du lærte, dengang Du ene gik
 Hjemløs med de Smaa?
 Hvad var i Dit Hjerte, og hvad stod for Dit Blik?
 Siig hvad tænkte Du paa?
 Var der Evighedshaab i Din Længsel?

Siig længtes Du kun efter Dit eget Huus og Hjem
 Med den daglige Færd?
 Følte Du Dig fremmed og bundet mellem dem,
 Du af Hjertet var kjær?
 Var Dig bitter selv Kjærligheds Naade?

Du gik jo saa sagtmodig og stille med de Smaa,
 Da vi mødtes igjen,
 Jeg tænkte, at Dit Hjerte havde lært det at forstaa,
 At Vor Herre og Ven
 Giver Naade os kun over Naade.

Det fyldte mig med Smerte, hvad jeg siden fik at see,
 Da jeg kom til vort Hjem,

Min Glæde var forsvundet, skjøndt jeg tvang mig til at lee,
 Jeg fik Sorgen igjen,
 Der var Bitterheds Gift i mit Bæger.

O giv ei Magt den Onde, forsag ham med hans Færd!
 Han staaer Naaden imod,
 Bevar Guds Naades Ord, saa Du Naaden faaer kjær.
 Bliv selv naadig og god,
 Saa Guds Glæde og Fred os kan gjæste!

Da blomstrer som en Rose vor Kjærlighed iløn,
 Uden Dom eller Tjørn,
 Da voxer Livets Haab som en Palme fuldskjøn,
 Da vi blive som Børn,
 Som vil tage og takke med Glæde.

Er jeg som en Fugl med stækket Vinge?
 Er jeg som en Fugl i Fangebuur?
 Føler jeg en Kraft til mig at svinge
 Høit og frit som det er min Natur?
 Vaander Hjertet sig ved Ulivssaaret?
 Har min Ungdom jeg til Graven baaret?

Det har stridt og kæmpet i mit Hjerte,
 Tvivl og Frygt saa tidt fik Overhaand,
 Der var kun eet Raad for denne Smerte,
 Og det findes i en ydmyg Aand;
 Derfor vil jeg dybt i Støv mig bøie,
 Gud alene kan og skal ophøie.

Kom, Marie! ræk mig trofast Haanden,
 Lad os følges kjønt og stille ad!
 Da vort Hjerte skal i Helligaanden
 Blive let og blødt og barneglad,
 Da i Buur udvoxe skal vor Vinge
 Til engang sig over Sky at svinge.

Send, Herre Jesus, Din Englevagt,
 Vogt saa med den vore Spæde!
 Thi deres Engle, har selv Du jo sagt,
 Skue Guds Ansigt med Glæde.

Vend deres Hjerter og deres Sind,
 Saa mod Dit Lys de sig vende!
 Ja led som Regnsky selv Taaren paa Kind
 Aلتid til Solskin sig vende.

Kjærligheds Gaade i Sandheds Aand
 Løse Du for os tilsammen!
 Saml os i Krands med Dit gyldne Baand,
 Hvori Dit Ja er vort Amen!

Stille ved vor Lilles Vugge
 Holde vi vor Fest idag,
 Ikke dog i dybe Sukke
 Vore Hjerter slaa i Slag,
 Nei med Fryd for alt det Gode
 Favne vi vor lille Frode,
 Haabets lyse Foraarsglands
 Møder os i Straaledands.

Gud skee Lov og Tak og Ære
 For den Kjærlighedens Tugt,
 Som skal i vort Hjerter bære
 Ydmygheds og Fromheds Frugt!
 Alt vi give Ham i Eie,
 Som har banet vore Veie,
 Intet vil vi kalde vort,
 Hverken Lidet eller Stort!

Gudskeelov vi kan fornemme
 Trods al Tugt Guds Kjærlighed!
 Faderligheds blide Stemme
 Trøster meer, end selv vi veed,
 Og saa barnligt som vor Lille
 Er for Ham vort Hjerter stille
 Uden Vaande og dog sygt,
 Tugtet, men foruden Frygt.

Da skal vi for Hjertekulde
 Himmelluftnings Mildhed faae,
 Og som Sædekorn i Mulde
 Skal vi frem til Lyset naae,
 Alt skal sig i Sandhed klare,
 Kjærlighed sig aabenbare,
 Og mens Sot og Mørke fly
 Fred og Fryd faae Liv paany.

Da Prindsesse Alexandra i Foraaret 1863 drog til England
 som Thronarvingens Brud, skrev Thurah følgende Sang, der og-
 saa blev oversat paa Engelsk:

DEN DANSKE PRINDSESSE I ENGLAND.

1863.

De føre Prindsessen af Danmark ud,
 Hun kaldes Engellands Kongebrud,
 Mens Vaar er ivente i Norden.
 Danmoder sin Datter i Lære tog,
 At hun skulde blive saa from og klog,
 Mens Vaar o. s. v.
 Danmoder klapper hende under Kind:
 »Du lyde mit Raad nu, Datter min!
 Jeg er saa gammel som Bølgen blaa,
 End blev jeg dog ikke af Ælde graa.
 I Frodefred bar jeg min Brudekrands,
 End træder jeg let dog i Havfrudands.
 Og vil Du være og blive som jeg,
 Mine bedste Raad dem giver jeg Dig.
 Tag ei Dig Husbond for Ære og Magt!
 Forgængelig er Alverdens Pragt.

Du tager ham kun for hans Kjærlighed!
 Da vinder Du meer end Alverden derved.
 Saa tog jeg til Husbond Nordens Aand,
 End holder med Æren det gyldne Baand.
 Stol ei paa Ynde og Skjønheds Glands!
 Jeg kjender en ægttere Brudekrands.
 Af Kvindedyder med Ydmyghed
 Den Krands er flettet i Edens Bed.
 Som Stjerner klare og Liljen reen
 I Krandsen straalere hver Ædelsteen.
 Du bede Din Gud, at Hans Engle smaa
 Den Krands Dig maa flette og sætte paa.
 For tusind Aar siden den Krands jeg bar,
 End alle dens Perler igjem jeg har.
 Jeg vil oplukke mit Gyldenskriin,
 En Del af Skatten skal være Din.
 Den Skat har jeg delt saa ofte ud,
 Jeg skifter den, hvergang en Datter staar Brud.
 Men skjøndt jeg giver hver Brud en Deel,
 Min Perleskat er dog altid heel.
 Den første Perle, jeg nævne veed,
 Det er den yndigste Barnlighed.
 Saa tidt Du bliver om Hjertet trang,
 Da husk, at Du var et Barn engang!
 Saa tidt Du bliver om Kinden bleg,
 Da husk Din uskyldige Barneleg,
 Saa tidt Du lytter til Ondskabs Spot!
 Da husk, at Du kjendte engang kun Godt!
 Saa tidt Du hører om Smigrers Røst,
 Da husk, Du engang var kun Moders Lyst!
 Den anden Perle, jeg nævne veed,
 Er Kvindehertets Oprigtighed.
 Ved den er der faldet af Kvindemund
 Saamangt et Guldæble til Hiertebund.
 Du aabne dog ikke Dit Hjertes Skat
 For hver, der har Madding paa Krogen sat!
 Men vælger Du rette Stund og Sted,
 Skal Sandhed bære sin Frugt derved!
 Den tredie Perle, jeg nævne veed,
 Er Dannekvindens Sagtmodighed.
 Som Aftenen stille, som Vaaren mild
 Den vogte Dit Hjerte for Vredens Ild!
 Den fjerde Perle, jeg nævne veed,
 Er Dannekvindernes Trofasthed.
 I drevet Guld er den Perle sat,
 At ei skal tabes den dyre Skat.

Hvor den er inde, jeg sige tør,
 At Klaffer drukner for Kvindedør.
 Den femte Perle, jeg nævne veed,
 Den faldt som Stjerne fra Himlen ned.
 Til Kvinder ømme med Haanden rund
 Den yndigt daler i allen Stund.
 Fra ham den daler, som mindste Fugl
 Har givet at finde Føde og Skjul;
 Fra ham, som oplader sin milde Haand
 At mætte til Legeme, Sjæl og Aand;
 Fra ham, som lader sin Sol opgaa
 Over Onde og Gode, Store og Smaa,
 Saa tidt Du finder Din Næste i Trang,
 Saa husk, Du var hjælpeløs selv engang!
 Du give selv uden Tak og Bøn!
 Det gjør Din himmelske Fader iløn.
 Den sjette Perle — — nei tag det Alt!
 Min Perleskat skal ei vorde talt.
 Du takke ei mig, Du takke Din Gud!
 Hans Engle Dig smykke dermed som Brud!
 Ja bøi Dig for ham i Jesu Navn!
 Da skal opfyldes hvert Hjertesavn.
 Da skal Du smage den gyldne Fred,
 Da smykkes Du skal med Retfærdighed.
 Da Himlens Glæde skal fylde Dit Bryst
 Med Barnefyrd og med Englelyst!
 Jeg sende Dig vil mine Bud saa smaa,
 Den Nattergal og den Lærke graa,
 Naar dem Du hører i Eng og Lund,
 Da husk, Du har hjemme ved Øresund!
 Som Fuglene smaa paa min grønne Ø
 Jeg bygger min Rede ved Østersø.
 Du mindes det vel, min Datter fiin,
 At lav og lille er Reden min!
 Du mindes det vel, min Datter kjær,
 At Fuglevinger tilhimmels bær!
 Du mindes det vel, min Datter god,
 Du randt af en lille, men ædel Rod!
 Det Skud, som sig bøier, skal voxer op
 Med Krone som Skyen paa Bjergetop.
 Hvo selv sig fornædret, ophøies skal,
 Hvo selv sig ophøier, staar brat for Fald!
 Du sky for Alting, min Datter god
 Hoffærdigheden og Overmod!
 Og naar Du mindes Din Moder i Vaar,
 Da mindes Du vel mine onde Kaar!

Du mindes, hvor tidt jeg var nær min Død,
 Du mindes, hvad Fjenden mod mig forbrød!
 Og hører Du Nattergalenes Kluk,
 Da send tilhimmels for mig et Suk!
 Og hører Du Lærken sin Trille slaa,
 Du bede en Bøn for Din Moder i Vraa!
 Saa sandt som Du er min Datter skjøn,
 Du vinde Hjerter for mig iløn!
 Saasandt som Du er min Datter kjær,
 Du skaffe mig Venner til Herrefærd.
 For Sandhed kæmper min Løve graa,
 Min ædle Datter, husk vel derpaa!
 Jeg sukker kun for min gode Ret,
 Min ædle Datter Du mindes det!
 Gid aldrig i Verden Du sukke maa
 Som jeg har sukket, før Lys Du saa!
 Gid aldrig i Verden det times Dig,
 Hvad jeg har fundet af Argesvig!

Farvel, min Datter! Farvel med Fred!
 Gid seent Din Sol maa som min gaa ned!
 Var min end bag Sky tidt blodigrød,
 Jeg venter endnu dog en Aften sød,
 Og hvordan det end Dig i Verden maa gaa,
 Det samme Haab skal Du holde paa!
 Og hvis Du det gjør af Din ganske Sjæl,
 Jeg byder med Glæde Dig ømt Farvel!
 Mens Vaar er ivente i Norden.

Fra et noget senere Tidspunkt er Digtet til Enkedronningen:

TIL ENKEDRONNINGEN.

1865.

Paa Dit Sorgenfri Du sidder
 Saaret i Livets Høst,
 Mindes under Fuglekvidder
 Ungdomsvaarens Lyst,
 Seer i Sommersolhvervstiden
 Frøet, som forlængesiden
 Du i Kjærlighed udsaaede,
 Voxe af Guds Naade.

Trods de mange Storme haarde,
 Holdt Du Haabet fast,
 At vor Lykke hel skal vorde,
 I hvor tidt den brast,

Lykkestjernen i det Høie
 Saae Du i hvert Barneøie
 Mildt afspeilet, saa Du vidste,
 Ei den Glands skal miste.

Hil Dig, Danmarks tro Veninde!
 Tak for hver en Dag
 Du som Dronning og som Kvinde
 Førte Danmarks Sag!
 Gid i sene Aftensvale
 Solen sødt for Dig maa dale,
 Da vil, naar Dit Blomster lukkes,
 Danmark taaredugges.'

Ligeledes maa Digtet »Fru Kirsten« være fra Tiden omkring 1863. Det er et Mindedigt om Stifterinden paa Støvringgaard Kloster, født Baronesse Fuiren og gift med Gehejmeraad Jens Harboe. Det er skreven til Thurahs gamle Tante, der da boede paa Støvringgaard:

FRU KIRSTEN, FØDT BARONESSE FUIREN,
GIFT MED GEHEIMERAAD JENS HARBOE.

Fru Kirsten sidder i de lyse Skove
 Og stirrer tankefuld paa Fjordens Vove;
 »Ak frisk er Ungdomshaabet som Bøgehang i Vaar;
 Men Storm og Strøm fuldofte gav Haabet Banesaar!
 Ungdoms Haab kan Alverdens Skatte,
 Guld og Glands aldrig os erstatte,
 Ungdoms Haab!«

Fru Kirsten stirrer taus paa Fædreborggen,
 De stolte Mure tale meest om Sorgen,
 Kun nu og da fremtitter en yndig Barndomsdrøm,
 Et sønderrevet Blomster paa Tidens vilde Strøm:
 »Kun et Smiil mod saamange Taarer!
 Kun et Smiil, som i Savnet saarer,
 Kun et Smiil!«

Fru Kirsten Blikket ned mod Haven vender:
 »Den Plet er dog et Værk af mine Hænder,
 Her seer jeg Blomster værnet mod Storm og Regn og Slud,
 Her har jeg Ympen skjærmet, saa den gav friske Skud;
 Ædel Frugt skal min Have bære,
 Værn og Skjærm skal den altid være,
 Værn og Skjærm!«

»Ak mangan yndig Blomst i Kvinders Række
 Blev solgt for Guld til Skurke og til Gjække,
 Af Frygt for onde Dage i Alderdommens Aar
 Fik mangt et Kvindehjerte i Ungdom onde Kaar,
 Mangan Mø fælder bitter Taare
 Uden Trøst ved sin Beilers Baare,
 Uden Trøst!«

»Min Have værne skal om de Forladte,
 Jeg skyder Skjold af Guld mod de Forhadte,
 I Alderdommens Dage skal her paa Støvringgaard
 Saa mangan ædel Kvinde faae Fred og gode Kaar

Gudskeelov, jeg kan Hjælpen række,
 Gudskeelov, jeg kan Blomsten dække,
 Gudskeelov!«

Alt hundred Aar Fru Kirsten laa i Kiste;
 Men Eftermælet skal hun aldrig miste,
 End blomstrer hendes Have saa frisk paa Støvringgaard,
 Og hendes Navn og Minde skal blomstre Aar for Aar,
 Træk for Træk skal de tro bevares,
 Slægt fra Slægt skal de sødt forklares,
 Slægt fra Slægt!

Fra et Besøg i Korsør 1862 stammer Mindet om Jens
 Baggesen:

Her, hvor jeg nu paa Skrænten sidder
 Og lytter til den muntre Lærkes Sang,
 Har sagtens og dens glade Kvidder
 Henrevet Dig engang,
 Du muntre Digteraand, der let Dig svang,
 Som Lærken stiger over grønne Vang!
 Du som af Havets lette Klædebon,
 Hvor Bølgerne i evig Vexel spille,
 Modtog en Klædning for Din lyse Aand,
 Hvori den kunde hylle, hvad den vilde;
 Du har maaske af Stenen her paa Strand,
 Naar Du den dandse lod paa Bølgerand,
 Lært selv at lade Viddets Ordspil lege,
 Som om de af et Hav af Luner stege!
 De store Stene, spredt i Stranden hist,
 De var Din allerførste Skive vist;
 Du lærte sidenefter saa at ramme,
 At hvad Du ramte knustes med det Samme! —
 See Straaleglandsen hist paa Bølgetop,
 Bestandig ud og ind og ned og op!
 Saaledes var Dig Himlens Straaleskjær,
 Et Øieblik saa fjærnt, et andet nær,
 Ei som en Sol det klart for Dig har luet,
 Men kun som Glimt, der slukkedes i Nuet.

Et lille Sanghefte, der fik Titlen »Kong Frederiks Minde,
 »En Alvorsrøst i Sorgen til det danske Folk«, udsendte Thurah
 kort før Julen 1863, men uden Angivelse af, hvem der var For-
 fatter, og mærkeligt nok blev det trykt hos F. T. Borg i Hel-
 singborg.

Her staar vi nu atter ved et Vendepunkt i Thurahs Liv, idet han fra Efteraaret 1863 mere og mere blev optaget af Interesse for den active Politik, thi han mente, at han bedst og virksomst paa denne Maade kunde være med til at løfte sit Folk. Ved Frederik VII.s Død 15. November 1863 blev Thurah tillige med flere af vore Digttere opfordret til at skrive Digte i Anledningen af Kongens Død. Indtægten ved Salget af disse Digte skulde anvendes til et Mindesmærke for den afdøde Konge. Thurah skrev Digtet:

KONGEN LEVER!

End klæder Kong Fredrik Tronen,	Hvert Ønske hos os han gjetter,
I Danskens Hjerter han boer,	Hver Daad, som vi komme ihu,
Der bærer han høiest Kronen	En gylden Fremtid forjætter,
Blandt alle Drotter i Nord.	Og derfor han lever endnu.

Han sidder med Smil om Munden	Derfor hver Seier vi vinde,
Og rige Gaver i Haand,	Hvert Ønske vi opfyldt seer,
Han er til sit Folk kun bunden	Sin Fader i ham skal finde,
Med Kjærligheds Hjertebaand.	Indtil ei Danmark er meer.

Han vinder den største Seier	Ei ham som Kong Frode vi bære
Og vinder den fra sig selv;	Over Land blot i trende Aar,
Han giver alt, hvad han eier,	Nei, han skal throne med Ære,
Til Danmarks Lykke og Held.	Saalænge Hjerterne slaar.

Saa frit han stævner til Thinge	Kong Frederik ved Holgers Side
I Spidsen af danske Mænd,	Skal staae ved Eider og Sli,
Han taler med Høie og Ringe,	Og Fjender i Græsset skal bide,
Som Ven kun taler med Ven.	Før ham de liste forbi.

Han kaster sin Kongehandske	Med Kongekaaben om Skulder,
Til Kamp for Fædrenes Land,	Paa Gangeren høi og hvid,
Og det er kun Holger Danske,	Herefter i Slagenes Bulder
Han vælger til Mærkismænd.	Han fører Dansken til Strid.

De Løver i Skjold han fører,	Og naar herefter til Thinge
Som hver Ildprøve bestod,	Han stævner det danske Folk,
Thi Taalmod i Hjertet sig rører	Er han mellem Høie og Ringe
Med Høimod og Løvemød	Den store Enigheds Tolck.

Han rækker Haand over Sundet	Saa klæder Kong Frederik Tronen,
Til Frænder i høien Nord	I Danskens Hjerter han boer,
Til Nordens Aand har han bundet	Der bærer han høiest Kronen
Sit Folk med sit Kongeord.	Blandt alle Drotter i Nord.

Hvorledes Begivenhederne har formet sig for Thurah i de følgende to Maaneder, staar mig ikke helt klart. Men strax i Begyndelsen af det nye Aar maa han have taget endelig Bestemmelse om at ville stille sig til Valg til Rigsraadet paa Møen, thi 2. Februar 1864 meddeler »Møens Avis« denne Nyhed. — Her paa sin Fødeø sad den overordentlig vel bekendte og vel ansete Politiker og Borgmester Hother Hage som Folketingsmand, en af de dygtigste og ædleste Forkjæmpere for den national-liberale Politik, der hidtil havde haft Overtaget paa Møen, medens al modsat og modsigende Synsmaade var holdt nede, og han agtede ogsaa nu at stille sig til Rigsraadet. Den ligesaa fordelagtig bekendte »Budstikke-Bojsen« var paa samme Tid Præst i Stege, og i Anledning af det forestaaende Valg rykker han nu 25. Februar ud i Møens Avis med en Artikel, hvori han erklærer og begrunder, hvorfor han til Rigsraadet vil stemme paa Byfoged Hage, men derimod ikke til Rigsdagen.

Dette skete, efter at Thurah den 20. Februar paa Foranledning af »Folkeforeningen« havde holdt sit første Vælgermøde i Stege. Faa Dage efter kommer atter en gammel Bekjendt og vel anset Mand fra disse Egne frem i »Møens Avis« med en Artikkel, det var Øens første Rigsdagsmand, Forfatteren Frederik Barfoed, der nævner Thurah som sin gode Ven, men som ikke destomindre i manende Ord opfordrer sine gamle Vælgere til at stemme paa Hother Hage som den ældre og mere erfarne Mand og Politiker (Hage faldt for Frederik Barfoed ved første Rigsdagsvalg), og den ansete Bonde A. Christoffersen af Vindebæk opfordrer d. 28. Febr. i samme Avis Vælgerne til at stemme paa Hage. Det saa saaledes ikke videre lysteligt ud for Thurah med al den Modstand paa dette for ham ret uvante og nye Felt. Dog ser vi, at en anden anset Bonde, nemlig Gmd. Mads Christoffersen af Hjertebjerg i varme Ord opfordrer til at stemme paa Thurah, og ligeledes den 1. Marts kommer hele Folkeforeningens Bestyrelse ud i Avisen med en varm anbefaling for Thurah. Saa kom endelig Valgdagen den 5. Marts. Thurah mødte jo med sit særlige Præg fra den grundtvigske Vennekreds og sluttede sig nærmest til »Bondevenerne« eller »Folkepartiet« og var senere med at danne det nationale »Venstre«, som ogsaa blev kaldt grundtvigsk, skjønt det ikke helt bestod af Grundt-

vigianere, men det blev dog mer eller mindre bevidst baaret af den store Folke-Høvdings Aand og Tanke.

Men ved Dannelsen af »det forenede Venstre« kunde Thurah ikke slutte sig dertil; han betragtede denne Forening imellem Grundtvigianerne og Venstre som en falsk Alliance, der skadede den Sag, Grundtvigianerne kjæmpede for, uberegneligt. T. vilde arbejde for at hæve Bondestanden og det menige Folk op i en ædel Aands Strømgang, medens han i hint Parti fandt, at der arbejdedes paa — om end maaske ubevidst — at drage det menige Folk ned, idet Egenkjærligheden, Misundelsen og de udelukkende materielle Interesser ikke holdtes i Tømme, men blev indpodede af flere Førere. T.s Frihedstanke var den, at det menige Folk og vi alle skal mer og mer føres fra det materielle Livssyn til Frigørelse fra det Lave, hvor Trællesindet har sit Hjem; thi naar dette ikke sker, bliver Friheden brugt til et Skalkeskjul for de smaa, egenkjærlige, kjødelige Attraaer og Drifter — og det er ikke Frihed. Og Kampen skulde føres med Højsind og Aand.

Valget 5. Marts 1864 gav til Resultat, at Hage blev valgt med 490 St., medens Thurah fik 468 St., der var altsaa kun 22 St. Forskjel, men det var jo tilstrækkeligt, og Thurah laa paa Valen som en slagen Mand om end med Ære. Imidlertid maa Vælgerne have syntes ret godt om ham, og han har sikkert ogsaa været Hage overlegen i Debatten. Hage var nemlig ingen Mester i Veltalenhed, kunde ikke begejstre eller rive en Vælgerforsamling med sig, men var trættende ved sin Bredde og Vidtløftighed i Talen.

Ikke længe efter Valget meddelte Thurah ufortrøden, at han efter Opfordring af 31 ansete Mænd fra alle Sogne paa Møen vilde stille sig til det forestaaende Valg til Rigsdagen, og i Tiden indtil denne Dag, den 7. Juni, vrimler det i Avisen med korte og lange Artikler for og imod de to Kandidater og mellem Hage og Thurah indbyrdes, og alt imens gik Krigen sin bekendte ulykkelige Gang i Sønderjylland. Og i Anledning af Grundlovsdagen 5. Juni skrev Thurah med Henblik paa Krigen et Digt, der findes i »Møens Avis«, og som slutter saaledes:

.
Stækket er ei Herrens Arm,
Han tøver kun.«

Ligeledes udsendte han med Henblik paa Krigen to Hefter Sange, der begge bar Overskriften »Til Kamp« af en Jyde.

Endnu fremkom under Krigen flere andre udmærkede Digte, dels særskilte og dels i forskjellige Blade og Tidsskrifter.

Ved Valget den 7. Juni 1864 maatte Hage uagtet alle sine formaaende Venner og Hjælpere dog bide i Græsset, idet han kun fik 664 Stemmer, medens Thurah sejrede med 688. Man ser deraf, at Kampen har været haard, der mødte en halv Gang saa mange Vælgere flere frem end tre Maaneder tidligere. Et Referat fra Mødet siger om Thurah, at han var gjennemtrængt »af Herrens Aand og Folkeaanden«.

Nu var han altsaa Rigsdagsmand for Møen og Bogø og lykkelig over dette Udfald. Han telegraferede Begivenheden hjem til sin unge Hustru, hvis 28aarige Fødselsdag det var; hun sad ene denne Dag med sine to smaa Drengene paa Frederiksberg.

Aaret efter ved Valget til Rigsraadet den 30. Maj 1865 faldt Hage ligeledes med dette Mandat, idet han kun fik 652 Stemmer, medens Thurah fik endnu langt flere, nemlig 750. Saa man kan alene af disse tre Valg se, hvor godt Vælgerne har syntes om ham. Ligeledes ved Valget den 4. Juni 1866 og 12. October s. A. gik han igjennem med stor Majoritet. Han fik 710 Stemmer, medens Modkandidaten, Christoffersen, kun fik 433. Dette Valg var det første under den nye Grundlov af 28. Juli, og skjønt Thurah stærkt modarbejdede denne, og da Slaget stod, stemte imod Loven, saa ser man, at han nu havde næsten dobbelt saa mange Stemmer som Modkandidaten, og hans stigende Vennekreds paa Møen erklærede, at de vilde gjenvælge ham, saa længe han vilde stille sig som deres Folketingsmand.

Paa den Tid, Thurah repræsenterede Møen og Bogø paa Rigsdagen, var det, at den stolte Formation Dronningestolen paa Møens Klint styrtede i Havet Juledag 1868, hvorved Landet mistede en Strimmel af Klinten paa 50 Alen i Bredden og mellem 300 og 400 Alen i Længden, og i den Anledning skrev han Digtet:

DRONNINGE-STOLEN.

Lysalfers Dronning, Du hvidklædte Mø!

Høit over Sø

Stod under Bøgenes Krone

Yndigt Din skyhøie Throne;

Havfruer dandsed og sang ved dens Fod,
 Lysalfer legede trindt, hvor den stod,
 Solen forgyldte hver Morgen med Glands,
 Dronning, Din Krands.

Lysalfers Dronning! Hvor throner Du nu?
 Flygtede Du?
 Kunde ej Thronen Du væрге
 Længer mod Trolde og Dværge?
 Hvast har de hamret ved Nat og ved Dag
 Under Din Stol, og med tordnende Brag,
 Hvoraf i Hallerne Gjenlyd de gav,
 Sank den i Hav.

Ei er Du flygtet, Du hvidklædte Mø!
 End over Sø
 Hæver Dit Spir sig mod Himlen
 Høit over Slotsgavle-Vrimlen,
 Did til Kapellet med Fromhed i Sind
 Vandred i Julekvelds-Stunden Du ind,
 Lovsang derinde, trods Dværgenes Spot,
 Drotternes Drot.

Danmark, Du Lysalfers Dronningemø!
 Saa under Ø
 Varsles, mens Klokkerne kime,
 Om Din Besøgelses-Time; —
 Styrtet med Brag er Din Dronningestol,
 Endnu Du skuer dog Stjerne og Sol,
 Vandre Du skal nu i Lønkamret ind
 Ydmyg i Sind.

Danmark, o Danmark! Sid ikke med Sorg
 Dybt i Din Borg!
 Lovsyng med jublende Toner
 Ham, som opreiser og kroner!
 Da skal han reise Din Throne paany,
 Da skal den gløde som Morgenens Sky;
 Han vil den reise af Perler og Rav
 Lavt over Hav.

Det optoges i »Møens Avis« Nyaarsdag 1869, hvor der ogsaa til forskjellige Tider findes andre Digte og Kvad af ham, bl. a. 25. September 1866 i Anledning af Fru Boisens Død Digtet: Karen Boisens Minde«.

Fra samme Tid er ogsaa Sangen: Til et Barsel- og Bryllups-

gilde hos Morten Nielsen »Vesterdal« den 23. Novbr. 1866. Derimod er »Troesbegræftelsen« fra 4. April 1869.

Mel.: Jeg veed mig saa deilig en Urtegaard.

Jeg veed mig saa yndigt |: et Barndomshjem, :|
Guds Fred og Guds Glæde det har igjem
I Evighed.

Jeg veed mig saa deilig |: en Barndomstid, :|
Den varer, skjøndt Lokken blev sølverhvid,
I Evighed.

Jeg veed mig saa trofast |: en Børneflokk, :|
Hvis Hjerte har i Guds Naade nok
I Evighed.

Den Børneflokk har saa |: gyldne Kaar :|
Som Fugl i Rede og Blomst i Vaar
I Evighed.

Den fødes i Armod |: ydmygelig, :|
Og dog skal den arve sig hovedrig
I Evighed.

Den voxer i Troen |: som Aks i Vang, :|
Den give skal hundrede Fold engang
I Evighed.

Den jubler i Haabet |: som Fugl i Sang, :|
Saa finde det skal sin Efterklang
I Evighed.

Sin Tørst kan den slukke |: med Livets Ord, :|
Den mættes ved Kjærligheds Kongebord
I Evighed.

Ja mærk det og fryd Dig, |: Du Barnesjæl! :|
Gud Fader til Barn Dig har kaaret selv
I Evighed.

Guds Aand Dig bevare |: i Daabens Pagt :|
Dig venter Kronen, til os henlagt
I Evighed.

Tak Faderen altid |: for Barnekaar! :|
Da lever med Ham Du et Gyldenaar
I Evighed.

Ja Gud være lovet |. i Jesu Navn :|
 For Himmerigshjemmet i Faderfavn
 I Evighed!

Den treaarige Valgperiode udløb i Efteraaret 1869, men forinden var Thurah kommen til den Overbevisning, at han ikke vilde stille sig mere til Valg, da han mente ikke ad den Vej at kunne udrette noget for Folket; han saa, at Partibaandene hæmmede den enkelte i at udføre noget virkeligt for sit Maal. Thurah siger selv paa et Møde i Stege den 21. Maj, da han meddeler sine Vælgere, at han ikke vil stille sig mere til Valg, at »Rigsdagslivet har for mig ingen Tillokkelser, men har beredt mig mange Skuffelser.« Men han takkede Enhver, som derovre paa Møen og Bogø var kommen ham imøde med Ven-skab og Velvillie. Formanden for Folkeforeningen, Gaardejer Mads Strandskov, der var Mødets Dirigent, udbragte et Leve for Folketingsmanden.

Ved det næste Valg blev Frede Boisen valgt til Folketingsmand for Møen og holdt Kredsen i over 30 Aar.

Thurah siger selv, at han længtes efter en Virksomhed, som »laa« mere for ham, og da den gamle Hædersmand Stephansen paa Holsteinsminde havde tilbudt ham en saadan ved Folkehøjskolen Hindholm som Inspecteur, saa besluttede han at vælge denne og dertil vie sin Tid og sine Kræfter. Thurah var af den Formening, at Livet og Gjerningen paa Folkehøjskolen var af den allerstørste Betydning til at frembringe Enighed i vor Stræben for at løfte Fædrelandets Arv og fuldbyrde Oprejsningens Værk efter det sørgelige Nederlag 1864.

Foruden de to Sønner Christian og Frøde, den sidste blev født 17. Marts 1862, havde Thurah tillige senere faaet to Døtre, nemlig Anna Marie Cathrine, der blev født 8. September 1864, og Marie Elisabeth, der er født 24. August 1867. Med sin Hustru og disse fire Børn flyttede Thurah nu i Efteraaret 1869 til Hindholm og begyndte der en velsignelsesrig Gjerning, som varede i ti Aar, og hvorfra en Mængde Mennesker mindes ham med Kjærlighed og Glæde, thi faa kunde og vilde som han være noget for de unge, der med megen Opmærksomhed og Forstaaelse lærte at høre efter Thurahs gode og interessante Foredrag, og i det hele gik han med Liv og Sjæl op i denne Gjerning. Masser af unge Mennesker søgte i de Aar,

Thurah var der, til Hindholm, hvor der allerede i 1869 var over 150 Elever, og der var de Aar, hvor der var op til 200. Af et Brev fra Thurah til sin Moder i Begyndelsen af hans Virksomhed paa Hindholm faar man et godt Indblik i, med hvilken Alvor, Liv og Kraft han omfattede sin Gjerning, og jeg vil fremføre et Brudstykke deraf, fordi jeg synes, at det var godt, om alle vilde gaa til deres Gjerning under lignende Forudsætninger, som vi ser heraf, at Thurah har gjort.

Hindholm, den 21. December 1869.

Kjære, elskede Moder!

En glædelig og lyksalig Jul i Jesu Navn! Ja jeg veed jo, at vi to kan glæde os som Børn og med Børn, og derfor veed jeg ogsaa, at Barneglæden med Himmelbarnet i Krybberum er bleven Din, og ønsker Dig i Ham, vor Frelsermand, den evige Glæde, der kysser Freden, Gudsfreden, som overgaar al Menneskeforstand og bevarer Hjerte og Tanker i Jesus Christus, Vorherre! . . .

Det har jo i mere end een Henseende været en Prøvetid for mig, det kan Du nok vide, og jeg hører nu en Gang ikke til dem, der holder af at skrive Stømningsbreve eller udtale, hvad der ikke endnu er kommet paa det Rene for mig, saa derfor har jeg tøvet, indtil jeg nu kan se roligt tilbage og fremad, fordi jeg nu veed, hvordan jeg er vendt. Naar man skal arbejde aandeligt for Andre, saa gjælder det mere end alt Andet om at finde det daglige Brød, hvormed man kan mætte Sjæle, saa den aandelige Føde, man rækker dem, baade er sund og kraftig og tillige afpasset efter deres Evner og Tary, som den rækkes til. Det var mig i Begyndelsen en vanskelig Opgave at ramme det Rette, saa jeg ikke tog fejl af, hvad der kunde interessere og glæde mig selv, og hvad der kunde være dem til Gavn og Glæde, som jeg skulde virke for. At være fattelig og jævn uden at være udtværet og kedsommelig; at være aandelig kraftig uden at blive overspændt og høitrvænde eller uforstaaelig for Tilhørerne, der endnu ikke havde Evne til at forstaa de aandelige Hemmeligheder; at være omfattende uden at tabe sig i Smaating; saa det er Vanskeligheder, der ofte er kommet frem for mig under min Gjerning, og som har krævet baade Arbejde og Kamp, hvori Mismod ofte fik Magten. Men Gudskelov, igjennem denne Kamp med sine Nederlag og Seire har Vorherre hjulpet mig til at see,

at det er Kjærligheden, hvorm det gjælder, og at man først i den kan faae sin Gjerning velsignet. Jo mere jeg har lært at se Alt i dens Lys, desmere Glæde og Kraft har jeg faaet til Gjerningen, og desmere har jeg erfaret, at baade Kraften og Glæden er en Gave af Guds Naade, Findelønnen for den, som søger Guds Kjærlighed i Vorherres Jesu Christi Samfund. Forberedelsen til mit Arbeide har taget mig al min Tid, fordi jeg har maattet søge Stoffet til Fortællingerne meget spredt og i vidtløftige Værker, hvoraf jeg maatte gjøre Uddrag for at kunne faae Klarhed i Fremstillingen. Men jeg har nu den Tilfredsstillelse, at ikke blot Eleverne, men ogsaa Lærerne følger mine Foredrag med Interesse og er mine stadige Tilhørere. Jeg har ogsaa haft stor Glæde af at holde Bibellæsning hver Søndag over Dagens Evangelium i sin bibelske Sammenhæng, hvortil Adgangen er frivillig. Det er glædeligt at see, at vor Landalmue er begjærlig efter at oplyses om sin Christendom, og disse Søndagstimer har hele Tiden været mine glædeste. Om Torsdagen holdes der om Aftenen offentlige Møder, og ved disse har jeg fortalt Historier og Eventyr til almindelig Glæde. Men i det altsammen har jeg erfaret, at det kun er Kjærligheden, der bærer op og bringer Velsignelse med sig Lev nu vel, kjære Moder, og Gud give, at Du maa være rask! det gjorde os saa ondt at høre, at Du var syg. Hils Slægt og Venner og gamle Maren paa det bedste!

Din hengivne Søn.◀

Da dette Brev blev skrevet, var det gamle Hjem i Tommerup alt opløst, men forinden dette skette, skrev Thurah Digtet:

DEN SIDSTE JULEAFTEN I TOMMERUP.

Lifligt Juleklokken klinger
I den stille Præstegaard,
Englebudskab sødt den bringer
Hjærter under hvide Haar,
Saa de, medens Klokker kimer,
Tælle tusind Glædestimer,
Som oprandt i Herrens Fred.

Hør! det klinger gennem Glugge;
Mindes I hvert Englebud,
Der trods Hjertets dybe Sukke
Drev al Frygtens Mørke ud,

Naar det lød: »Frygt ikke mere!
Glædesbud vi til Jer bære,
Nu er Hjertesorgen slukt!◀

Mindes I hver Engletone,
Naar det klang for Øre sødt;
»Fryd og Fred skal Eder krone,
Eder er en Frelser født!
Livets Sol oprandt med Styrke,
Endt er Sydens tykke Mørke,
Himlens Morgenrøde tændt!◀

Ja det lød fra Ungdomsdage
 dette søde Englebud;
 Kald Jer hver en Stund tilbage,
 Da det dalede fra Gud!
 Mindes sødt, hvad ej I glemme,
 Naar det steg med Barnestemme
 Højt mod Sky i Julesang!

Seer Jer om i denne Time,
 Afsked tag med dette Sted!
 Bed, mens Juleklokker kime,
 Sukket svinde hen i Fred!
 Lad det ej Jer gaa af Minde,
 At et Bethlehem I finde;
 Hvor med Gud I drage hen!

Mindes, da i Vintermulmet
 Døden bankede paa Dør,
 Hvor det Bud har Smerten dulmet,
 Slukket den som aldrig før!
 Saa ved Eders Datters Baare
 Tørret af blev hver en Taare,
 Medens Juleklokken klang.

Søg da end paa gamle Dage,
 Som Guds Engle det har sagt,
 Himmelsmilet uden Mage
 Hos Guds Søn, i Krybben lagt!
 Bliv, som Han for os blev lille,
 Barneglade, barnemilde,
 Som Guds Børn i Livets Land!

Mindes, da med Juleklokken
 Bryllupsklokken klang i Takt,
 Da der blev til Børneflokken
 Tvende Døttre Eder bragt,
 Da det lød: »Alverden bøjer
 Ei, hvad Gud tilsammen føjer,
 Det skal Ingen skille ad!»

Livets Dag mod Aften hælder,
 Lovet være Gud for Alt!
 Han, som alle Dage tæller,
 Han har Eders Timer talt;
 Han med Jer i Aftensvale
 Fadermildt endnu vil tale,
 Tal af Hjertets frit med Ham!

Mindes, hvad kun kort tilbage
 Over Sottesengen klang,
 Kunde stille Sorg og Plage,
 Saaat Haab og Liv udsprang,
 Ja saa Afskedstimens Smerte
 blev forvandlet i vort Hjerte
 Til det søde Gjensyns Fryd!

Og som Han alene skatter, —
 Hvad hvert Moderhjerter veed, —
 Hos sin Søn og hos sin Datter
 Barnlig Tro og Kjærlighed;
 Gid saa I, mens Dage svinde,
 Hjertets Tvillingpar maa finde
 Midt i Eders Børneflokk!

Mindes Alt! ja I det mindes,
 Bøjer Eder i Guds Navn
 Dybt for Ham, hos hvem der findes
 Salig Bod for hvert et Savn!
 Han Jer gav paa gamle Dage
 Barneglæden uden Mage
 I sin Faderkjærlighed.

Hvergang Juleklokker kime
 Eder da i Øren end,
 Englebudskab de Jer bringe
 Med et Barnesmil igjen,
 Indtil de i Herrens Time
 Højt i Sky fra Himlen kime
 Til Guds store Børnefest!

Sidst i April 1869 forlod de gamle Thurahs efter Naadens-
 aarets Udløb Tommerup, hvor Thurah havde virket som Sjælesør-
 ger i over 20 Aar til megen Velsignelse. De flyttede nu til Fre-
 deriksberg, men allerede 20. Juli s. A. døde gamle Thurah¹⁾ og

¹⁾ Fra flere Sider har jeg hørt følgende Anekdote om gamle Thurah, der for
 saavidt er ret betegnende baade for ham og for det alm. Omdømme om Re-

godt et halvt Aar efter den 23. Februar 1870 fulgte hans trofaste og kjærlige Hustru ham i Døden. Da Sønnen hørte om Moderens Sygdom, skrev han i sit sidste Brev til hende: » . . . Din Sygdom har dybt bedrøvet mig; men min Sorg blev vendt til Glæde og Trøst, da jeg af Hjertet bad den gode Gud mindes Dine mange Bønner og Suk og ikke glemme dem nu, da Sygdommens Afmagt laa paa Dig, men sende Dig sin Englevagt i Nødens Stund og opfylde sine Løfter om at fri os fra det Onde, som han daglig besegler, hver Gang vi bede i Jesu Navn . . . Gud befalet.

Din inderlig hengivne Søn.«

Det var, som det jo tydeligt nok fremgaar af de korte Brevuddrag, jeg her har fremført, et mageløst kjærligt og smukt Forhold, der hele Livet bestod mellem Moder og Søn. De lignede hinanden i Sindets Livlighed og kjærlige Omgængelse og forstod hinanden, som kun faa; hun blev den kjærlige omsorgsbærende i smaat som stort fra hans Fødsel til hendes Død, og han den aabenhjertige, oprigtige og trofaste, opofrende og kjærlige Søn, der til hendes Bortgang var hende i høj Grad hengiven. Et Par Digte til Minde om Moderen skal senere fremføres, de viser paa den herligste Maade det velsignede Forhold.

C. H. Thurah siger om sin Moder ved hendes Død: »Hun havde dejlige, glade Barndoms- og Ungdomsminder, som hun delte med os (Børnene), hun var saa glad over alle Guds Skabninger og Gjerninger og hilste hver Vaar med Jubel. Hvor var hun ikke glad ude i Naturen som ved den mindste Blomst inde i sine Stuer!

Hun var en glad Moder, der saa sig glad paa sine Børn og legede sig glad med dem og delte al deres Glæde og Sorg, saa vi blev glade derved. Hun var en glad Hustru, hun straaled af Glæde, naar hun talte om den Husbond, hun elskede som sin egen Sjæl, som hun kaldte den bedste paa Jorden. Hun var en glad Kristen, hun sang sig glad med Lovsangens Toner,

sultatet af vor sidste sørgelige Krig. — Da Jernbanen gennem Fyn blev aabnet paa Dronningens Fødselsdag 1865, kom en Deputation op til »gamle Thurah« og bad ham om ved Tommerup St. (altsaa i hans Pastorat) at holde en Tale for Kongen, medens Toget holdt. Hertil skal gamle Thurah have svaret: »Nej! for rose Kongen *kan* jeg ikke, laste ham *vil* jeg ikke, og *Smiger* er jeg ikke oplagt til.«

hun bad sig glad i sit Fadervor, hun var glad i Barnetroen paa den himmelske Fader, af hvem al Kjærlighed er i Himlen og paa Jorden, hun var glad i sin Frelser med det evige Livs Haab i sit Hjerte, og hun var glad i den Helligaand, der var hendes Trøster i al Sorg. Vi saa den Glæde vare til det sidste, hun var glad midt i Sygdom og kunde ikke taale at se Sorgen ved sit Leje, ikke saaledes som Verdens Børn skyer Sorgen, men fordi hun selv var frejdig og sejrede ved Guds Kraft over Skrøbeligheder, ja vi saa den Glæde i de sidste Smil, der brød frem i Dødens Time. Saa ville vi bevare hendes Minde med Glæde, og forenes i den Kjærlighed, hvorfra hendes Glæde udsprang.

Vor ømme Moder, barnligfromme Kvinde!
Du saae med Smil selv Dødens Skygger svinde.

Glad ved Din Husbond og Din Børneflokk
Var Dig Guds Naade altid ny og nok.

Sov sødt, vor Moder, Sorgens Nat maa svinde,
Thi Haabets Morgen lyser i Dit Minde.◀

Mærkeligt nok sker der i Tiden omkring Moderens Død et Vendepunkt i Chr. Thurahs Liv, som Moderen forudsagde paa sit Dødsleje i den Udtalelse, at han nu først havde fundet sin egentlige Livsgjerning. Den Forandring kom særlig til Udslag deri, at han saa godt som ikke senere optraadte i det offentlige Liv, hverken i Tale, Skrift eller ved Møder af nogen Art, naar alene undtages enkelte smaa Ting i Maanedsskriftet »Hindholm«. Trods mange og indtrængende Opfordringer var han ikke til formaa til at optræde som offentlig Taler og allermindst om Politik, hvortil han dog hidtil havde været saa ivrig.

Grunden var nærmest at søge deri, at han nu vilde ofre sin Tid og Kræfter for Højskolesagen helt og i alle Forhold, og for at kunne dette paa fyldestgørende Maade var det Thurahs Overbevisning, at al Politik først og fremmest blev holdt ude fra Skolen, dette fastholdt han i de mange Aar, [nan forestod Skolens Ledelse, og han saa deri en af Grundene til, at Hindholm i de Aar nød en saa enestaaende Anseelse, som næppe nogen Skole har overtruffen, hverken før eller senere. At Thurah her saa rigtig, viste sig ogsaa senere, da al Politik ikke mere var fremmed for Skolens Ledere. Saa gik Elevantallet tilbage

Aar for Aar, og Skolen har ikke senere trods store Anstrengelser været til at hæve af denne Fornedrelse.

Naar Thurah heller ikke senere optraadte i Literaturen, var der vel nok flere Grunde dertil, og da blandt andre den, at hans Tid nødvendig maatte være i høj Grad optaget af det store Arbejde, som han lagde ind i sin Lærergjerning, ved hvilken han følte Ansvar som faa, og netop derfor tog Forberedelsen ham lang Tid. Alene det Arbejde at gennemgaa og rette op mod 200 Stile et Par Gange om Ugen, giver tilstrækkeligt Indblik i en samvittighedsfuld Lærers Gjerning. Hertil kommer maaske ogsaa det, at han i nogen Maade har følt nogen Skuffelse i sin offentlige Fremtræden i Literaturen, og dels maaske, at han i enkelte Retninger efterhaanden fik et noget andet Syn paa et og andet. Her er et dunkelt Forhold, som jeg ikke ser mig i Stand til helt at klare. Thurah hentyder selv et Sted i et Digt til dette Forhold og udtrykker sig med, at hans »Bues Strenge sprang,« . . . og . . . »Alle Skjaldenykker var bortfløjne . . . » Men for Slægt og Venner vedblev Thurah til sin Død at skrive Sange og Digte ved given Lejlighed, som det strax skal ses.

Saaledes ved gamle Anders Stephansens Død paa Holsteinsminde 22. Marts 1870:

En Barnesjæl med Ungdomsild,	I Aanden saae Du klart hin Bro
En Aand med Lysets Kraft,	I trende Buer lagt,
En Kjærlighed som Kvindens mild	Af Folkets Syn og Folkets Tro
I Dig har Bolig havt.	Med Friheds Folkemagt.

Din Barnlighed Dig aarle drog	Derfor Du gav Din Kjærlighed
Til Folkets mindste Smaa,	Til Folket udeelt hen,
Du varmt og ømt i Favn dem tog,	Og blandt de Fremmerste Du stred
Indtil Din Lok blev graa.	Som ægte Folkeven.

Med Ungdomshaabet kjækt og lyst	Du stred for Folkets dybe Fred,
Blandt Ynglinger Du stod	Ja Freden med sig selv,
Og vakte i hvert ædelt Bryst	Det viste, at Din Kjærlighed
Det ægte Ungdomsmod	Udsprang af Livets Væld.

Fra Hundredeaarsdagen efter A. Stephansens Fødsel, 20. August 1891, stammer Digtet:

Hundredaaret, Milepælen,
Som paa Slægters Veje staar,
Ikkun sjælden naaes, mens Sjælen
Her i Støv sin Bane gaaer,
Derfor kun som Mindestøtte
Hundredaaret gjør sin Nytte
Lad det være saa for os!

Trang var Veien, som Du traadte,
Gjennem Tjørnen brød Du Vej,
Lod den vantro Slægt Dig spotte,
Og Du ænsede det ej,
Fattig med Din Stav Du vanked,
Trøstlig Du paa Døren banked,
Hvor de varme Hjarter slog.

Anders Stephansen Dit Minde
Som en Skat vi eje end
Som Du hos Din Sjæls Veninde
Blev den sande Børneven,
Lærte gjerne ham at ligne
Som vil Børnene velsigne,
Naar til ham vi bringe dem.

Ved Din tro Dortheas Side
Du taalmodig Kampen stred,
Og for hvad Du maatte lide,
Trøstet hendes Kjærlighed,
Saa Du lærte hos Din Mage
Ret at tælle Dine Dage,
Takke Gud for hver en Stund.

Det var ej for Guld og Ære,
Men af Kjærlighed til ham
At Du Vogter vilde være
For de værgeløse Lam.
Det var helt Dig om at gjøre
Til Din Hyrde dem at føre
Og hos ham at finde Fred.

Men da hun af Sot blev drevet
Ind i Dødens stærke Garn,
Følte Du, at Du var blevet
Selv paa Jord et hjemløst Barn.
Før Dit Øje maatte brise,
Bad Du Jesus paa det sidste:
»Maa jeg være nu hos Dig?»

Med det Nag, Du maatte væde
Med Din Taare trods Din Tro,
Er Du til Din Herres Glæde
Vist indgangen barnefro.
Give Gud, at vi da maatte
Træde i det Spor, Du traadte,
Mødes i Guds Børnehjem!

Da Svogeren, C. F. Mohr, døde 1872, skrev han følgende
Mindevers:

En Sjæl med Barnets trygge Fred,
Et Hjerte fuldt af Kjærlighed,
Et Aasyn blidt med venlig Mine,
Saa vandrede han mellem Sine.

Liig Sommerfugl i Blomsterhang
Hans Sjæl sig gjennem Livet svang.
Som Fuglen synger i det Grønne
Han jublede ved alt det Skjønne,

Og som hans Hjemstavns Klippeø
Sig speiler rundt i blanke Sø
Saa spillede sig ogsaa Glæden
I Kredsen hvor han stod heneden.

En Gjenlyd af hans Vuggesang,
Der under Klippeøen klang,
Gav Gud ham i hans Bryst at gjemme,
Den fik i Sangens Toner Stemme
Liig Rypen, brun ved Sommertid,
Ved Vinterdag som Sneen hvid,
Saa delte han de Glades Glæde
Og græd, naar han saae Næsten
græde.

Som Edderfuglen selv sit Duun
Udriver til de Spædes Luun
Saalunde han for sine Kjære
En Moders Omhu monne bære.

Men Gud, som kjender Hjerter bedst, Og da hans Prøvetid var endt,
 Ham huede en saadan Gjæst, Blev Herrens Omsorg igjen kjendt,
 Og Han som læger, mens han saarer, Thi baaret af hans Engleskare
 Lod ham fuldkommes gjennem Lod Gud hans Sjæl med Fryd bort-
 Taarer. fare.

Lovpriset for sin Miskundhed
 Han være i al-Evighed,
 Det kjendes nu og alle Dage
 Hans Kraft fuldkommes i de Svage.

Den 26. September 1847 saa Thurah første Gang sin tilkom-
 mende Hustru, da han med sin ældre Broder aflagde Besøg hos
 hendes Forældre. Denne Dag var tillige hans Søster Carolines
 20 Aars Fødselsdag, og det var derfor naturligt nok, at denne
 Dag stadig mindedes af Thurah, og i Reglen fulgte et Digt fra
 hans Haand paa denne Dag. Et fra 25 Aarsdagen, 26. Septem-
 ber 1872, er bevaret:

Jeg mindes endnu som den Dag igaar
 Hin Efteraarsdag,
 Da jeg traadte midt i min Ungdomsvaar
 Under gjæstfrit Tag:
 Det laa saa lunt bag den grønne Lind
 Som Reden i Læ,
 Saa let jeg hoppede selv derind
 Som Fuglen i Træ.

End seer jeg i Stuen den Børneflokk,
 Saa søndagsklædt,
 Og Fader og Moder og Venner nok,
 Og Dugen bredt;
 Med varmeste Haandtryk til fremmede Svend
 Lød Velkomstord
 I Mindet de klinge saa trofaste end
 Som de udfo'r.

Og endnu jeg ser ved Vinduet der
 De Piger smaa,
 I Krogen bag Moderens Sekretær
 Forlegne staa,
 Og endnu seer jeg dem flokkes tæt
 Paa Salens Gulv,
 Hvor Dukkestuen staar pyntet og net
 Af Møbler fuld.

Og endnu ser jeg i Smaapigers Flok
 Et Øienpar,
 Saa smilende glade, at Glæde vist nok
 Til to der var.
 De sortbrune Lokker, de hvalte Bryn
 Og den friske Kind,
 Det hele yndige Tryllesyn
 Har fængslet mit Sind.

Og det var, kjær Søster, Din Fødselsfest
 Hin Efteraarsdag,
 Da ind jeg traadte som fremmed Gjæst
 Under gjæstfrit Tag.
 Den Dag da fødtes som i en Drøm
 Min Kjærlighed,
 Som bar mig, hvor Livets den stride Strøm
 Gik op og ned.

Og var det en Fjerdedels Hundredaar,
 Der siden randt,
 Saa staaer dog endnu, som den Dag igaar
 Den Stund, som svandt.
 Og hvorfor mon saa den kan holde ud,
 Trods Tid, der gik.
 Jo dengang fik jeg jo af min Brud
 Det første Blik!

og

Kjære Moder, se her kommer
 Dine fire Smaa paa Rad
 Bringe Dig paa Fødselsdagen
 Her et lille Mindeblad.

Husker Du, da vi var Spæde,
 Da vi hvilte i Din Favn?
 Husker Du, dengang vi lærte
 Først at stamme Moders Navn?

Husker Du, dengang vi kunde
 Krybe muntert ved Din Fod?
 Husker Du, da vi os reiste
 Og saa rankt ved Stolen stod?

Husker Du de første Lege,
 Husker Du den første Dands,
 Husker Du vor første Glæde
 Over Juletræets Glands.

Husker Du, hvergang vi reiste,
 Alting lo, hvor vi drog frem,
 Husker Du, hvor Alt var yndigt,
 Naar vi atter vendte hjem.

Husker Du, da vi var syge,
 Husker Du, da vi os kom,
 Husker Du, dengang vi atter
 Kunde gaa i Stuen om?

Husker Du det, kjære Moder?
 Husk da, at vort Kløverblad
 Er Vorherres Lykkegave,
 Som har gjort Dit Hjerte glad!

Glæd Dig da, mens Dage rinder,
 Vær iblandt os barneglad,
 Gid hvert Aar med tusind Glæder
 Fylde maa et Mindeblad.

En af Thurahs gode Venner fra disse Aar var Pastor C. G. Buchholtz i Vallensved, som døde 13. Juli 1874. Til Begravel- sen skrev han Salmen:

Mel.: At sige Verden ret Farvel.

Farvel, Farvel, Du Husbond god!
Et kjærligt Hjem Du her forlod,
Du lod Din Gud det bygge;
Bo nu hos Patriarker kun
I Paradisets Mamre-Lund,
I Fredens Palmeskygge!

Farvel, Farvel, Du Hyrde from!
Du lytted i Guds Helligdom
Til Overhyrdens Stemme,
Du elskede Hans lille Flok,
Som i Ham selv har evig nok,
Det skal han ei Dig glemme.

Farvel, Farvel, Du Broder kjær!
Du trofast Brødrene stod nær,
De mindste som de største,
Hvem Sorg og Nød og Tvivl kom paa
Du lod ei trøstløs fra Dig gaa,
Ei hungre eller tørste.

Farvel, Farvel, Du Børneven,
Som hos de Smaa blev Barn igjen,
Dem undte godt med Glæde!
Hvad Du har gjort mod Herrens Smaa,
Du tusindfold igjen skal faa
Hist i Guds Barnesæde.

Farvel, Farvel, paa Gravens Rand!
Far evig vel i Livets Land,
Hvor Du hos Gud er hjemme!
Til hisset vi Dig møde skal,
Naar endt er vore Dages Tal,
Skal vi Dig aldrig glemme!

I Aaret 1876 var der saa mange af Thurahs Slægt og Ven- ner, som døde, og i den Anledning skrev han Digtsamlingen:

SORGENS AAR,

hvori forekommer Halfdan Spandet (Tvillingbarn), død 26. Januar 1776 (en Søn af Proprietær Spandet paa Idagaard ved Slagelse), der 7 Aar før havde mistet en anden Søn, og Halfdan

var nu ved at skulle været sendt til en lærd Skole. Thurab siger: »Jeg nynnede med Taarer den Sang« :

Min egen Halfdan, endnu en Gang
Jeg sidde vil ved din lille Kiste
Og synge for dig endnu en Sang,
Det bliver søgtens den sidste!

Du Dobbeltgave to Gange blev
Med Søster Ingrid¹⁾ og Broder Aage²⁾,
Mit Tvillingbarn, da Vorherre rev
Dig ud af Dødsmulmets Taage.

I Smerten først og i Sorgen sidst
Til Bod for Vaande Du blev os skjænket,
Derfor saa inderligt, tror jeg vist,
Du her til Hjemmet var lænket.

Ved det du aarle og silde hang,
Her var din Glæde, her var din Lykke,
I Barnelegen, i Moders Sang
Og hist i Skovenes Skygge.

Vi tænkte, at du blev snart saa stor,
At vi dig maatte fra Hjemmet skikke,
Fra Søskendflokken, fra Fa'r og Mo'r;
Men — saadan tænkte vi ikke!

Vi vilde sendt dig i Verden ud,
Hvor Kundskabstræet har mange Grene,
Med Frugt ved Frugt og med Skud ved Skud,
Men Livets Træ kun den ene.

Vi vilde sendt dig til Strid og Kamp,
Hvor stærkest Kæmpe har fanget Bane,
Hvor Mængden raser i Røg og Damp;
Men Faå har Korsbanrets Fane.

Du gøs ved Tanken om hvert et Savn,
Ved Tanken om, hvad Du ikke kjendte,
Og Barnebønnen i Jesu Navn
Du til »vor Fader« opsendte.

Men han, som hører hvert Barnesuk
Og under bedst os i Kjærligheden
Og tørrer Taarerne bort som Dug,
Han tog dig hjem til sit Eden.

¹⁾ Halfdans Tvilling søster, der lever. ²⁾ Da Aage døde for 7 Aar siden, laa Halfdan dødsyg.

Ja bort fra Hjemmet du hjemad drog,
 Hvor Engle evig om dig skal vaage,
 Og noget med du fra Hjemmet tog,
 Du er jo hjemme hos Aage.

Nu kan I tale om Fa'r og Mo'r
 Og alle Søskende med hverandre,
 Og sødt i Drømme skal Eders Ord
 Til os med Englene vandre.

For Jer vi bede, bed I for os,
 Imens vi færdes i Strid heneden:
 Om alle Helgeners Arvegods,
 Om Livets Haab med Gudsfreden!

Endnu mig binder saa mange Baand,
 Endnu jeg ikke til Jer kan komme,
 Jeg lægger Alt i Guds Faderhaand,
 Til Savnets Timer er omme.

Farvel, min Halfdan, i Jesu Navn!
 Hist skal du vokse til Manddomsmaalet;
 Vi mødes skal i vor Frelsers Favn
 Af Guddomsglansen omstraalet!

TIL FASTER.

Hun sad ved Vindvet en Sommerdag,
 Saa hvid og saa rød,
 Og Svalen kvidrede højt paa Tag,
 Dens Sang var saa sød,
 Og Hjertet bankede let i Bryst,
 Det jublede selv som med Fuglerøst:
 Hvor Haabet er grønt,
 Hvor Livet er skjønt,
 Hvor det strømmer imod mig med Lyst!

Hun sad ved Vindvet en Dag i Høst
 Med snehvide Haar;
 Men Hjertet end slog dog saa varmt i Bryst,
 Trods Alder og Aar;
 Da fløitede Stæren: Farvel, Farvel!
 Og Hjertet gav Gjenlyd i Livets Kvæld;
 Hvor Haabet er grønt,
 Hvor Livet er skjønt
 I Guds Rige ved Kjærligheds Væld!

Det sidste Digt efterfulgtes af Taksigelse ved Fasterens Baare paa Støvringgaard 16. Marts 1876. Digtet »Taarepilene« blev til strax efter Begravelsen, og Navnet er hentet fra de to Taarepile, som staar Vagt ved Indgangen til Gravpladsen.

Ved Porten til den stille Klosterhave
To Taarepile sænke deres Grene,
De Søstre holde Vagt ved disse Grave,
Hvor Mindet taler fra de tavse Stene.

Naar Taagen svæver langsomt ind fra Fjorden,
Da hænger Taaredug fra alle Kviste;
Men strømmer Regnen under Lyn og Torden,
Da ser det ud, som om i Graad de briste.

Naar Rim og Sne bedække Skov og Enge,
Og Millioner Iskrystaller flimre,
Et Brudeslør i deres Kroner hænge,
Hvis Diamanter klart i Solen glimre.

Men hilses Morgenen af Fugletoner,
Paa deres Grene Fugle smaa da gyngede,
Det klinger fra de tætte Søsterkroner;
Lyt til, hvad de med Fuglestemme synge!

»Her sank i Støv, hvad der tilhørte Støvet,
Derfor vi dybt mod Jorden Kronen bøje;
Her falder Slægterne til Jord som Løvet,
Derfor vi staa med Taarerne i Øje.

Hvad der var Støvets Lyst og Sans paa Jorden,
Hvad her der kunde smerte eller friste,
Det sank med Støvet under Lyn og Torden,
Derfor vi Søstre vel i Graad maa briste.

Men Aanden gik til Gud, som har den givet,
Til alle Slægters Slægters milde Fader,
Ham, i hvis Kjærlighed de finde Livet,
Og som i Kjærlighed hver Synd forlader.

Hos ham de finde Uskylds hvide Klæder,
Retfærdighedens klare Brudesmykke,
Han kroner dem med evig Glans og Hæder,
Saa de hos ham i Lys kan bo og bygge.

Som Solen stiger, skal i Glans de stige
Fra Mulm til Lys, fra Død til Liv med Freden,
Og Støvet skal i Himmeriges Rige
Faa evig Bod og Del i Herligheden.

Syng derfor højt med os i Morgenstunden
 Om Haabet, født i Paaske-Morgenrøde:
 Halleluja, nu Glæden er oprunden
 Med Jesus Christus, oprejst fra de Døde!

Til hans Fasters Veninder skrev han efter Begravelsen:

Mødes og skilles er Støvets Kaar,
 Her i Udlændigheds Trængsel,
 Evigt at samles i Aandens Vaar,
 Det er vort Hjertes Forlængsel.

Ved Broderen Laurits Thurahs pludselige Død 14. December
 1875 skrev han følgende

MINDEVERS:

I.

Til Hæders-Ar den Vunde lægtes dog,
 Som Kuglen slog paa Valen nær dit Hjerte,
 Men Slesvigs Tab en større Vunde slog,
 Der blødte til din sidste Stund med Smerte.

II.

Som Dreng var Du Yngling, som Yngling en Mand
 Som Mand gjorde Gavn Du for To,
 I Strid og i Fred for dit Fædreland
 Du kæmpede ydmyg med Tro.

TIL SVIGERMODER

28. Marts 1876:

Vaaren kommer, Vaaren er ivente!
 Den har sendt os sine første Bud,
 Det er lutter smilende Bekjendte,
 Som vil lokke os af Buret ud;
 Stæren fløjter, Lærken muntert synger,
 Kornet pipper frem med grønne Straa,
 Vintergjække staa i tætte Klynger
 Vil os Sommer efter Vinter spaa.

Vaaren kommer, Vaaren er ivente!
 Alle Minder vaagne paa dens Bud,
 Det er lutter smilende Bekjendte,
 Som vil folde deres Vinger ud,
 De for os som Stærene vil synge,
 De for os som Lærkerne vil slaa,
 De vil samle sig om os i Klynge
 Som de hvide Vintergjække smaa.

Vaaren kommer, Vaaren er ivente!
 Fra vor Ungdom bringer den os Bud,
 Alle gamle Venner saa bekjendte
 Rækker atter Haanden mod os ud;
 Deres Kjærlighed i al vor Glæde,
 Deres Trofasthed i Sorgens Stund,
 Er jo som en yndig Blomsterkjæde
 Der i Klynger staa paa Hjertets Bund.

Vaaren kommer, Vaaren er ivente!
 Fra vort Dagværk bringer den os Bud,
 Al vor Id os møder som Bekjendte,
 Som de spæde, svage, grønne Skud,
 Det er Alt, hvad vi med Taarer saaede,
 Der vil spire frem i Hjertets Vang,
 Spaaer om Væksten af Gud Faders Naade
 Og om Høst med evig Frydesang.

Vaaren kommer, Vaaren er ivente!
 Fra hver svunden Stund den bringer Bud,
 Fra hver Stund, da Hjertet ydmygt tjente
 Kjærligt Næsten med en Tak til Gud,
 Det er Lovsangstoner, som os fryder,
 Jublende som tusind Lærkers Sang,
 Det er Kjærlighedens Væld, som bryder
 Rislende sig Vej til Livets Vang.

Vaaren kommer, Vaaren er ivente!
 Fra Guds Paradis den bringer Bud,
 Kommer for vor Sjæl derop at hente,
 Lokker den af Fangeburet ud;
 Under Fuglesang den ryster Vinge,
 Vil som Fuglen Vingerne udslaa,
 Under Englesang den vil sig svinge
 Did, hvor al dens Længsel stilles maa.

Vaaren kommer, Vaaren er ivente!
 Gid til Dig den bringe maa sit Bud:
 Ungdomsmindets kjærlige Bekjendte,
 Idrætsminder signede af Gud,
 Kjærlighedens Lovsang i det Lave,
 Ny hver Morgen som Guds Miskundhed,
 Livets Haab fra Paradisets Have,
 Engles Himmelsang om evig Fred!

HJÆRTETS DYBESTE STRÆNG,

Farvel til Svigermoder.

Naar Smertens Bølger gennem Sjælen gaar,
 Naar Suk paa Suk fra Hjertet sig opsvinger,
 Dybt i vort Indre da en Stræng der klinger,
 Som først sin rette Klang i Smerten faar;
 Den af vor Barneengels Haand blev stemt,
 Som ser Gud Faders Ansigt for Hans Trone;
 Men midt i Livets Larm vi tidt har glemt
 At lytte til dens klare Himmeltone.

Hør, hvor den toner som en Vuggesang,
 Som naar en Moder luller for den Spæde!
 Det er en Gjenlyd af Guds Engles Glæde,
 Der bæver i den højtidsfulde Klang.
 Hør, hvor det toner: Fred paa Jorderig!
 Ja evig Fred og Glæde over Jorden!
 Guds Søn er bleven Menneskene lig,
 Og Menneskenes Børn Guds Børn er vorden!

Hør, hvor det klinger som et Længselssuk,
 Der stiger drømmende fra Hjertebunden,
 Som Nattergalens vemodsfulde Kluk
 I Sommernattens Stilhed gennem Lunden!
 Hør, hvor det toner: Giv i Kjærlighed,
 Min Søn og Datter, mig dit hele Hjærte,
 Da skal du smage Himmeriges Fred,
 Da stiller jeg hver Længsel og hver Smerte!

Hør, hvor det toner som et Fryderaab,
 Naar Brud og Brudgom ømt hinanden møde,
 Saa Øjet straalere, og saa Kinder gløde,
 Og Hjærtet svulmer af det lyse Haab!
 Hør, hvor det toner: Kom til Bryllupsfest,
 Til Sønnens Bryllup i Guds Himmerige!
 Der skal du være en velkommen Gjæst,
 Der skal Guds Engle være dine Lige!

Hør, hvor det lyder som en Jubelklang
 For Livets Høst i Evighedens Sommer,
 Naar Taaresæden hist i Lade kommer,
 Hvor vi skal høste den med Frydesang!
 Hør, hvor det toner: Kom, du Tjener tro,
 Som i det Smaa har trofast tjent heneden,
 Gak ind og nyd i Himmeriges Bo
 Din Herres Glæde hist i Evigheden!

Hør, hvilken Klang som Overenglens Røst,
 Der kalder til det store Himmelmøde,
 Til Gjensynsglæden, ja til Liv af Døde,
 Til Salighed i alle Engles Lyst!
 Hør, hvor det toner allevegne fra,
 Hvor Millioner Stemmer juble sammen:
 Vor Christus sejret har! Halleluja!
 Vor Guds er Riget, Magten, Æren! — Amen!

O Gud ske Lov for Hjærtets dybe Stræng,
 Som toner saa i Smertens bitre Dage,
 Som kan hvert Mulm, hver Taage fra os jage
 Og lægge sig som Dug paa slagne Eng!
 Ja Gud ske Lov for Naadens Himmelfred,
 For Aandens Abbaraab, som evig toner,
 For Livets Glans, som kom fraoven ned,
 Og som vort Støv med Herligheden kroner!

MODERHJÆRTET OG BARNDOMSHJEMMET.

Den 16. Maj 1876 til Laura Andersen.

Mel : Abraham sad i Mamre Lund.

Standset er Moderhjærtets Slag, Og Barndomshjemmet er lukket, Derfor rinder vor Taare idag, Og derfor stiger nu Sukket.	Barndomshjemmet sin Højtidsdag I Sølvbryllupsfest saae stride, Fyldt blev Tallet i Børnelag Med Sønner ved Døtres Side.

Moderhjærtet ved hvert et Slag, For Børnene havde kun Tanke, Rastløst baade ved Nat og ved Dag For dem det kun vilde banke.	Moderhjærtet fik Vaande ny For Faderløse at værne, Atter svandt dog den mørke Sky, Og klar blev dets Aftenstjerne.

Barndomshjemmet deraf fik Glans, I Leg og i Lyst og i Gammen, Derfor Minderne sødt i Krands Sig flætte vidunderlig sammen.	Barndomshjemmet stod midt i Kreds Af Hjem med Minderne klare, Bedstemoder sad veltilfreds I Børnebørnenes Skare.

Moderhjærtet fik dybe Saar, Saae Døtrene segne paa Baare; Atter fik det dog lyse Kaar, Aftørret blev Smertens Taare.	Moderhjærtet igjen blev ungt Ved midt blandt de Smaa at stilles, Derfor faldt det vel og saa tungt Fra Børneflokken at skilles.

Moderhjærtet dog fandt Guds Fred,
Lad fare Taare og Sukke;
Evig vil hisset Guds Kjærlighed
Os Barnehjemmet oplukke!

AGATHE THOMSEN.

Hun var Mo'er!

Alting er sagt med det Ord. —
 Moderlig øm for de Spæde,
 Sorgfuld, naar de maatte græde,
 Barnlig i Børnenes Leg,
 Glad, naar i Lykke de steg,
 Altid beredt til at støtte,
 Selv om end Hjærtet det blødte;
 Ja, det var Alting for hende paa Jord,
 At hun var Mo'er!

Hun var Viv!

Huslighed var hendes Liv,
 Rede bestandig med Kraften,
 Flittig fra Morgen til Aften,
 Hygge hun kunde saa godt,
 Selv hvor det syntes saa smaat,
 Pleje hun kunde sin Mage
 Under Affældigheds Dage;
 Ja det var Storheden i hendes Liv,
 At hun var Viv!

Hun har stridt!

Nøjes hun maatte med Lidt,
 Livet har bragt hende Skygge;
 Men hos sin Gud fandt hun Lykke,
 Ja, skjøndt det faldt hende svært,
 Fik hun dog Nøjsomhed lært,
 Lærte for Herren at tie,
 Lærte paa Herren at bie,
 Ja, i Guds Kraft har hun baaret og lidt,
 Saa har hun stridt!

Hun fik Fred!

Modvind for hende hjalp med,
 Og midt i Bølgerne vilde
 Syntes hun dog, det var Stille;
 Sukket, som steg imod Sky,
 Søgte hos Herren et Ly,
 Søgte som Duen bag Klippe,
 Vilde sin Tro ikke slippe,
 Ja, da i Døden hun sidste Gang stred,
 Da fik hun Fred!

Hun er død!
 Endt er al Trængsel og Nød,
 Alt, hvad hun søgte, er fundet,
 Sejren, hun bad om, er vundet,
 Naaden har aabnet sin Dør.
 Den har hun banket paa før;
 Saa lad os Hjærterne bøje,
 Takke vor Gud i det Høje!
 Leve hun skal i Erindringen sød,
 Skjøndt hun er død!

STORM OG STILLE

den 26. Maj 1876:

Aar, som af Tidernes Hav
 Steg som en Bølge i Stormenes Bulder!
 End du for Mindet dig skummende ruller
 Vældig fra Grav og til Grav,
 Langsomt du gled, som naar Bølgen mod Strand
 Ruller med skumklædte Top,
 Hver Gang den kommer til Land
 Stiger den højere op,
 Stiger og stiger, som vilde den bruse
 Højt med et Brag,
 Stiger og stiger, som vilde den knuse
 Alt med et Slag.

Aar, som paa Evigheds Hav
 Steg som en Boble, der briser i Nuet!
 Vel har jeg sukket og sørget og gruet,
 Hvergang du lukked en Grav;
 Men i hver Trængsel et Haab dog blev født,
 Levende, kraftigt og lyst,
 Hver Gang mit Hjærte har blødt,
 Svulmede det i mit Bryst;
 Haabet, som fødtes, skal Sorgerne slukke,
 Fred har det bragt,
 Aldrig skal Taarer og Længsler og Sukke
 Knuse dets Magt.

Rul da, I Bølger af Aar!
 Brist kun, I Bobler, som skifte og svinde!
 Herren, som Storme og Bølger kan binde,
 Skjænker os fredsæle Kaar;
 Ja i hans Ark over Tidernes Hav
 Fare vi sikkert og trygt,
 Smile ad Død og ad Grav,
 Kjende ej mere til Frygt.

Ton, Hosianna, for Ham i det Høje!
 Hjærte syng med!
 Hver Gang du lærer for Ham dig at bøje,
 Da har du Fred!

Fred, ja Guds signede Fred!
 Stil du vor Sorg og vor Kummer og Smerte!
 Dal med din Glæde og fyld du vort Hjærte
 Evigt og saligt dermed!
 Aand over Aander, Du Kjærligheds Aand!
 Vidn, som det ret er Din Lyst,
 At vi ved Frelserens Haand
 Arve den evige Trøst!
 Da tie Storme og Bølgerne vilde
 Fluks paa Hans Bud,
 Da er paa Evighedshavet der stille,
 Stille i Gud!

Aarene paa Hindholm gik iøvrigt ret ensformigt. Skolen var hver Vinter overfyldt med Elever, derimod var der aldrig saa mange Piger om Sommeren.

Thurah fortsatte stadig med sine Bibellæsninger om Søndagen for Eleverne, han valgte særlig en sammenhængende Udlæggelse af Skriften, som f. Ex. Apostlenes Gjæringer, der faldt bedre i hans Smag end de løsrevne Brudstykker deraf. Ligeledes fortsattes de offentlige Møder om Torsdagen, hvortil der altid mødte en Mængde Tilhørere. Og om Sommeren var der hvert Aar et af flere Tusind Mennesker besøgt Møde, ved hvilket mange ansete Mænd holdt Taler. Disse gik Slag i Slag og varede hele Dagen.

Som man vil vide af den anførte Stamtavle, havde Thurahs Slægt nu i 8 Slægtled tilhørt den »studerende Verden«, og blandt disse 8 Led har ikke mindre end 6 tilhørt Gejstligheden, medens 2 vare Officerer. Men alle 8 have gjort deres Fædreland Ære og Gavn. Det kunde derfor synes underligt, at Thurah ikke lod nogen af sine Børn studere. Men fremkomne Ønsker i den Retning bekæmpede han haardnakket og vel nok af forskjellige Grunde, dog maaske nærmest af økonomiske. Dels havde han ikke selv Raad til det, og dels var Udsigterne for en nogenlunde taalelig Fremtid ad Embedsvejen ikke lyse i Halvfjerdserne, det havde han selv maattet fornemme, og turde vel derfor ikke lede Børnene ind paa den Vej. Og frem for alt var

han bange for, at Børnene, ved at gaa den akademiske Vej, skulde tage Skade paa Sjælen, ubefæstede og svage som de fleste Børn er, og i den sørgelige Vantro og Nydelseslyst, som han syntes greb saa forfærdelig om sig i de Tider. Det, som var det første for Thurah, var at bevare Mennesket i Børnene, og faa dem uddannede til dygtige og gode Mennesker, hvorfor det var af mindre Betydning, hvilken Stilling de indtog i Livet, blot de blev dygtige i den Gjærning, de valgte. Med Henblik paa dette Forhold udtalte han en Gang, at det største og højeste et Menneske kan naa hernede, det er dog kun at blive som en dejlig Blomst, som endnu ikke har sat Frugt, og hvis Blade affalder. Al Menneskeværk vejede for ham kun saare lidt, han henviste til at løfte Hovedet og se op over »Taagen« til de evige Boliger, hvor det bedste er ivente, og »hvort dyrt ikke kjøbes til Krone paa Baar de snehvide Haar, men hvor Evigheds Lys skinner klart allen Stund paa Saligheds Grund. — Thurah ønskede, at hans Sønner skulde lære et Haandværk, og de blev begge Haandværkere, den ældste Tømrermester og den yngste Malermester. Efter Konfirmationen kom de begge ud fra Hjemmet og nu var kun begge Pigebørnene tilbage; en Efteraarsdag 1877, da disse med Moderen var i Kjøbenhavn, skrev han følgende Rimbrev til dem:

Og nu vil jeg synge for Jer en Sang,
 Mine egne smaa Bønses tvende!
 For Dagen mig falder saa gruelig lang,
 Jeg tror, at den aldrig faar Ende;
 Thi Regnen pisker og Vinden med,
 Den farer, som Pokker var løs, afsted, —
 I Aftes faldt Regnen i Strømme,
 Saa Gaarden og Vejene svømme.

Huha, sikket Vejr! — Ja, hvordan kom I hjem
 I Aftes, da I var hos Thrine?
 Den Kløe var sød; men den Svie var slem;
 I var vist i ordentlig Pine! —
 Hr. Fætter formodentlig maatte paa Jagt
 For Drosker at fange, før de kom i Fragt;
 Thi Frodes elendige Saaler
 Slig Jagt vistnok ikke udholder.

Min Skræk fra imorges ej glemme jeg kan,
 Jeg hørte det banke paa Rude

Og tænkte: »det er dog vel ikke for Brand!«
 Men det var Hr. Hans, der stod ude;
 Paa Jomfruburs-Vinduet bankede han
 Og raabte sit: »Jomfru!« — men Stakkel! han kan
 Jo aldrig saa vidt det nu bringe
 At høre det svare og ringe!

Saa lurede jeg, indtil Klokken slog seks,
 Og kaldte Emilie af Senge;
 Min Kakkelovn, — den nederdrægtige Heks! —
 Slet ikke tog fat paa at fænge;
 Jeg tændte og pusted og la' mig paa Knæ;
 Men vaadt var og blev det forbistrede Træ;
 Det ordentlig skar mig i Maven,
 Saa jeg blev umaadelig gnaven.

Jeg drak saa min Mælk med to Tvebakker til
 Og gik gravitetisk paa Skolen,
 Jeg tænkte: »Ja Solen nok vinder sit Spil!«
 Men ak, jeg blev stænket paa Kjolen!
 Og saa kom Hr. Otto med Kalkkost i Haand,
 Og jeg maatte flytte paa Loftet hver Vaand,
 Jo jeg maatte rigtig mig rappe,
 For slemt var der under den Trappe.

Og medens han mured' og kalkede rødt,
 Faldt Snoren, som bar mine Strømper,
 Og en faldt i Spanden, saa vi blev nok nødt
 Til rigtig at vaske den Stymp; —
 Men lige med ét fløj Tagvinduet op,
 Saa det uvilkaarligt gav i mig et Hop,
 Og mens paa Orkaner jeg troede, —
 Hans Tækkemand ind paa mig gloede.

Han spurgte mig om, hvor det regnede ned?
 Det Fæ! var det let ej at finde?
 Han kunde jo bare ta' Øjnene med
 Og se, hvor det vrimled af Pinde;
 Men det var nu ikke Hans Tækkemands Sag
 At have lidt Omtanke med ved sit Fag,
 Først da han sin Blindhed fik rettet,
 Saa fik ogsaa Taget han tættet.

Men næppe Hans Tækkemand var paa sin Post,
 Saa banked Hr. Dencke paa Døre;
 Han mødte med Pibe og Potte og Kost
 Og vilde Panelerne smøre;

Og det gik som smurt paa Panél og paa Dør, —
 Gud give, den Maling maa snart blive tør!
 Thi ellers nok vædde jeg turde,
 At vi bliver alle Mand smurte.

Og saa blev det Middag, og vi fik, min Tro,
 Forvalterens Ærter at smage;
 De kunde, min Sandten, nok sige Sparto,
 Og ovenpaa kom Pandekage.
 Hr. Dencke han spiste med god Appetit,
 Uagtet hans Fingre var tykke af Kidt;
 Men det gjorde intet til Sagen, —
 Lidt Lugt virker ikke paa Smagen!

Se saa fik jeg Ro efter al den Besvær, —
 Jo det var en artig Fornøjelse! —
 Jeg trøstede mig ved Tobakken især,
 Den giver en dejlig Fordøjelse;
 Og saa fik jeg fat i Hr. Madsen sin Bog,
 Og deraf jeg blev saa umaadelig klog;
 Jeg klogere var bleven a' den,
 Hvis ikke jeg var sovet fra den.

Emilie savnede Frode idag,
 Hun vidste ej ret, hvad hun skulde;
 For det uden ham var en vanskelig Sag —
 Og saa uden Ane — at rulle;
 Men fra Holstejnsminde kom Drengene to,
 Og saa gik det villigt for dem, kan I tro;
 Hun førte dem nok saa fornøjet
 I Ilden med alt Rulletøjet.

Men da fra Manøvren de saa vendte hjem,
 Rent galt hun med dem manøvrerte;
 Thi da gjennem Døren hun mønstrede dem,
 Saa blev deres Klæder spolerte;
 Hun kunde ej selv holde Fingre derfra,
 Hvad Under at saadan hun anførte da,
 At begge de »Mindere« sølle
 Saa ud, som om de kom fra Mølle!

Ja saa blev det Aften, ved Bordet vi sad,
 Mens Emilie Ild skulde tænde;
 Da saa Frikadeller jeg staa paa et Fad
 Og sagde — men ikke til hende —:
 »Men hvad er dog det? — og hun svarede: »Ild!«
 Min Skræk ved de Ord ej beskrive jeg vil;

Tænk, hvis hendes Ord stod til Troende,
Saa var Frikadellerne gloende!

Jeg raabte fortvivlet: »hvordan er det fat?
Er fra Helvede de Frikadeller!»
Men Hanne hun lo, som hun var desperat,
Og Emilie holdt sig ej heller;
Og tænk! Saa kom Latteren saadan paa Gled,
At Huset var nær ved at falde derved! —
Se det er min sidste Historie!
Staar den Dag nu ikke i Glorie?

Og nu skal jeg hilse fra Hanne Jer to
Og Moder og Frode og Rikke,
Hun længes nok efter Jer, det kan I tro; —
Jeg derimod savner Jer ikke; —
Men hils ogsaa venligt fra mig kun I smaa,
Og mor jer nu bare, saa godt I formaa!
Paa Mandag har Visen jo Ende,
Saa hjemad I Næsen skal vende!

Og som sædvanlig kom der endnu stedse en lille Digtsamling
paa »Majdagen« til hans Kone, saaledes er bevaret en lille
kunstnerisk udført Bog fra den 26. Maj 1878 paa deres 25aarige
Forlovelsesdag, hvori findes følgende:

Det var Vaar,
Vaar, som kun en Gang den bliver os givet,
Vaar, som kun en Gang den falder i Livet,
Ungdommens frodige, spirende Vaar.

Der var Haab,
Haab om en Fremtid med Lys og med Lykke,
Haab om et Liv uden Sorg eller Skygge,
Ungdommens straalende, smilende Haab.

Der var Fryd,
Fryd over alt, hvad vort Hjerte kan glæde,
Fryd ved hvert Fjed, som vor Fod kunde træde,
Ungdommens jublende, livsglade Fryd.

Der var Liv,
Liv til at vokse og styrke og nære,
Liv til at spire og blomstre og bære,
Ungdommens sprudlende, frodige Liv.

Der var Mod,
 Mod til at trodse hver Fare iblinde,
 Mod til at vove og kæmpe og vinde,
 Ungdommens kjække og ildfaste Mod.

Det var Vaar,
 Vaar, som den bugner af Kraft og af Fylde,
 Vaar, som den syntes at kunne forgylde
 Livet i Glansen af Evigheds Vaar.

Min Kjærlighed var en Længsel stærk,
 Den var mig bestandig et Underværk,
 Saa fuld af Vemod, saa fuld af Lyst,
 Saa fuld af Smerte, saa fuld af Trøst.

Jeg var jo saa ung, og Du kun et Barn,
 Dog fanget jeg var som en Fugl i Garn;
 Fra første Stund vi hinanden saa,
 Det var som et Baand mig om Hjertet laa.

Hver Gang jeg saa Dig, saa blev jeg glad,
 Dit Blik var det yndigste Straalebad;
 Som Blomsten vender mod Lyset sig,
 Min Hu bestandig var vendt mod Dig.

Jeg mindes hver Leg, jeg mindes hver Dans,
 Jeg mindes hver smilende Blomsterkrans,
 Jeg mindes hver Vandring i grønne Lund,
 Jeg mindes hver Udflugt ved Øresund.

Jeg gjemmer endnu hvert lille Brev,
 Min Barnebrud, som Du til mig skrev,
 Jeg gjemmer den Blomst, jeg gjemmer det Baand
 Du rakte mig med Din Barnehaand.

Og Barnelegen var ikke Skrømt,
 Det var ej Blændværk, vi havde drømt;
 Men Barneblomsten fik Taaredug
 Og Barnesjælen fik Længselssuk.

En tidlig Vaarblomst vor Elskov var,
 Med Nattekulde og Solglans klar,
 Saa fuld af Vemod, saa fuld af Lyst,
 Saa fuld af Smerte, saa fuld af Trøst.

Med Tvivl jeg stred,
 Du stille led;
 Mit Haab var ikke paa Herren bygt,
 Det kvaltes næsten af Menneskefrygt.

Med Trods jeg stred,
 Du stille led;
 Jeg byggede ikke med Tro paa Gud,
 Jeg selv vilde kæmpe mig til min Brud.

Min Stolthed stred,
 Du stille led,
 Jeg glemte, at det, som vi leve ved,
 Er Guds og Menneskers Kjærlighed.

Og Tiden skred,
 Du stille led;
 Da ramte Sorgen mig dybt i Bryst,
 Da søgte og fandt jeg en evig Trøst.

Du stille led;
 Min Kjærlighed
 Blev lutret i Sorg ved min Søsters Grav,
 Min Tvivl, min Trods og min Stolthed tav.

Det var en stille Festdag, det var en Dag i Vaar,
 Da hvert et Træ udfoldede sin Knop,
 Jeg mindes det saa klart, som om det var igaar,
 Da lukkede sig Hjerterne op.

Du sad saa bly og stille, og bleg og tavs jeg stod,
 Din Fader gik i Stuen op og ned,
 Men bunden var minTunge, og naglet var min Fod,
 For sidste Gang med Stolthed jeg stred.

Han vendte sig og sukked og vilde til at gaa,
 Da følte jeg, han mente os det godt,
 Da følte jeg, at Bønnen fra mig han ventede paa,
 Det ene Ord adskilte os blot.

Og Ordet fløj fra Læben som skræmmed Fugl fra Gren,
 Hun gav sit Ja saa trofast og god;
 Da faldt der fra mit Hjerte saa tung, saa tung en Sten,
 Det var, som jeg i Paradiset stod.

Og da i Favn jeg tog Dig og drog Dig til mit Bryst,
 Da brød jeg ud i Taarer derved,

Det var hver lønlig Smerte, som nu blev vendt til Trøst,
Hvor Kamp, som nu sig endte i Fred.

Nu femogtyve Somre er svunden som et Blund,
Og femogtyve Vintre gledne hen;
Men aldrig kan jeg glemme den lykkelige Stund,
Hver Vaar den sig fornyer igjen.

Mindet det er som den lille Fugl,
Der bygger i grønne Skove,
Sjunge den vil i sit dunkle Skjul,
Den ej sig fra Skjulet tør vove.

Jublende lyder dens Morgensang,
Vemodigt Aftenens Klukke,
Ungdommens Minder har Frydeklang,
Sent lærer os Mindet at sukke.

Jublende slog den saa tidt sit Slag,
Hvert Aar den jo atter sig meldte,
Sang paa vor Kjærligheds Mindedag,
Saa Hjertet derved maatte smelte.

Jublende Toner fra Ungdommens Tid
Har Hjertet i Mindet tilbage,
Om Glæderne favre og Lykken blid,
De lyseste blandt vore Dage.

O lad den da flagre, den Sangfugl saa fro,
I Lundens tætteste Skygge,
Lad Minderne bringe vort Hjerte til Ro
Med Sange om Ungdommens Lykke!

Snoren faldt paa de liflige Steder,
Lysende Dage med straalende Glæder
Rinde os lifligt ihu,
Barndommens Hjem os i Kjærlighed favned,
Lykken os fulgte, og intet vi savned,
Efterglands har det for Hjertet endnu.

Skyggerne kom, alt som Uvejret kommer,
Husker Du endnu den første Skjærsommer?
Landsot slog som et Sværd;
Midt i dens Hærgen vi stode dog trygge,
Lærte vor hele Fortrøstning at bygge
Ene paa ham, som i Nøden er nær.

Skyggerne kom, alt som Bladet sig vender,
 Dødsskygger faldt over Venner og Frænder,
 Sorgen saa tidt blev vor Gjæst;
 Atter dog Glæden afløste vor Smerte,
 Atter dog gjæstede Freden vort Hjerte,
 Atter blev Livet en straalende Fest.

Gud være lovet for Lys og for Skygge,
 Gud være Lovet for Sorg og for Lykke,
 Gud være takket for alt!
 Lad os i Mindets tusinde Glæder
 Mindes med Tak, at paa liflige Steder
 Altid fra Herren os Snorene faldt!

Da Louise Skaarup 19. Januar 1879 holdt Bryllup i Høve Skole, fik hun Sangen:

Mel.: Nu Tak for alt ifra vi var smaa.

Du leged med ham, da I var smaa,
 Du Hjertet gav ham i Ungdomsdage,
 Du vil ham følge, til han er graa;
 O bliv hans trofaste Mage!

Du leged med ham paa Danmarks Strand,
 Hvor Solglans spiller i Bøgeskoven,
 Du følger nu ham til Nordpolsland,
 Hvor Sol sig dølger i Voven.

Men straaler Kjærlighed i sin Glans,
 Da skal den være Jer Sol paa Himlen,
 Saa Hjertets Vover skal gaa i Dans
 Selv mellem Isbjergvrimlen.

Følg i Hans Egedes Spor ham fræm
 Og bliv en Gjærtrud ham ved hans Side,
 Ja vær en Moder som hun for dem,
 Der her maa lide og stride!

Og bliver Tiden Dig stundom lang,
 Naar han maa færdes, hvor Nordlys flamme,
 Lad Tanken lege som de en Gang,
 den gjør dem sikkert til Skamme!

Den farer op, og den farer ned
 Som Nordlysblusset fra Jord til Himmel;
 Lad blot den flyve i Kjærlighed,
 Da skal Du ej blive svimmel!

Den flyver op som et Hjertesuk,
 Som blev den baaren af Englevinger,
 Den daler ned som et Barnekluk,
 Der sødt for Øre Dig klinger.

Og mens der straaler paa Rudens Is
 En Mindekrans om hvert Barndomsminde,
 Skal Tanken lege paa Barnevis
 Om alt, hvad end Du skal vinde.

Den skal Dig vise det Korsets Træ,
 Hvorunder Hjertet med Fred kan hvile,
 Den skal Dig vise det Palmelæ,
 Hvor Aar som Timer kan ile.

Den skal Dig vise, trods Sne og Is,
 Trods Tidens Rimfrost i Eders Lokker,
 Den Vej, hvorpaa til Guds Paradis
 Guds Børneskare sig flokker.

O træd den Vej i Vorherres Spor
 Taalmodig stille i Lydigheden,
 Da gaar til Himlen det højt fra Jord,
 Da gaar det hjem til Guds Eden!

Og ved Søsterdatterens Bryllup 12. April 1878 med Pastor
 Røgind paa Manø, fik de ogsaa en Bryllupssang:

Mel.: Der staar et Træ o. s. v.

Naar Bølgen ruller mod hvide Sand,
 Og Solen synker ned bag Vove,
 Da ønsk Jer ikke fra Manø Strand
 Til Sjællands lyse Bøgeskove;
 Betragt det gyldne Slot i Vesterled,
 Hvor kongelig Guds Sol i Glans gaar ned;
 Syng til dets Pris:
 ›Fra Paradis
 Lysenglen Jorden os forgylder!

Og leger Bølgen med Strandens Sten,
 Hvor hvidgrøn Malurt kun slaar Rødder,
 Hvor Barnet vader med bare Ben
 Og plasker om med sine Fødder,
 Saa tag ved Haanden kjærligt kun de smaa
 Og lad dem Øje paa det bedste faa;
 Da lukkes op
 Rosernes Knop
 I Barnehjertets dybe Dale!

Naar Stormen flyver paa Vinge sort,
 Og Vesterhavets Bølger skumme,
 Saa vend Jer ikke med Rædsel bort,
 Lad dem ej gjøre Eder stumme!
 Nej lær at jage bort hver bange Frygt,
 Og lær at bede om, at I maa trygt
 Stole paa ham,
 Som sine Lam
 Kan vogte selv paa Afgrundsranden!

Ja, naar I sidde i lune Hjem,
 Mens Stormens vilde Ulve tude,
 Saa lær at bede en Bøn for dem,
 Som trodse Bølgerne derude,
 Og bed for dem, som tænke paa med Gru,
 At deres kjære er paa Havet nu!
 Da skal Guds Fred
 Vokse derved
 Og bæere Paradisets Frugter!

Lig saa til Ankers i Vesterhav
 Paa Manøs havomflydte Skude,
 Naar Slottet skinner med Port af Rav,
 Og naar de vilde Storme tude!
 Da skal I se Velsignelserne gro
 For Eder trindt i Nøjsomhed med Tro;
 Store og smaa
 Skal da forstaa,
 At I med dem det bedste dele.

To Dage efter skrev han i Anledning af Provst, Dr. theol.
 Kalkar og Hustrus Guldbryllup Sangen:

Mel.: Fred hviler over Land og By.

Guds Fred, Guds Fred i Aftenstund! I Herren bygge lod et Hjem.
 Nu synker Sol i Glans; Der stod saa fast paa Fod,
 Den aarle bar Jer Guld i Mund Og Døren stod ej blot paa Klem,
 Og nu Guldbryllupskrans. Nej, vidt I den oplod.

I Herrens Lys I vandret har Der fostrede i Herrens Frygt
 Den lange Livets Dag, I Eders Børneflokk,
 I det hver Gjerning Frugt Jer bar Saa deres Tro paa ham blev bygt,
 Til Herrens Velbehag. Som har til alle nok.

I stille gik hvert mødigt Fjed, Der Glædens muntre Jubel lød
 For Maalet hist at naa, Fra Venner ved hver Fest,
 Og rakte Haand i Kjærlighed Og deres Vemodstaare flød,
 Til Store og til Smaa. Naar Sorgen der var Gjæst.

Saa gik den lange Livets Dag,
Den svandt i Herrens Fred,
Og end I hejse Haabets Flag
I Tro og Kjærlighed.

Ja, hil Dig, Gubbe, Tjener tro!
Du bar det Bud med Lyst;
Du bære skal en Gang saa fro
Dit Neg til Herrens Høst.

Endnu I trofast række Haand
Til Store og til Smaa,
Selv over Hav i Herrens Aand
Lod Glædesbud I gaa.

Guds Fred, Guds Fred i Aftenstund!
Lad synke Sol i Glans!
Naar Himmeriges Glæde kun
Forgylder Eders Krans!

For at faa den rette Forstaaelse af det Vendepunkt i Thurahs Liv, der foregik i Slutningen af Halvfjerdserne er det nødvendigt at gaa lidt tilbage og se paa Hindholm og Holsteinsminde Historie.

Den gamle Filanthrop, Anders Stephansen, havde allerede 4. Maj 1833 aabnet en Opdragelsesanstalt for Børn paa Fuirendal efter Tilskyndelse af Grev Holstein. Dette »Institut«, som det da kaldtes, blev i 1839 henflyttet til Gaarden Hjortholm i Førsløv Sogn, som Stephansen havde købt og givet Navnet Holsteinsminde. Men Greven paa Holsteinborg vedblev at være Patron for Anstalten. Det gik smaat nok for Stephansen i disse Aar, da han havde ondt ved at skaffe de nødvendige Midler fra offentlig Side til Støtte for sit Foretagende. Først efter at han i 1852 havde købt Nabogaarden Hindholm og her oprettet en Folkehøjskole, opnaaede han ordentlig Støtte til sin Gjerning. Stephansen vedblev indtil sin Død at være øverste Leder af begge Skolerne, men han boede paa Holsteinsminde, og der ofrede han sine fleste Kræfter. Som Forstander for Hindholm antog han strax ved dens Stiftelse cand. theol. Niels Julius Jensen, der forblev her til 1864 og senere blev Præst i Æbeltoft.

Efter ham blev Morten Chr. Nielsen Forstander paa Hindholm, hvor han allerede var bleven Lærer i 1858, og efter Stephansens Død blev han tillige Forstander paa Holsteinsminde, medens Thurah blev den egentlige Leder af Hindholm. Maj 1878 tog Nielsen Bestemmelse om selv at ville overtage Hindholm, medens Budde, hvem Nielsen havde lært at kjende under Krigen, skulde overtage Bestyrelsen af Holsteinsminde — han havde tidligere i Aarene 1861—68 været Lærer paa Hindholm. Hertil kom, at Thurah paa Grund af forskellige Forhold nu ønskede at fratræde sin Stilling paa Hindholm, hvor han iøvrigt i de 10 Aar havde haft en velsignelsesrig Gjerning,

baade for sig selv og de mange Hundrede Elever, der i de Aar besøgte Skolen.

Han forberedte sig nu til Præstegjerningen, og efter at have prædikeret flere Gange i Førsløv Kirke, saaledes 18. og 19. Søndag efter Trinitatis, holdt han »Dimisprædiken« over 2. Corinther 10. Kap. 3—5. Vers, »Kampen i Herren«. Thurah søgte nu Præsteembede og blev 7. Marts 1879 kaldet til Sognepræst for Drejø Menighed, blev dertil ordineret i Aalborg 2. April s. A. og holdt sin Tiltrædelsesprædiken anden Paaskedag. I denne takkede han »Vingaardens Herre«, som nu havde kaldet ham, om end ikke i den ellefte Time, saa dog i Livets Eftermiddagsstund, til at være sin Tjener; slog den Time end sent, saa slog den dog sødt for Thurah nu, han skulde begynde en Gjerning, som han i mange Aar havde ønsket sig og bedt om Naade til.

Drejø Præstekald indbefattede foruden Hovedøen Drejø tillige de omkringliggende mindre Øer, Skarø, Hjortø og Birkholm og er som Følge af den spredte Beliggenhed et ret besværligt Embede at betjene, navnlig om Vinteren, men Befolkningen er ganske overordentlig rar og kom Thurah imøde med megen Kjærlighed og Velvillie, som han gjengjældte paa samme Maade. Et stort Savn for Øen var det, at der ingen Læge var derovre, saa de i Sygdomstilfælde maatte søge den lange Vej til Svendborg, hvortil der er over to Mil, og da man den Gang ikke havde nogen ordentlig Dampskibsforbindelse, saa var det i daarligt Vejr vanskeligt at faa Hjælp til de afsides Øer, det kunde tage indtil 6 Timer. Dette Savn søgte Thurah at mildne noget paa den Maade, at han lagde sig efter Homøopathien og søgte ud fra sine Kundskaber og Erfaringer at hjælpe og give gode Raad til de syge paa Øerne; stod endog ofte op om Natten af sin Seng for at hjælpe sine Sognebørn, naar de trængte til hans Raad. Men iøvrigt var det en rolig og stille Tid, de 8 Aar, som Thurah tilbragte paa Drejø, især naar den sammenlignes med Gjerningen paa Hindholm. Han gik i sit 49. Aar, da han blev Præst, saa allerede denne Alder gav ham en Erfaring og Menneskekundskab, som kun de færreste Præster har ved Begyndelsen af denne Gjerning. Hertil kom, at Thurah ved sine forskellige tidligere Stillinger havde erhvervet sig en Rutine som Taler og grundig Forstaaelse af mange Ting, hvilket nu paa den heldigste Maade kom ham og Menigheden tilgode. Hans lange

Studietid og Stillingen som Opdrager og Lærer baade for Børn og Unge tillige med den fleraarige Virksomhed som Rigsdagsmand samt hans lyse og livlige Sind maatte nødvendig give Thurah god Erfaring, og dette i Forbindelse med et (som det ogsaa fremgaar af de allerede anførte Digte) stærkt fremtrædende religiøst Anlæg gjorde ham godt skikket til Præstegjerningen. Og er der nogen Ordets Forkynder, om hvem det kan siges med rette, at han havde »Hjærtet paa Tungen«, hvad Grundtvig jo satte som en ret Forkynders Særkjende, saa var det Thurah, han var altid selv mer eller mindre »hjertegreben« af sin Prædiken, som var bleven til under Bøn og Paakaldelse og formet under det Ansvar og Hensyn, som han følte, det vigtige Embede paalagde ham.

Thurah var lykkelig i denne Virksomhed, og Menigheden taknemlig, saa det blev en velsignet Tid for ham paa disse smaa herlige Øer, der ligger saa enestaaende smukt i det dejlige Svendborgsund.

Ligesom paa Hindholm vedblev Thurah ogsaa i sit Præstembede at holde Bibellæsninger paa Søndagen om Vinteren paa selve Drejø og om Sommeren skiftevis paa de andre tre Øer, Skarø, Hjortø og Birkholm, og ligeledes holdt han om Torsdagen fædrelandshistoriske Foredrag afvexlende paa de forskellige Øer. Menigheden paaskjønnede dette ved at møde fuldtaligt og ved med megen Opmærksomhed og Taknemmelighed at følge med.

Medens Thurahs Sønner stadig var borte fra Hjemmet i deres Gjerning, forblev Døtrene i Hjemmet, til de blev gifte. Ved den ældstes Konfirmation 4. April 1880 skrev Faderen:

TIL SØSTER ANNA FRA MARIE ELISABETH.

Tak for hver en Barneleg!
 Tak for hvert et Barndomsminde!
 Søster! ja jeg fandt i Dig
 Barndomstidens tro Veninde.
 Nu jeg ene med min Dukke
 Sidde maa og vugge.

Lad os mødes dog igjen
 I de favre Ungdomsdage,
 Saa naar de er fløjet hen,

Vi med Fryd maa se tilbage!
Lad i Dig mig altid finde,
Søster! en Veninde!

Ligeledes fik hans Hustru som sædvanlig et lille Digt paa Fødselsdagen; fra 7. Juni 1881 er bevaret dette:

Ægte Guld er godt i Gjem;
Guld dog skal i Solen skinne;
Lad fra Hjertet til Dit Hjem
Glæden altid Vejen finde!
Thi den er det bedste Guld,
Som kan straale over Muld.

Ægte Guld er godt i Gjem;
Guld dog skal i Solen skinne;
Kjærlighedens Guld vil frem,
Leve i et saligt Minde,
Give Gud Dig det i Favn
I Vor Herres Jesu Navn!

Thurah stod vedblivende i livlig Forbindelse med Enkedronning Caroline Amalies Asylskoles Minde. Ved Julefesten der 30. December 1881 skrev han følgende Sang:

Mel.: Skjøn Rose mellem Blomster.

Gud give vor Dronning saa mangt et godt Aar,
Som Skoven har Løv og som Hinden har Haar!
Barneengle smaa kjærlig over Dronningen vaage!

Gud give vor Dronning saa mangen god Dag,
Som Solstraaler spille paa Løvsalens Tag!
Barneengle smaa kjærlig over Dronningen vaage!

Gud give vor Dronning saa mangen god Nat,
Som Himlen i Høst er med Stjærner besat!
Barneengle smaa kjærlig over Dronningen vaage!

Gud give vor Dronning saa mangen god Ven,
Som Danmark har ædle Kvinder og Mænd!
Barneengle smaa kjærlig over Dronningen vaage!

Gud give vor Dronning paa Danemarks Ø
Et Minde som Dagmars, der aldrig skal dø!
Barneengle smaa kjærlig over Dronningen vaage!

Gud give vor Dronning en Glæde og Lyst,
Som rummes da kan i et Menneskebryst!
Barneengle smaa kjærlig over Dronningen vaage!

Gud give vor Dronning saa salig en Fred,
 At alle Guds Engle maa smile derved!
 Barneengle smaa kjærlig over Dronningen vaage!

Gud give vor Dronning i Himmerigs Kor
 At høste med Fryd, hvad hun saae paa Jord!
 Barneengle smaa evig over Dronningen vaage!

Gud give vor Dronning paa Himmerigs Slot
 For evig at bygge hos Drotternes Drot!
 Barneengle smaa evig over Dronningen vaage!

Gud give os alle at samles engang
 Med hende hos Herren i Himmerigs Vang!
 Barneengle smaa evig over Dronningen vaage!

I Reglen kom der hvert Aar en lille Sang til Julen, nærmest bereregnet paa Hjemmet. Fra en Jul paa Drejø, vel nok 1882, er bevaret denne:

Tone: En Kokusnød paa Havet flød.

I Verden ud
 I Rusk og Slud
 Fra Hjemmets lune Arne
 Som Spurve smaa
 Vi flyve maa;
 Gud véd, hvor vi er farne!

Hos os i Skjul
 Holdt Engle Jul
 Med glade Julesange;
 De sang i Læ
 Af Livets Træ
 Om Paradisets Vange.

Der var saa godt,
 Om nok saa smaat
 Hos Fader og hos Moder;
 Vi havde Fred
 I Kjærlighed
 Hos Søster og hos Broder

Naar Vaaren kom,
 Det var derom,
 At Lærken slog sin Trille;
 Did Svalen bar
 Paa Flugten snar
 Vort Hjertes Længsler milde.

Vor Fader god
 Gav Lyst og Mod
 Til Idrætsværk at øve,
 Han Sæd har lagt
 Med Ordets Magt;
 Den skal nu staa sin Prøve!

Vor Barnebøn,
 Som steg iløn,
 Os bragte Drømme søde;
 Det var, som om
 Guds Engle kom
 Os smilende imøde.

Vor Moder gik
 Med milde Blik,
 Hun undte os det bedste:
 Med Herrens Brud
 At elske Gud,
 Og som os selv vor Næste.

Er Døren lukt
 Og Lyset slukt,
 Hvor vi som Børn var hjemme,
 Et Minde dog
 Vi med os tog;
 Vort Hjem vi aldrig glemme!

O saa vi kun
Som i et Blund
Med Jakob Engles Skare
Snart op, snart ned
Med Fryd og Fred
Til os paa Skyer fare!

Den Røst jo lød
Saa klar og sød
Til os i Barnedaaben;
Der tro vi vist,
At Jesus Christ
Os viste Himlen aaben!

O hørte vi
Paa Englesti
Guds Faderrøst den klare:
»Jeg er med dig
Evindelig,
Jeg skal dig vel bevare!«

Halleluja!
Saa gaa vi da,
Naar Hjemmet her blev fremmed
Vor stille Gang
Med Pilgrimssang,
Nu did til Fædrehjemmet!

I en Prædiken siger Thurah bl. a.: . . . »det gjælder om for enhver troende Moder ikke at nøjes med at have ført sit Barn til Vorherre Jesus Christus i Daaben, men hun maa stadig dele dets Tro, Haab og Kjærlighed ved at forkynde og bekjende, paakalde og bede, lovsynge og takke med det. Naar Sandhedens og Kjærlighedens Ord saaledes kommer til Barnet fra Moderherttet, da indprentes og indelskes det i Barnehjerttet, saa at det vil blive uudsletteligt derinde. Men det kan kun ske ved Hellegaandens Hjælp, og derfor maa Moderherttet bestandig søge den, dersom Ordet skal udspringe af Hjertets Tro og virke til Velsignelse . . .« I et senere Brev til sin Datter skriver T. . . . »jeg prøvede at følge denne Tankegang i Livet med mine Børn...«
Fra Svogeren C. Blads Sølvbryllup 20. Maj 1884 er Sangen:

Mel.: Mulmet sank det svale.

Nu er da henrundne
Femogtyve Aar;
Yndigt er de svundne
Som en Dag i Vaar,
Der med Glans fra oven
Under Fuglesang
Straaler over Voven
Gjennem Bøgehang.

Ungdomslykkens Glæde
Som et Blomsterflor
Dufter, hvor I træde,
Sødt i Eders Spor;

Og som Bækken rinder
Langs med Skovens Sti,
Glide tusind Minder
Hviskende forbi.

Lunt som Fuglereden
Fik I Hjemmet bygt,
Saa I sad med Freden
Uden Savn og Frygt!
Og i Hjemmets Hygge
Børneflokkens glad
Fandt sin Fred og Lykke
Som et Vaarsols-Bad.

Randt end stundom Taaren,
 Traf Jer Sorgens Pil,
 Var det, som i Varen
 Skyer fløj med Il;
 Alt som Regnen væder
 Vaarens friske Skud,
 Vokser, naar vi græder,
 Hjertet fromt i Gud.

Det var Ham, der sendte
 Sorgens skarpe Pil,
 Det var Ham, der vendte
 Taarerne til Smil;

Derfor i vor Glæde
 Stiger frem et Suk,
 Saa af Fryd vi græde
 Det er Hjertets Dug.

Gid I maa faa Kraften,
 Medens Tiden gaar,
 Til en fredsæl Aften
 Her i Livets Vaar!
 Gid Sølvbryllupsdagen
 Maa en Glæde spaa,
 Hvortil ikke Magen
 Bryllupsdagen saa'!

Og da den yngste Søn Frode blev forlovet med Sylvia Knudsen 8. Oktober 1884, fremkom Sangen: En ny og lystig Vise om ham, du veed nok, Malersvenden:

Mel.: Der staar et Træ o. s. v.

Han blev forelsket paa Moders Skjød,
 Det var saa tydeligt at kjende;
 Thi da hun fandt, at han var saa sød,
 Saa fik han Ømhed snart for hende,
 Og Frieriet gik i en Galop,
 Han snakkede, indtil hun tog ham op,
 Fa'rs Jalousi
 Snart dog deri
 En lillebitte Stopper satte.

I Danmarksgade paa Frieri
 Han derpaa gik til hele Trende;
 Thi for Louise, Anna og Mimi
 Hans unge Hjerte monne brænde;
 I ham de Hjertets Gjenstand skued vel,
 Saa nær de havde kysset ham ihjel,
 Det var ej sært,
 At han fik lært
 Af disse Gratier at kysse!

I Schønberggade vor unge Helt
 I en Kusine blev charmeret,
 Med Vished kan det ej blive meldt,
 Om Stillingen blev kun markeret;
 Fra Smallegade blev dog Stormløb gjort;
 Men det maa ikke have nyttet stort,
 Over det drev,
 Dengang han blev
 Af Tante ordentlig karnøflet.

Saa tog paa Hindholm han Residens,
 Og der var rigtig han i Esset;
 For han blev Højskolens Pigers Jens,
 Saa nær han havde sig forlæstet;
 Men Ilden i hans Hjerte slukket blev,
 Naar ret i Dansen Sveden af ham drev;
 Ak, hvilken Skræk!
 Han blev til Gjæk,
 Da han tilsidst gik bag ad Dansen.

Saa kom han ind da til Kjøbenhavn,
 Med Benbandager slemt tilrakked,
 Og af sin Mester til megen Gavn
 Han undertiden der blev nakket,
 Og af den Lære blev han nu saa klog,
 At han ej mere nogen Svinke slog,
 Nej, lige ud
 Gik han sit Skud
 Og gjorde ærlig Svendestykke.

I Svendelaget han fandt en Ven,
 Og som man saar, man ogsaa høster;
 Det Venskab satte sin Frugt igjen
 I Kjærlighed til Vennens Søster.
 Man tør nok ikke tro, at det er sandt;
 At han som Cæsar kom og saa og vandt;
 Et er dog vist,
 At han tilsidst
 Hos Sylvia sin Lykke gjorde.

Og naar man først har sin Lykke fat,
 Er Elskovsrusen helt tilende,
 Saa er jo Maalet for Rejsen sat,
 Den drejer stadig sig om hende;
 Hvad paa sin Moders Skjød han nemmet fik
 Det ser vi nu ham ej ad Glemme gik,
 Han med sin Brud
 Vil holde ud
 I Kjærlighed indtil det Sidste.

Den 16. Juni 1884 oprandt Thurah og hans Hustrus Sølvbryllupsdag, der blev en velsignet Dag for dem og deres Børn. Menigheden viste ved denne Lejlighed sin hjerteligste Opmærksomhed, og Familien og Venner strømmede til fra Fjærn og Nær for at glæde Sølvbrudeparret. Blandt de mange, som viste deres Opmærksomhed, var ogsaa en gammel Ven, Forfatteren Fre-

derik Barfoed, der sendte en fornøjelig Sang, som bar den morsomme lange Titel: »Drejøvisse, drejet til Sølvbrudeparret paa Drejø, Præsten og Hustru af Drejer-Frimester Bønhas «

Thurah selv skrev: »Sølvbryllups-Dagen« og »Til Sølvbruden fra Sølvbrudgommen« og endelig Sangen:

Mel.: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Jeg ved et Land saa dejligt som et Eden,
 Det skønneste blandt Rigerne heneden,
 Med Fuglesang og Blommer i Sommersolens Glans
 Det dølger sig helt lønligt bag høje Fjældes Krans;
 Bjærgemur dog os ej skal tvinge,
 Gjæste vil vi nu paa Tonevinge
 Mindets Land.

Vidunderligt gaar Tiden dér tilbage,
 Vi leve atter i de svundne Dage;
 De gamle bliver unge, de Unge atter smaa,
 Og alle kjendte Steder os trindt for Øje staa.
 Gud ske Lov! Gjemt er ej forsvundet!
 Gud ske Lov! Skatten har vi fundet,
 Mindets Skat!

O høre I, hvor Bryllupsklokken ringer?
 O høre I, hvor Brudesangen klinger?
 Ser I med Myrthekransen den fagre unge Brud
 Af Brudeslør ombølget i hvide Silkeskrud?
 Rosenrød, skær dog som en Lilje,
 Fagre Brud kaldes Du paa Tilje
 Mindets Blomst.

Ser I den Brudgom, straalende af Glæde,
 Ved hendes Side hen til Altret træde?
 I Kjærlighed de række hinanden trofast Haand
 Og love at forenes med ægte Hjertebaand;
 Lyst og Nød vil de sammen bære,
 Dyrebar skal dem altid være
 Mindets Pagt.

Se, Hjemmet favner dem med al sin Hygge,
 Hver Dag fornyes deres Fryd og Lykke,
 Dér Slægt og Venner samles saa mangen munter Kveld,
 Og hver en Aarstid byder Velkommen og Farvel;
 Fagre Hjem! Gladhjems Spejl henede,
 Fagre Hjem! Altid skal du hedde
 Mindets Borg.

Velsignelsen de nedbad fra det Høje,
 Sig spejler klart i milde Barneøje,
 Og for hver Glut, der kommer, Velsignelsen er ny,
 Ret som en Sommermorgen, der straalers uden Sky;
 Hver en Glut yndig dem forynger,
 I de Smaa kjærligt dem omslynger
 Mindets Baand.

I Manddomsværk og kjærlig Modergjærning,
 Har Lykken leget for dem med Guldtaerning,
 Og Sorgens mørke Skygge drev ikke Glæden bort,
 Som Skyers Skyggelege den varede kun kort.
 Gud ske Lov! Svinde skal hver Skygge,
 Straale skal over Livets Lykke
 Mindets Glans!

Sølvbryllupsdag! velsignet skal du være!
 Et dejligt Navn forundes dig at bære;
 Thi femogtyve Somres og Vintres Trylleri
 I dine Øjeblikke nu drage os forbi.
 Mindets Dag derfor vi dig kalde,
 Mindets Dag, dejlig fremfor alle,
 Mindets Dag!

Ved Festligheden i Sorgenfri 26. August 1884 for Dronning
 Caroline Amalies Asylskoles Minde skrev Thurah Sangen:

Mel.: Jeg ved mig saa dejlig en Urtegaard.

Der straaled' en Dronning ;: ved Øresund, ;:
 Med Øjne milde og Smil om Mund,
 ;: Saa frydelig. ;:

Som Sol monne skinne ;: paa Himlens Blaa, ;:
 Hun skinned' i Borg, og hun lyste i Vraa
 ;:Saa frydelig ;:

Hun lyste med Varme ;: saa klart og mildt ;:
 Som Solen for mangan Smaamø og Pilt
 ;: Saa frydelig ;:

Hun rejste ej Borge ;: med Taarn mod Sky, ;:
 Hun rejste en Skole til Børnely
 ;: Saa frydelig. ;:

Den Dronning hun kaldte ;: paa Kvinder to ;:
 Med Hjerter varmt og med ydmyg Tro,
 ;: Saa frydelig. ;:

Hun bad dem saa kjærlig ;: i Jesu Navn ;:
 At de vilde skjønne de Smaabørns Gavn
 ;: Saa frydelig ;:

Hun bad dem at lede ;: hver Glut iløn ;:
 I Barnetro til Guds kjære Søn
 ;: Saa frydelig ;:

Hun bad dem at færdes ;: som til en Fest ;:
 Ved Naal og Søm som ved Bog og Læst
 ;: Saa frydelig ;:

Hun bad dem at vække ;: til Folkegavn ;:
 Hvert dejligt Minde med Fædres Navn
 ;: Saa frydelig ;:

Hun bad dem at vække ;: den Kjærlighed ;:
 Som virker i Stilhed med Ydmyghed,
 ;: Saa frydelig ;:

Helt sjældent har sikkert ;: et Dronningbud ;:
 Havt bedre Lykke at tækkes Gud
 ;: Saa frydelig ;:

Den Dronning mon skjønne ;: den Gjærnings Tarv ;:
 Hun skjænked den Skole sit Guld i Arv,
 ;: Saa frydelig ;:

Gud glæde den Dronning ;: i Himmerig, ;:
 For hvad hun har virket paa Jorderig
 ;: Saa frydelig ;:

Gud glæde og styrke de Kvinder to! ;:
 Han skjænke i Kvælden dem Fred og Ro
 ;: Saa frydelig ;:

Gud signe den Skole ;:gid den maa staa ;:
 Til Lykke og Held for de Møer smaa
 ;: Saa frydelig ;:.

Hvad Kjærlighed saaede ;: i Dannevang, ;:
 Det lade Gud bære sin Frugt en Gang
 ;: Saa frydelig! ;:

Den 4. October samme Aar brændte Christiansborg Slot,
 dette gav Anledning til følgende Digt:

Danmarks Kongeborg i Flammer,
Trindt om Land sit Skær udspreder,
Selv til stille Hjertekammer,
Hvor for Danmarks Held jeg beder.

Og jeg saa i Flammehavet, —
Medens Vemodstaaren rinder, —
Dybt og sørgeligt begravet
Danmarks Pragt og tusind Minder.

Men i Borgens vilde Flammer
Sig et Varselssyn fremstilled;
Thi jeg saa deri med Jammer
Broderhadets Rædselsbilled:

Danmark under Moderhjerne
Baaret har to Kuld af Sønner,
Og hun ser med bitter Smerte,
De med Tvedragt hende lønner.

Hun, der sad i Dronningkaaben
Med Fredssmykket paa sin Pande,
Sine Sønner ser i Vaaben
Mod hverandre gramme stande.

Ej de kjærligt mindes hende,
Som har fostret dem med Blide;
Hadets Fakkell kun de tænde,
Derfor de iblinde stride.

Se bag Flammehavets Bølger
Med dets Millioner Gnister
Rædsom Unatur sig dølger,
Loke sig mod Valhal lister.

Jætters Yngel Vej han baner,
Ygdrasils den grumme Øder,
Aser mødes nu med Vaner,
Hejmdal højt i Hornet støder.

Ragnarokes Nattetaage,
Fimbulvinters Førstefødte,
Hindred Hejmdal i at vaage;
Mulm og Mørke Øjet mødte.

Da fra Helhjems dunkle Sale
Hørte han i Nattens Mørke
Sodbrun Hane rædsomt gale,
Da fornam han Asastyrke.

Gjallarhorn for Mund han sætter,
 Tonen over Bifrost ruller;
 Hør nu Danmarks gode Vætter,
 Gjenlyd steg af Hornets Bulder!

Ryst Din Vinge, Valhals Vogter!	Sandheds Tanke Talen tolke!	Danmarks Vætter! Vaagner, vaagner!
Vaagner, Kæmper, Kækt til Kamp!	Da mon lege Lifligst Lys;	Mon I skjønne, Solen sank?
Lad ej briste Bro hin brede, Hvorved Vej Til Valhal gaar.	Hjertets Varme Vorde Villie! Daad med Dyd Da fanger Liv.	Mer ej leger Lyset lifligt, Vennen valen Vorden er!

Se med syvfold, Straaler skinner Lyset brudt I bredden Bro, Skjønndt syvfoldigt Sært det samles, Ravgult rødt Randt ud i blaat.	Naar med Trædskehed Tungen taler, Laaner Læben Løgn sin Kraft, Eller mæler Mund ej mere; Saa har Sandhed Slaget tabt.	Odin monne Mer ej mæle, Freja græder Guld ej mer, Ej de Kæmper Mer kan kaare. Ve! de vie Val ej mer.

Lys og Varme Viden vandre Gjennem Himlen Henad Hav. Alting blomstrer Boldt ved begge, Gylden Grøde Gav de to.	Kvæler Magtlyst Mildheds Moder, Retfærds rene Rigdomsvæld, Hvis kun Vreden Villien vækker, Da er Daaden Dødens Rov.	Hugin, Munin Mer ej mægte Bud at bære Brat om Land, Kun fra Ørnen Øverst oppe Ned til Nidhøg Naar nu Bud.

Ørnen slumrer Sløv, mens Slangen Sig i Vrede Vildt sig vælter. Asken frønnes, Frækt forvovne Hjorte bide Bort dens Knop.	Derfor Aanden Ord ej aarker, Hjertetaaren Triller ej, Derfor Vidskabs Val ej vies, Derfor brister Bifrost Bro.

Løgn har sløvet Slægten Synet; Niddet, Naget, Nat fik Magt; Kaade Letsinds Lyster lege Afrudt Blomst Bar aldrig Frugt.	Danmarks Vætter, Vaagner, vaagner! Lad nu Mildhed Møde Mod! Lad nu Lyset Lifligt lege, Da skal Folket Fange Fred!

Den i Begyndelsen af Bogen omtalte Byfoged Behr havde i sit første Ægteskab en Datter, der blev gift med Provst Christensen i Ollerup, og han havde 3 Børn, hvoraf en Datter Frøken Otilie Christensen levede i Ollerup til sin Død i den høje Alder af 97 Aar, ogsaa denne »gamle Tante« var Thurah overordentlig meget for, især i hendes høje Alderdom. Flere Sange og Digte er skrevet til hende, men kun »Svanesangen« har jeg ladet trykke her.

Livets lange Dag er fast udrunden,
Skyggen falder lang mod Aftenstunden;
Men før Livets Dag er helt forgangen,
Skal nu tone for Dig Svanesangen.

Lad de tusind Minder Dig omsvæve,
De er Engle smaa, som Vinger hæve
For at bringe Bud om svundne Dage,
For at kalde Glæderne tilbage.

Nær Din Bolig ligger Barndomshjemmet,
Hvor Du ingensinde blev en Fremmed,
Endnu staar det som i Barndomstiden,
Skjændt saa meget er forandret siden.

Det var dér, Du under Moders Øje
Lærte Dig ved Lidet at fornøje,
Tarvelighed var da Læremester,
Som for Bønder saadan og for Præster.

Det var dér, Du drømte Ungdomsdrømme,
Frydefulde, smilende og ømme;
Søster og Veninders muntre Skare
Kunde Du ej Drømmene forklare.

Det var dér hos Fader og hans Venner,
At Du syslede med rappe Hænder,
Der Du bragte Bispen Øllebrøden,
Som var snart for sur og snart for søden.

Da fra Barndomshjem Du maatte flytte,
Aabnede sig for Dig Fredens Hytte,
Hvor Din Moders Navn til Enkeboen
Knyttede sig ømt i Stenseroen.

Ensom blev dog ej den stille Bolig,
Snart med den blev Venners Flok fortrolig,

Mens kjær Søster var paa Ø hos Broder,
Hyggede Du kjærligt om Din Moder.

Da kjær Moder lukkede sit Øje,
Monne Sot Din Broders Kraft nedbøje,
Tung blev Vejen, som han maatte vandre,
Trofast bar I Byrden med hverandre.

Ham bevogtede Guds Engleskare,
Saa han kunde færdes uden Fare.
Og skjøndt vildt hans Tanker maatte vandre,
Delte dog I Minder med hverandre.

Ved den hvide og den røde Kilde
Mødtes altid I af Øjne milde.
Baronessen og Familien Lange
Gjæstede i fro utalte Gange.

Søskendbarnet kom til Søskendhjemmet,
Sang og Spøg af hende blev istemmet,
Hvem forstod hver kummerfulde Mine
Bort at jage vel som Albertine?

Otte Aar var Kløverbladet bundet, —
Ogsaa Stilken til det var jo fundet,
Mens til Bryllupsfest og Vennemøde
Tommerup og Vissenberg indbøde.

Da kom Alderdommen for Jer Alle,
Broder, Søster monne Gud hjemkalde,
Som en Storm afblader Skovens Grene,
Stod Du nu tilbage ganske ene.

Ensomheden gav Dig Gud at bære,
Venskab, Troskab blev Dig Støtter kjære,
Endnu Stensero fik kjære Gjæster,
Og med Dem Du fejred Mindefester.

Vel blev Dødsbud bragt om kjære Venner,
Saa at Taaren Dig paa Kinden brænder,
Glædesbud om Unge og om Spæde
Fyldte Hjertet dog igjen med Glæde,

Øjet dummes, Legemskraften svækkes,
Hjertets Rosenskud dog ikke knækkes,
Ingen Tid endnu dets Blomst har bleget:
Kjærlighed, der søger ej sit Eget.

Den i Tro kan ydmygt Alting bære,
 Den i Haab kan give Gud al Ære,
 Den gav Jesus Dig som Vuggegaven,
 Den skal følge Dig ved ham bag Graven.

Han vil være Dig den gode Hyrde,
 Bære med Dig Alderdommens Byrde,
 Føre Dig igjennem Skyggedalen,
 Indtil Du indgaar i Kongesalen.

Lad hans Ord og Aand Dig altid trøste!
 Da skal Taaresæd med Fryd Du høste,
 Bliv ham tro den Drot paa Himmelsæde!
 Da Du indgaaer til Din Herres Glæde.

Et ret ejendommeligt Digt paa lige saa mange Vers, som der er Bogstaver i Alfabetet aftrykkes. Det fortjener at kjendes i en videre Kreds.

A.

Lad alt Dit Arbejd adles af Din Aand
 Og lad Dit Hjerte aabne Mund og Haand.

B.

Jag med Din Bøn enhver Bekymring bort,
 Da bliver Dagen lang og Natten kort.
 Lad Barnligheden blomstre i Dit Sind,
 Da drager Sorgen ud og Glæden ind.

D.

Paa Daad og Dyd Du aldrig pukke maa
 I Daabens Pagt Du ikkun fast kan staa.

E.

Modtag med Enfold hvert et Englebud,
 Og er Du ene, vær det da med Gud.

F.

Lad Frygt og Falskhed være Dine Fjender
 Med Fasthed og Fortrøstning Sejrr Du vinder.

G.

Foragt det Guld, som glimrer kun i Pragt,
 Men vogt det Guld, som Gud i Dig har lagt.

H.

Had, Hævn og Hovmod graver selv sin Grav,
 Højmodighed har Fred til Vandringsstav.

I.

Lad Ivrighed ej brænde som en Ild,
Den blinde Iver fører altid vild.

J.

Vær jævn og ligefrem mod Høj og Lav,
Thi ærlig Jævnhed altid Yndest gav!

K.

Sagtmodig Kvindelighed Kronen bær,
Den er langt mer end Guld og Perler værd.

L.

Følg ej Din Lykke eller Lyst iblinde,
Det er to Lygtemænd, som brat forsvinde,

M.

Lad ikke Moden faa Dig i sin Magt,
Den sande Skjønhed har kun Ynde bragt.

N.

Naar Nøjsomhed med Guds frygt er Din Skat,
Da trues aldrig Du af Nødens Nat.

O.

Vej hvert et Ord som Guld paa Tankens Vægt,
Thi tomme Ord og onde er i Slægt.

P.

Tidt Pral og Pragt som Brødre sammen bo,
Og Løgn og Hovmod avlede de to.

R.

I Gods og Rigdom Ingens Liv bestaar,
Vær rig i Gud! saa alt af ham Du faar.

S.

Hvis overalt Du søger kun Dig selv,
Da saarer Slangen overalt Din Hæl.

T.

Vær tavs i Sorg, taalmodig i Din Nød
Og tro paa Gud, da bliver Enden sød!

U.

Uskyldigheden er et Klædebon,
Som kan besmittes af hver uren Haand.

V.

Den, som er Alles Ven, er Ingens Ven,
Giv derfor kun til Faa Dit Venskab hen!

Y.

Slut ikke fra det Ydre til det Indre!
Bag mørke Sky kan klare Stjerner tindre.

Æ.

Den sande Ære gjælder kun for Gud,
Den rammes ej af Klaffertungers Skud.

Ø.

Bær Hjertets Ønsker frem for Gud iløn,
Med ydmyg Tro i Barnehjertets Bøn,
Bed ham for Dig i et og alt at raade,
Da skal Du finde Naade over Naade.

Fromme Børn er Moders Sommer, Duftende af Rosenblommer, Fuld af Frugt til alle Lommer, Rig paa Sæd, naar Høsten kommer, Frugt af hendes Kjærlighed.	Fromme Børn er Moders Lykke, Hun til Hjerte dem kan trykke, Som dets kosteligste Smykke Og i Livets Aftenskygge Byrderne de bære med.

Fromme Børn er Moders Frugter, Gren hun bøjer, naar den bugter, Hun med Taaredug den fugter, Naar i Kjærlighed hun tugter, Derfor Frugten er saa sød.	Fromme Børn er Moders Længsel, Naar de er i Sygdoms Fængsel, Føle Savn og Sorg og Trængsel Og naar Dødens Dør paa Hængsel Drejer sig i Afskedsstund.

Fromme Børn er Moders Glæde, De i hendes Fodspor træde, Som hun var blandt dem tilstede. Derfor hendes Højbordssæde Er omstraalt af Fryd og Fred.	Fromme Børn skal Moder følge Over Dødens dybe Bølge, Saa hun ej sin Fryd skal dølgje: »Herre! Se her er det Følge, Som Du mig af Naade gav!

Nu længes Moder efter sin Søn
Og Sønnen efter sin Moder,
Nu stiger Faders og Moders Bøn
Og Søskendes for kjær Broder,
Nu bliver det ofte om Hjertet trangt,
Thi Længselsblikket er blevet langt.

Saa tag de Troendes Faders Ord:
Guds Engle Dig skal ledsage,

Bered og vise Dig Vej paa Jord
 Og føre Dig trygt tilbage!
 Den Tusindaars Bøn endnu er ny,
 For den maa hver en Bekymring fly.

Og læg Du Yngling med Barnehaand
 Din Bethel-Sten under Hoved,
 I Barnebønnen, som Herrens Aand
 Opfylder, som han det har lovet!
 Da jubler Du ved det Vidunder stort:
 Her er jo Guds Hus og Himlens Port!

Her har Du ikke Dit blivende Sted,
 Dit Hjem er jo hist i Guds Bolig,
 Hvor kan Du finde den evige Fred,
 Mens Verden er altid urolig,
 Følg Stien den smalle, som fører derop,
 Til Fædre hjemmet bag Bjergetop!

Det næste Digt er fra 8. September 1885 til hans Datter Anna
 paa hendes Fødselsdag.

Hjertenskjære Datterlil!
 Jeg for Dig vil sjunge;
 Du har gjerne lyttet til,
 Hvad mig faldt paa Tunge;
 Fra Du sad paa Faders Skjød
 Lytted Du, naar Ordet lød,
 Glad og mildt bevæget.

Gaade er vi for os selv,
 Gaade for hverandre,
 Gaade er den Livets Elv,
 Paa hvis Bred vi vandre,
 Gaade er det største Ord,
 Som vi hørte her paa Jord,
 Alt er her en Gaade.

Gjættes ej, men løses kan
 Dog hver Livets Gaade,
 Som gaar over vor Forstand,
 Løses af Guds Naade,
 Løses i den Kjærlighed,
 Som af ingen Alder ved,
 Men skal evig vare.

Fra du først slog Øjet op
 Her i Skyggedalen,

Da din lille spæde Krop
 Maalte ej en Alen,
 Fra det første Skridt, Du gik,
 Fra Dit første Ord, jeg fik,
 Var Du nær mit Hjerte.

Ivrig og dog stille glad
 Var min lille Pige,
 Fin og skær som Rosens Blad,
 Let som Fugl tillige,
 Stille ved sin Billedbog,
 Ivrig i sin Dukkekrog
 Og ved Faders Sange.

Glad hver Barnevogn Du saa,
 Standsede dem alle,
 Vilde kysse alle Smaa,
 Dem om Halsen falde;
 Men da lille Søster kom,
 Blev det hende snart, hvorom
 Tankerne sig drejed.

Naar i Vogn vi hende drog
 Ud i Søndermarken,
 Samlede derinde »Bog«,
 Løb omkaps i Parken.

Trak Kastanier paa Snor,
Da var lille Bettemor
Midtpunkt for det hele.

Tiden fløj paa Vinge snar,
Barneleg og Drømme
Let Jer gennem Livet bar
Som to Søstre ømme;
Bær og Blomster, Sne og Is
I det Barneparadis
Skabte tusind Glæder.

Op paa Faders Kammer kom
Du fra Leg med Glæde,
Og hvad dér Du hørte om
Lavt paa Barnesæde,
Det for Dig fik liflig Klang,
Derom barneglad Du sang
Under Smil og Taarer.

Krybberum i Bethlehem
Hilst af Englesange,
Nazareths det stille Hjem
Templets Buegange,
Golgatha og Herrens Grav,
Derfra dybt det Gjenlyd gav
I Dit Barnehjerte.

Og naar saa fra fjærne Tid
Jeg af Danmarks Sage
Skildrede Dig Fædres Id
I de gamle Dage,
Sang om Valdemar og Skjold,
Fulgte Du fra Old til Old
Heltedaadens Minde.

Bedre end hver Helt i Staal,
Stædt i Sværdets Krige,

og snart efter fulgte »Julesuk« 1885 og »Julen 1885«

Der var mørkt ved Midnatstide,
Mulm var over Jorden lagt,
Der var Søvn i Verden vide,
Faa kun stod paa Nattevagt;
Da blev Lyset tændt i Vraa
Med Gudsbarnet, lagt paa Straa,
Da Guds Fred blev lyst i Vange
Under Engles Julesange.

Stred dog Kæmperne paa Baal
Trofast for Guds Rige,
Polykarp og Johan Huss
Vidnede i Baalets Blus
Højt om Herrens Sejre.

Morten Luther uforsagt
Som Gudsordets Kæmpe
Kunde trodse Pavens Magt,
Baalets Flammer dæmpe,
Ja fra Morten Luthers Tid
Ordets Kæmper fik i Strid
Herrens Sejre vundet.

Hjertenskjære Datterlil!
Det er Livets Gaade,
Du har stille lyttet til,
Vi kan ej den raade;
Kun i Ham den bliver løst,
Som til Frelse har udøst
Blodet for os alle!

Dengang Du i Kirkekor
Frogt Din Tro bekjendte,
Og da Herren ved sit Bord
Kjærligheden tændte,
Da Du sikkert og fornam
At det ene er i Ham,
Livets Gaade løses.

Hold kun denne Nøgle fast,
Salighedens Klippe!
Da skal ej, hvad end der brast,
Haabet for Dig glippe;
Ja da skal til salig Trøst
Gaaden blive for Dig løst
Evig i Guds Rige!

Lægger Mørket sig derinde
I mit Hjerte overalt,
Vil dets Mulm min Sjæl forblinde,
Som naar Nattetaagen faldt;
Da jeg beder! »Tænd Dig brat
Himmellys i Sorgens Nat!
Syng, Guds Engle, sødt om Freden,
Som den findes kan hernelen!«

»Ja, min Jesus, Morgenrøde,
Som blev tændt i Julenat!
Lad Dit Lys i Ordet gløde
Ved Din Aand i Hjertet brat;
Fyld det underfuldt derved
Med Din Glæde i Guds Fred;
Lær mig Julesang at synge
Til Din Pris i Engleklynge!«

Lad det tone: »Frygt kun ikke!
Nu oprinder Glæden brat!
Ser Guds Søn i Svøbet ligge,
Frelseren fra Dødens Nat!
Nu i ham er dalet ned
Sødt Guds Velbehag og Fred;
Gud, vor Fader, derfor være
Evig Tak og Pris og Ære!«

»Frelser milde! hold mig vaagen
Med Din Julengle-Sang!
Da forsvinder Nattetaagen,
Da faar Hjertets Strenge Klang;
Da i Dig opstaar paany
Sol for mig i Morgengry;
Da skal Du mig evig være
Herren til Gud Faders Ære!«

Min Marie! vi vil mindes
I den søde Julekvæld,
Hvor den sande Glæde findes,
Sige Sorgens Mulm Farvel;
Vi vil søge, hvor Guds Engel
Peger med sin Liljestængel,
Finde Glædens rette Hjem
Hos Guds Søn i Bethlehem!

Lad os derfor lavt os sætte
Ved hans lille Krybberum;
Lad os Hjertet for ham lette,
Saa ej Sorg gjør Læben stum!
Lad os bede: »Jesus milde!
I Dit Spor vi vandre ville;
Kom og vær vor Julegjæst,
Giv, hvad der os tjener bedst!«

Rigmands Søn paa Armod's Leje,
Himlens Drot paa Staldens Straa,
Han, som Verden har i Eje,
Lønlig skjult i dunkle Vraa,
Han, som var fra Himlen steget,
Kaldte intet her sit eget,
Tog kun af sin Faders Haand
Alt til Legem, Sjæl og Aand!

»Lær os takke, som Du gjorde,
Gud og Faderen for alt,
Ham, som vore Maalesnore
Drog, saa lifligt de os faldt!
Lær os, ham at lade raade,
Alt at tage af hans Naade,
Bede under Hjertevej:
»Fader vor, Din Vilje ske!«

Han er Sandheds Vej til Livet,
Vejen, som slog aldrig fejl,
I hans Levnedsløb er givet
Os det sande Hjertespejl;
Kun naar vi ham selv vil ligne,
Vil han os i sig velsigne,
Saa Gud Faders Kjærlighed
Daler med ham til os ned.

»Vis Du os i Sandhedsspejlet,
Vi var ej hans Naade værd;
Vi har syndet, vi har fejlet
Imod ham, vor Fader kjær;
Ak desværre, Verdens Skygge
Tog vi tidt nok for vor Lykke,
Glemte Hjemmet hist bag Sky,
Faders Hjem i Himmelby!

Lær os, ej at blive trætte
 Paa vor dunkle Pilgrimsgang!
 Lad vor Lid til Dig os sætte,
 Hvergang Vejen bliver trang!
 Gavnligt er Dit Aag at bære,
 Naar Du vil vor Styrer være;
 Ej Din Byrde tynger ned,
 Den er let i Kjærlighed!«

»Ræk Du os Dit Naadebæger,
 Mæt os med Dit Livsens Brød!
 Da vor Tørst Du vederkvæger,
 Frelser os fra Hungersnød;
 Da i Dig vi eje ville
 Livets sande Rod og Kilde;
 Da med Legem, Sjæl og Aand
 Er vi altid i Din Haand!«

»Lad i Dig os Frugter bære! —
 Vi slet intet selv formaar; —
 Hvert et Vanskud bort Du skære,
 Saa ved Dig vi Kraften faar!
 Da skal Frugten sød og moden
 Vidne om, den randt af Roden,
 Ja at Grenen kun fik Kraft
 Af Din Vinstoks ægte Saft.«

»Ja bønør os, Jesus milde!
 Læg Dit Amen til vor Bøn,
 Saa vi kan ved Livets Kilde
 Faa Din rige Naadeløn!
 Da skal vi af Englesangen
 Mærke saligt Efterklangen;
 Sødt vi kan istemme da
 Barnligt vort Halleluja!«

Disse fremkom paa en Tid, da Thurah havde store økonomiske Bekymringer, foraarsagede ved Godtroenhed overfor en Ungdomsven og Slægting, der tilvendte sig og ødelagde al hans Formue.

En Dag i Høsten 1886 sejlede Thurah og hans ældste Datter fra Drejø til Fjellebroen paa Fyen og gik derfra op til Ollerup for at besøge den gamle Tante Otilie, der boede i »Stensero«, Præsteenkesædet. Denne Tur gav Anledning til Sangen »Til Anna fra Fader« 8. Sept. 1886.

I Taagen vi sejler, hver Udsigt sig lukker,
 Kompasset os leder og Kysten fremdukker,
 Snart op over Skrænten vi pustende stige,
 Og Taagernes Slør maa for Solstraalen vige.

I Stjernernes Skygge vi gaa med hinanden,
 Mens Taagen end svæver derude paa Stranden,
 Og fremad vi skride paa støvede Veje,
 Hvor Brombærrets Ranke langs Hegnet har Leje.

Foran os de Bakker som Bølge ved Bølge,
 Omkrandsset af Skove, kan Øjet forfølge,
 Nu vende mod Dalen dernede vi Staynen,
 Det atter gaar opad, og saa naa vi Havnen.

Saaledes i Taage sig Fremtiden dølger,
 I Tro maa vi styre paa Tidsstrømmens Bølger,

Og naa vi til Land, da maa opad vi stævne
Og anspænde Kraften og bruge vor Evne.

Da klarer det op paa vor Vandring heneden,
Da skjærmer mod Livsvejens Solstik Gudsfreden,
Saa altid en svalende Skygge vi eje,
Der følger os trofast paa solhede Veje.

Da bølger som Bakkerne Menneskefærden,
Hvor alting gaar opad og nedad i Verden,
Da se vi, at Tidsstrømmens bølgende Vove
Omkrandses bestandig af Paradisskove.

Ja selv naar mod Dødsskyggens Dal vi nedstige,
Det bærer dog opad igjen til Guds Rige,
Naar Livshaabet straalere fra Korset i Stavnen,
Da naa gjennem Døden vi Himmerigshavnen.

Saadan er vor Fart over Søen forleden
Et Billed af Livet med Taagen og Heden,
Hvor snart det gaar op og snart ned over Bakke
Til Havnen, hvor saligt for alt vi skal takke.

**Fra samme Aar stammer ogsaa »Til lille Baba«, den ældste
Datters Kælenavn; hun havde fornøjet sig med at lave forskjel-
lige Ting af Løv, Mos og Blade, som antydes i Sangen.**

Her vajer ej Bøgens Blad fra Gren
Mod det Høje;
Men Lavet og Mosset paa Strandens Sten
Os fornøje.

Som Solens Glans gjennem Naalestik
Vi maa skue,
Vi Syn paa Guds Underes Under fik
Paa en Tue.

Og udslaar sin Vinge vor Fantasi
I det Lave,
Vi skue et lille Billed deri
Af Guds Have.

Saa blev ej Paradiset os lukt
Og berøvet;
For Barneøjet det straalere end smukt
Selv i Støvet!

Til Dronning Caroline Amalies Asylskoles Mindes 5te Julefest 3. Januar 1886 skrev Thurah Sangen:

JULEMINDER.

Mel.: Nu titte til hinanden.

Hvor er det sødt at mindes hver Juleaftenstund
Derhjemme hos vor Fader og vor Moder!
Det var, som Juleengle os kyssede paa Mund
Og kaldte Guds egen Søn vor Broder.

Det var, som om i Drømme hans Krybberum vi saa,
Og kunde for Guds Søn i Svøb os neje.
Mod Jesus-Barnets Leje paa Staldens Hø og Straa
Var rigt jo vort ringe Barneleje.

Hvor er det sødt at mindes vor Barndoms Julefest!
Den var vor anden Moders Julegave;
Thi naar hos Danmarks Dronning vi buden var til Gæst,
Stod aaben os Paradisets Have.

Nu sidder hun deroppe som Børneengles Gæst;
Og hvad hun anede i Børnevrimlen,
Det ser hun nu i Glansen af Engles Julefest
Med hele Guds Børneflokk i Himlen.

Som Hjemmets Juleaften mod hendes Julefærd
Er her mod hendes nu vor Juleglæde,
Gud give vi deroppe maa hende stande nær,
Hvor sødt hun ved Livets Træ har Sæde!

Her skal nu indskydes de to herlige Digte »Moders Raad til sin Datter og »Faders Raad til sin Søn«, der begge har været til saa megen Glæde for mange. Det første er et »Juleminde« fra 1886, og det andet er skrevet, da Thurahs Ven Litograf H. Jensens Søn, Poul, blev konfirmeret.

Mel.: Nu han sväfvade kring . . .

Hør mit Ord, kjære Datter, og agt paa mit Raad!
De er ægte som Perler og Guld;
Lad dem lede Dit Hjerte og mane til Daad,
Naar Din Moder er lagt under Muld!

I Dit Hjerte der slumrer en Længsel saa øm;
Lad den slumre, til Timen den slaar!
Lad den være som Barnets uskyldige Drøm,
Der til Fryd i Opfyldelse gaar!

Din Uskyldighed er som det fagreste Lin,
 Der ej taaler en Rynke, en Plet;
 Lad den gjemmes som kosteligt Smykke i Skrin!
 Ubevogtet besmittes den let.

Vær sagtmodig og stille i hele Din Færd
 Og saa bly som Violen bag Blad!
 Vogt Din Tunge for Trætte og Sladder især!
 Stil Dig aldrig i forreste Rad!

Lad ej Spejl eller Smiger Dig daare med Tant!
 Laan kun Øre den trofaste Ven,
 Som oprigtig vil sige Dig, hvad der er sandt!
 Vær oprigtig imod ham igjen!

Vær taalmodig og vent! hvo som bier faar Bør,
 Hvo som tror, han forhaster sig ej!
 Stol ej blindt paa din Lykke! dens Traad er saa skjør,
 Og som Vinden saa vender den sig!

Har Du Vanheld, saa husk, at i Storm og i Slud
 Millioner i Verden mon gaa!
 Du har Lykke mod dem, derfor tak kun Din Gud
 For den Miskundhed, han lod Dig faa!

Lad Dig nøjes og glæd Dig som Barnet ved lidt,
 Ved en Markblomst og Fuglenes Sang!
 Da kan alting i Verden Du frit kalde Dit,
 Da gjør Avind ej Huen Dig trang!

Del hver Glæde med den, som af Hjertet er glad!
 Græd med den, som har Sorgen i Sind!
 Da skal Kjærlighed blomstre som Rosen bag Blad
 Under Smilet og Taaren paa Kind!

Vær saa trofast som Guld mod Din Ven og Din Gud!
 Glem bestandig Dig selv over dem!
 Send dem begge i Bønnen Dit Kjærlighedsbud,
 Og luk op for dem begge Dit Hjem!

Hav ej Martha-Bekymring; men sæt Dig kun hen
 Som Marie ved Frelserens Fod!
 Da det ene fornødne han giver igjen
 Og den Lod, som alene er god.

Hør hans Ord, kjære Datter, og agt paa hans Raad!
 De er mere end Perler og Guld!
 Lad dem lede Dit Hjerte og mane til Daad,
 Til Du selv bliver lagt under Muld!

Mel.: Vort land, vort land.

Min Søn, min Søn, mit Hjertes Søn! Foragt hver Spotters kaade Ord,
 Din Moders dyre Skat! Laan Øre ej dertil!
 Vi skjænke Dig til Arv i Løn Gaa ej derind, hvor Lasten bor!
 Din Faders Raad, Din Moders Bøn, Din Uskyld saares, før Du tror!
 De være skal ved Dag og Nat Driv ej med den et Vovespil!
 En Mur omkring Dig sat. Med Fald det ende vil!

Virk ej for Ære, Magt og Guld! Elsk alle dem, som kun er smaa
 De daare mangen Mand; I Alder og i Kaar!
 Du fødtes ej med Haanden fuld, Naar de Dig møde, husk da paa,
 Tomhændet lægges Du i Muld, Din Frelser laa som Barn paa Straa!
 Og Æren er som Skum paa Vand, Opled som han hvert enlig Faar,
 Og Magt er bygt paa Sand. Forbind den slagnes Saar!

Vis mandig Iver i Dit Værk, Vær tro som Guld i stort og smaat!
 Men ros Dig ej deraf! Hold Ord som ærlig Mand!
 Nej fremfor alle Ting Dig mærk, Tjen trofast alle Drotters Drot,
 At det er Gud, som gjør Dig stærk! Giv ham Dit Ord og hold det godt!
 Vis ydmygt, Du ham Æren gav Da skal Du se, han lønne kan
 Paa Barneskammel lav. langt over vor Forstand!

Virk for alt godt og skjønt og sandt, Da sender han Dig Englevagt
 Selv om Du møder Spot, At bane Dig din Vej;
 Selv om Du idel Utak vandt, Da skal Du se, at han har Magt,
 Selv om Du fjendtlig Modstand fandt! Saa det skal staa, hvad han har sagt!
 Naar Kjærlighed Dig leder blot, Hans Ord er ikke Ja og Nej,
 Saa skal det ende godt! Hans Naade glipper ej!

Foragt ej nogen for hans Stand, Saa far da vel, mit Hjertes Søn!
 Maal ikke efter den! Din Moders dyre Skat!
 Guldhjerte Vadmel gjemme kan, Gud høre vore Hjertes Bøn,
 Arbejdet adle kan en Mand. Som stiger op for Dig i Løn
 Kast ej i Flæng Dit Hjerte hen, Til ham, som baade Dag og Nat
 Vær kun hver Ædlings Ven! Sin Mur om Dig har sat.

Blandt Vennerne, Thurah fandt i Paris, blev Venskabet med
 Litograf Harald Jensen det varigste, det blev bl. a. højtideligt
 holdt ved en Sang paa 25-Aars Dagen, 26. Juni 1887:

Tone: Vort land, vort land!

Min Ven, min Ven, min Hjertensven!
 Vel mødt i Hjemmets Favn!
 Her mødes vi med Fryd og Lyst;
 Men da vi stod paa fremmed Kyst,
 Da mødtes vi til fælles Gavn
 I Længsel og i Savn!

Vi saa mod Danmarks Sommerstrand,
 Der var vort Hjertes Skat,
 Der sad Midsommerdagen lang
 De To, ved hvem vort Hjerte hang,
 Og hvorhen Foden end blev sat,
 Vi længtes Dag og Nat.

Da hørte vi vort Modersmaal
 Som vore Elsktes Røst,
 Hvert Ord for os fik gylden Klang,
 Naar det fra Hjerterne udsprang,
 Og lød vor Sang af fulde Bryst,
 Den bragte Hjertet Trøst.

Ja Fædreland og Modersmaal
 Og fælles dybe Savn
 Og fælles lyse Fremtidshaab,
 De gav vort Hjertets Daab,
 De aabned os hinandens Favn
 Og gav os Vennenavn.

Saa kom vi hjem til Arnens Fred,
 Mer værd end Kejserstad;
 Her mødtes trofast vi igjen,
 Her holdt vi fast som Ven med Ven
 Paa alt, hvad der som Styrkebud
 Kan gjøre Hjertet glad.

Saa svandt de femogtyve Aar
 Som en Midsommerdag;
 Blev Panden furet, Skridtet tungt,
 Vort Venskab blev dog altid ungt,
 Det slaar sit friske Hjerteslag
 Og hejser Troskabs Flag.

Men skal vi mødes end en Gang
 I Længsel og i Savn,
 Fordi vi hige efter dem,
 Som fandt det allerbedste Hjem,
 Saa lad os mødes Favn i Favn
 Til Trøst i Jesu Navn!

Uagtet Thurah var lykkelig i sit Hjem og i sin Gjerning, saa var der dog noget, der trykkede, og som blev Aarsagen til, at han søgte andet Embede. Privat Formue havde han ikke, som før berørt, og Embedets Indkomster blev mindre og mindre Aar for Aar, fordi Kornpriserne faldt endog i en saadan Grad,

at Indtægten efter 8 Aars Forløb kun udgjorde tre Fjerdedele af, hvad de var det første Aar. Hertil kom, at Børnene jo nu alle var voxne og skulde støttes, hvorfor det blev en Nødvendighed for Thurah at søge andet Embede, og han var ogsaa saa heldig i April 1887 at blive kaldet til Sognepræst for Hesselager Menighed paa Fyn, men maatte paa Grund af Drejøs isolerede Beliggenhed blive derovre, til der blev kaldet en anden Præst, og derfor kunde han først holde sin Afskedsprædiken paa Drejø 24. Juli over Mark. 8. 1—10 og blev indsat 31. Juli i sit nye Embede.

»Syvende Søndag efter Trefoldighed. — 1887.

(Afskedsprædiken paa Drejø).

Mark. 8. 1—10.

Jesus! Frelser og Befrier er Dit dyrebare Navn,
 For enhver, som paa Dig bier, er og Frelser Du af Gavn,
 Saa Dit Frelsernavn paa Jord er det store Naadens Ord,
 I Dit Navn gjenfodes Sjæle, i Dit Navn Guds Engle knæle.
 I Dit Frelsernavn hernede er et Fristed underfuldt
 Fra al Synd og fra Guds Vrede, fra I Sjælens Tørst og Sult,
 Fra al Verdens Sorg og Nød, fra Forkrænkelse og Død;
 I Dit Frelsernavn er Freden, Troen, Haabet, Kjærligheden!

Ja, vor kjære Herre og Frelser, Jesus Christus, Du kommer til os for at drage os til Dig med Din usigelige Kjærlighed, og for at gjenfode, styrke, bevare og hellige os i Dit Samfund. Giv os da ved Helligaanden Naade til at blive hos Dig og modtage al Din Naade med ydmygt troende Hjerte og tjene Dig saaledes, at Du kan velsigne vor Gjerning i Dit Navn, lade Din Kraft fuldkommes i vor Skrøbelighed og fuldføre Din store Gjerning med os til Din Herligheds Dag, Frydehøsten efter Taaresæden.

Dagens Evangelium fører vore Tanker ud i den Ørk, hvor Folkeskaren tøvede tre Dage hos Vorherre Jesus, saa dens Føde slap op, og Hungersdøden vilde blevet dens Lod, dersom han ikke havde ynkedes over dens Nød og mættet dem alle med sin Velsignelse. Vi skal derved allerførst betænke, at denne Verden i timelig Forstand er en Ørk, hvori vi alle maatte omkomme, selv i Jordens frugtbareste Egne, dersom ikke vor himmelske Fader gav Regn og frugtbare Tider fra Himlen, oplod sin milde Haand og mættede os med Velsignelse. Det ligger nær for os at betænke i dette Aar, da Tørke, Uvejr og Storme

trindt om Lande har kappedes om at tilintetgjøre Haabet om den kommende Høst. Lad os da bede om, at vort Haab ikke maa blive skuffet, og lad os prise og takke Gud, naar vi blive mættede med Velsignelse! Og som det gaar med Jordens Afgrøde, saaledes gaar det os i alt det Timelige, saa vi ogsaa i den Henseende leve i en Ørk, hvor vort Helbred, vort Gods og vor Gjerning kan blive ødelagt, naar ikke Guds Miskundhed er ny hver Morgen over os, saa det gjælder om, at vi sætte vor Lid til den, nedbede den over os og takke Gud Fader for alle Ting i Jesu Navn. Men fremfor alt skal vi betænke, at vi aandelig ere paa en Ørkenvandring ligesom Israels Folk til det forjættede Land, vort Fædreland heroventil, og vi skal bestandig mindes, at dersom vi vilde prøve paa at holde os selv aandeligt levende ved vore egne aandelige Fødemidler, da vilde det snart vise sig, at vi stode med tomme Munde; fordi det lidt, vi have af aandelig Næring, kan ikke forslaa, naar den aandelige Hungersnød staar for Døren.

Ja, naar Tvivlen og Frygten anfægter os, naar vor Samvittighed raaber højt om Dom og Straf, naar Sorg og Bekymringer nedslaar vore Forhaabninger, og naar Misundelse, Had og Vrede forstyrre vor Hjertefred, da er vore egne Tanker og Forsætter, vor Selvtillid og vort Mod, vore Indbildninger og Følelser kun saa lidt, saa lidt istand til at stille Hungeren og Tørsten efter Retfærdighed, saa vi maatte fortvivle, dersom vi stod ene.

Men har vi i den aandelige Ørk holdt tre Dage ud med vor Herre Jesus, nemlig paa Daabens Dag, paa Bønnens Dag og paa Nadverens Dag, ja har vi i Aanden været ham nær paa disse tre Dage, da ynkes han over os, naar vi føle Hungeren efter den Retfærdighed, som varer evig for Gud, og da byder han os at sidde stille og bie paa hans Frelse, ja tysse og stille vort Hjerte i Troen paa hans Naade, i Haabet om vor Udløsning og i Samfundslivet i hans Kjærlighed. Da udsender han ved Aanden sin Tjenerskare med det velsignede Livsens Brød i hans Ord, ja med de tre smaa Ord paa Mennesketunge: Forsagelsens, Troens og Gjenfødelsens Ord, og de syv Bønner i hans Barnebøn, og med de faa Ord fra hans Hjertedyb, som lyde ved hans Nadverbord, og som er at ligne ved de faa Fiske fra Havets Dyb, som mættede Tusinder i Ørkenen.

Modtage vi disse Ord, ikke som en død Ramse paa Præste-

tunge, men med Troen paa, at det er Herrens Ord til os med Guddomskraft og evig Velsignelse, der virke alt, hvad de udsige, naar de modtages med troende Hjerte; da skal vi styrkes og mættes til evigt Liv, saa vi ikke skal omkomme i Fortvivlelse, men have Livet og have det rigt, saa der bliver tilovers, ja nok til at dele med den, som har samme Trang som vi.

Det er i denne Tro, at jeg har været de tre Dage hos Jesus i den aandelige Ørk, og jeg fandt Mættelse og Styrkelse hos ham ved Helligaanden, som gjorde hans Ord levende i mit Hjerte og paa min Tunge, saa jeg kunde som Tjener uddele, hvad Jesus havde velsignet til Sjæleføde. Og i denne Stund, da jeg skal ophøre med denne Tjenergjerning blandt Eder, da vil jeg takke vor trofaste og naadige Herre og Frelser, fordi han tillod mig at være med ved hans velsignede Uddeling af Himmelbrødet i Ørken, og gav alle dem, som modtog det i Tro, Mættelse for deres Sjæle, saa de fik Retfærdighed, Fred og Glæde i Helligaanden og derved Hjertesorgen over Synden slukket.

Og idet jeg nu byder Jer et kjærligt Farvel med Tak for al bevist Kjærlighed og Langmodighed imod mig og mine, saa vil jeg formane Jer til at holde fast ved det Guddomsord, som Jesus i sin Daab og Nadver har indplantet i Jer og uddelt det i hans velsignede Navn, hvad I har troet til Salighed, og dele med hverandre det Livsens Brød, som kan fylde Jer med den evige Kjærlighed i Jesu Samfund. Men for at det kan ske, da maa I ikke indespærre Ordet i Hjertet, men lade det lyde til gjensidig Bestyrkelse, Opmuntring og Trøst; thi da først kan Jesus velsigne Ordet i Jer, saa det bliver rigeligt og rundeligt. Aabn Eders Hjerter i Sorg og Glæde, i Tvivl og Tro, i Frygt og Haab for hverandre og for den Herrens Tjener, som nu skal virke blandt Jer! Da kan Jesus ogsaa velsigne Jer og mætte Jer med sit Ord i Helligaandens Kraft.«

Menigheden paa Drejø viste Thurah og hans Hustru megen Opmærksomhed ved deres Afrejse fra Øerne, bl. a. ved at overrække dem store Gaver og ved at sejle alt Indboet lige til Lundeberg, som ligger paa Grænsen af Hesselager Sogn. Dette er et folkerigt og meget udstrakt og vanskeligt Sogn i mange Maader, ligesom Forholdene her den Gang var vidt

forskjellige fra, hvad Thurah havde været vant til. Den livlige Opvakthed, som ellers er saa almindelig i det sydlige Fyn, findes ikke i Almindelighed udviklet til samme Fuldkommenhed i denne Del af Fyn, ligesom Kirkegangen da var meget ringe. Kirken ligger ogsaa i høj Grad uheldigt for langt den største Del af Beboerne, idet den ligger i den yderste Spids af Sognet, saaledes at en stor Del af Menigheden havde op til en Mil og derover til Kirke ad daarlige Veje, saa det var besværligt. Selve Kirken er en herlig stor og smuk Korskirke i Rundbuestil, vist sidst tilbygget og restaureret af den bekendte Kansler Johan Friis til Hesselagergaard. I Kirken er mange gamle Begravelser og Mindetavler over bekendte Mænd.

Thurah holdt sin Tiltrædelsesprædiken 8. Søndag efter Trefoldighed og talte over Matth. 7. 15—22, efter at han som altid havde fremsagt en Salme og bedt en Bøn.

»Ottende Søndag efter Trefoldighed. — 1887.

(Tiltrædelsesprædiken i Hesselager).

Matth. 7, 15, 22.

Du, som gaar ud fra den levende Gud, Aandernes Aand fra det Høje, Løgnerens Æt, som gjør Talsmanden træt, staar Dig gjenstridig for Øje, Men af Guds Naade, o bliv dog her; Natten er skummel og den er nær, Tunger af Ild, men dog Prædiken mild giv dem, Du salver og sender! Saligheds Ord i Apostlenes Spor vandre til Jorderigs Ender! Saa ingen Menneskefod har rørt Pletten, hvor ikke dets Røst blev hørt, Saligheds Fryd for Gjenløserens Dyd, times lad Mennesker alle, Faderens Raad og Din Helligaands Daad sammen i Frelseren falde, Saa af det Hele, som Gud har skabt, gaar kun Fortabelsens Æt fortabt.

Ja, Du Kjærligheds og Sandheds Aand! Dig har Vorherre Jesus Kristus sendt fra Faderen for at vidne om ham, og Du udsender og udruster hans rette Tjenerskab til at vidne om ham i Din Kraft. Tag da af hans og forkynd os det saaledes, at det kan kjendes, at vi har ham til Herre, som sidder ved Gud Faders, den Almægtigstes, højre Haand og er dog med alle sine Troende alle Dage, ja, er midt iblandt os, hvor vi forsamles to og tre i hans Navn.

»Det er en god Præst, der lever, som han lærer!« Det er et gammelt Ord i vort Folk, og naar vi tage det i den Betydning, at det er en god Præst, som fører ren Lære og beflitter sig paa at leve efter den, da kan vi kalde dette Ord en kort og fyndig Udlægning af Dagens Evangelium, thi naar Jesus taler til os

om Ulvehjerte under Faarepels, om Vindruer paa Torne og Figen af Tidsler, om god Frugt af godt Træ og slette Frugter af slet Træ, da kan vi ikke tvivle om, at han netop mener, at det skal kjendes i Livsvandel, hvad der ligger i Læren, ja, at Guds Rige ikke bestaar i tomme Ord, men i Kraft, saa det kjendes i Liv og Levned.

Mens vi da overlade Verdens Børn den gruelige Glæde at anvende Herrens Ord om Ulve i Faareklæder paa alle hans Tjenere, fordi de ere Syndere tilhobe, hos hvem det er let at paavise alle Slags Skrøbeligheder, saa vil vi overveje og lægge os paa Hjerte, hvad der gjør Forskjel paa Jesu sande og falske Tjenere.

De, som Jesus kalder Ulve i Faarepels, er de samme, som han i Lignelsen om Faarestien kalder Tyve og Røvere, og om dem siger han: »Tyven kommer blot for at stjæle, myrde og ødelægge; men jeg er kommen, for at de skal have Livet og have det rigt!« De søge da kun deres egen Fordel og Ære, forføre, forvilde og fordærve Sjæle ved at lokke dem til sig under Fromheds Skin ved al Slags selvgjort Gudsdyrkelse og udvortes Skikke uden at bryde sig om, at Hjerterne fyldes med Selvfærdighed, Hovmod, Nid, Kiv og Tvedragt og især Fordømmelsesyge, hvori de forhærdes mod Guds Naade i Jesu Christi Samfund og vil ikke have Livet af ham og i ham, uforskyldt af Naade og rigt paa Retfærdigheds Frugter. Derfor siger Jesus om disse falske Lærere: »Kan man vel sanke Vindruer af Torne eller Figen af Tidsler?« Det betyder paa Herrens Billedsprog, at uden ham kan vi slet intet gjøre, saa kun, naar vi blive i ham og han i os, da kan vi bære megen Frugt til Faderens Ære; thi han er den sande Vinstok, hvorpaa vi maa indpodes som Grene i Daaben, og hvorfra vi maa hente Kraft i Nadveren, saa dersom vi ikke vil have Livet saaledes af ham og i ham, da er vi kun visne Grene, som skal afskjæres, Torne og Tidsler og slette Træer, der skal omhugges og opbrændes. Tornene med deres dybe Rødder betegne de verdslige Begjæringer, som hige efter Magt, Ære og Gods, og Tidslerne med deres vidtsvævende Frø betegne de aandelige Forvildelser i alle Slags Indbildninger: sygelige Drømmerier og opblæste Sværmerier, hvorved der pukkes paa høje Syner og selvgjort Visdom, glødende Begejstring og utrættelig Ivrighed. Alle Tider og vor

ikke mindst har de sørgeligste Exempler at fremvise paa disse aandelige Torne og Tidsler, »der holde sig stive og ranke i Hovmod's fordærvede Tanke!«

Men medens disse falske Profeter, som Profeten siger: raa-ber: »Fred, Fred!« og der er ingen Fred, og saar Vind og høster Hvirvelvind i deres luftige og kjødelige Indbildninger og Begjæringer, saa holder Herrens sande Tjenerskab fast ved hans Ord og Indstiftelser, saaledes som vor Lærefader Morten Luther har slaaet det fast for os, at Herrens sande Kirke er der, hvor Ordet rettelig forkyndes og Sakramenterne rettelig forvaltes. De vil ikke vide af andet til Salighed end Jesus Christus og ham korsfæstet; thi de tro, at han er bleven os Visdom fra Gud og Retfærdighed, Helliggjørelse og Forløsning. De ved, at de kun kan plante og vande, forkynde og indprente Herrens Ord i Hjerterne, men at det er Gud, som giver Vækst, saa de vil ikke lade sig kalde Fædre og Førere, fordi de kun har een Fader i Himlen og een Fører. Christus; de vil ikke lægge svære Byrder paa Menneskeskuldre uden at røre dem med en Finger, men vise Hjerterne hen til Jesus, der lægger sit gavnlige Aag og lette Byrde paa, Sandheds Aag og Kjærligheds Byrde, hvormed han giver dem evig Fred til Sjælehvile. De vil ikke tage Guds Rige med Vold og rive det til sig eller herske over Sjælene, som denne Verdens Fyrster og Stormænd; nej, de vil være den Herres ydmyge Tjenere, som ikke kom for at lade sig betjene, men for selv at tjene.

Og naar jeg da i denne Stund af Jesu Christi Naade staar beredt til hans Tjenergjerning iblandt Eder, da er det min Bøn og mit Hjertes Begjæring, at jeg maatte blive en tro og ydmyg Tjener, som tager alt af vor Herres og Frelsers Naade og derved kan bære Frugt til vor himmelske Faders Ære, og at jeg maa vandre ad den smalle Sti gennem den snævre Port, der fører til Livet, og at jeg maa høre, føre og gjøre Herrens Ord saaledes, at jeg maa bygge paa Klippegrunden, ja, paa Jesus Christus i hans Ord og Naade med Helligaandens Kraft, saa mit Vidnesbyrd maa dreje sig om Jesu Christi Frelserværk, som ved Helligaanden begyndes og fuldendes til Vorherre Jesu Christi Dag.«

Om Vinteren holdt Thurah Bibellæsninger i Hesselager og om Sommeren i Vaarmark, Revsøre og Bøsøre. Navnlig de sidste Steder satte Beboerne megen Pris derpaa. Sognet er jo meget udstrakt og spredt langs Stranden fra Frørup til Lundeborg, saa det var besværligt for Thurah at færdes ad de lange Veje i det store Sogn.

Til Præstegaarden, der er saa godt som ny opført i Halvfjerdserne efter en Brand, hører en herlig, stor gammel Have, og denne var Thurah til megen Glæde i de 12 Aar, han var her, men kostede ham ogsaa betydeligt Arbejde og megen Udgift.

Som hidtil vedblev han ved Lejlighed at skrive Sange og Digte, saaledes som følgende Digte viser:

Moders Billede at bære
Det er fromme Døtres Ære
Det kan Kjærligheden lære,
Den er Livets Kildespring.

Den ej søge vil sit eget,
Den er ej fra Sandhed vejet
Ingen Storm dens Blomst har bleget,
Aldrig den affalde skal.

Den er Helligaandens Gave,
Vokser ydmygt i det Lave
Vil for Gud kun Ære have
Giver ham dog Æren hel.

Den er Hjertets Gyldensmykke,
Den er Livets Lyst og Lykke
Den sit Haab paa Gud tør bygge,
Saa det ej beskæmmes skal.

Hele Livet skal Du lære
Bedstemoders Navn at bære
Perlens Navn hun bar med Ære
Bliv som hun en Perle klar!

Juleaften 1888 blev følgende Sang skrevet:

Nu tændes Julekjærter
I hver en Vraa,
Nu banke Moderhjerter
for deres Smaa.

Det er kjær Moders Stemme,
Som aander Fryd,
Saa intet Barn kan glemme
Den Englelyd.

Nu straalere Juleglansen
Som Stjernesvær
Og Barnet træder Dansen
Med Moder kjær.

Det er kjær Moders Glæde
I Barnlighed,
Der jubler for de Spæde
Om evig Fred.

Og under Salmeklangen
I Barnets Hjem
Fornyes Englesangen
Fra Bethlehem.

Og i kjær Moders Øje
Er Taaren sat
Som Stjærnen i det Høje
Hin Julenat.

Og i kjær Moders Mine
 Er Kjærlighed,
 Hvor højt hun elsker Sine
 Gud ene ved.

Af ham hun fik den givet
 Til, hvad han vil,
 Saa hun kan sætte Livet
 For Sine til.

Fordi i Krybberummet
 Guds Søn blev lagt
 Har hun hos sig fornummet
 Den Hjertemagt

Han elskede til Ende
 Sin lille Flok;
 Det samme gav han hende
 Vist ogsaa nok.

Derfor blandt alle Skatte
 I Verden her
 Hvert Barn dog højest satte
 Sin Moder kjær.

Mig dødt var Modernavnet
 I Barndoms Aar;
 Kjær Moder gav mig Savnet
 I Arv paa Baar.

O havde jeg fra hende
 Som Mindeblad
 Et dejligt Juleminde,
 Saa var jeg glad!

I Juleaften blinker
 Et Stjærneskud;
 Det er, som Moder vinker
 Mig op til Gud.

I Julenattens Drømme
 Med Moders Røst
 Der bæve Tonestrømme,
 De er min Trøst:

Om Moder Dig forlader
 Fra første Stund;
 De Faderløses Fader
 Er mer end hun!

»Mindernes Sang« er ogsaa fra dette Tidsrum.

Hvert Øjeblik Draaber der falder
 I Tidernes brusende Hav,
 Det er fra Erindringens Himmels
 De synke i Glemselens Grav.

Did rulle de tusinde Tanker,
 Did strømme de tusinde Ord,
 Der Smilet og Taaren forsvinder
 Som Blomsten og Duggen paa Jord.

Men naar mod Livsaftenen Solen
 Bestraaler den Draabernes Dans,
 Da holder sig herligt paa Himlen
 Den dejligste Regnbueglans.

Der Tanken og Ordet forklares,
 De straale som Guld og som Rav,
 Der Smilets og Taarens Kjærminder
 Mon blaane som dybeste Hav.

Da føler jeg, Sjælen maa stige
 Ad Mindernes straalende Bro
 Til Sandheds og Kjærligheds Rige
 For evigt i Lyset at bo.

Thi om end den Regnbue hvælver
 Sig hen over Glemselens Sky,
 Den spaar dog, at Himmerigssolen
 Vil Hjerternes Minder forny.

Hver Tanke, som fødtes af Aanden,
 Hvert Ord, som fra Hjertet udfor,
 Hver Tanke, hvert Smil, som var ægte,
 Skal da sætte lysende Spor.

Saa lad kun hvert Øjeblik falde
 De Draaber i Tidernes Hav!
 Jeg ved, mine Minder skal stige
 Gjenfødte af Glemselens Grav!

Ligeledes »Paa Dampfærgen«.

Lille Døje! Vi paa Søen gyng,
 Skibet er vor store Søsterseng,
 Ti kun stille; jeg for Dig vil syng,
 Søsters egen søde lille Dreng!

Lille Døje! Du maa ikke græde,
 Moder kan ej komme til Dig hen,
 Hun er syg, men naar paa Land vi træde,
 Kommer hun sig ligestraks igjen.

Vi er dragne bort fra Barndomshjemmet,
 Nu dets Dør for os er stedse lukt,
 Hvor vi kommer, er os alting fremmed,
 Selv om det er nok saa stort og smukt.

Vi drog bort fra vore kjære Venner,
 Bort fra Legekammeraters Flok,
 Her er der ej nogen, som os kjender,
 Søsken og Moder er os nok.

Fader i vort nye Hjem os venter,
 Du kan tro, han længes efter Dig,
 Med sin Vogn han os ved Banen henter,
 Fører i Triumf os hjem med sig.

I hans Præstegaard er Høns og Duer,
 Dem Du fodre skal hver Morgenstund,
 Op ad Muren vokse modne Druer,
 Dem Du putter i Din lille Mund.

Snart i Havens Gange skal Du rende
 Med Din Pisk og lege Faders Kusk,
 Hestene Du skal fra Vognen spænde,
 Sætte dem paa Græs ved hver en Busk.

Naar vi Søstre kommen er fra Skole,
 Skal vi lege Røver og Tagfat.
 Ja derpaa kan rigtignok Du stole,
 Du er jo vor lille søde Skat.

Og saa kommer der smaa glade Dreng,
 Som vil lege med Dig hver en Dag
 Nye Venner vil sig om Dig trænge,
 Elske Dig, det er en afgjort Sag.

Tænk saa bare paa til næste Sommer,
 Naar der hænger Pærer bag hvert Blad

Og Din lille Fætter til Dig kommer,
Hvor Du da vil blive sjæleglad.

Lille Døje! sov nu sødt og stille!
Drøm om al den Herlighed, Du faar!
Søster tysser Dig med Toner milde,
Snart, ja snart vort nye Hjem vi naar!

Drøm om Himlens store Helgenskare,
Hvid som Sne, der om Guds Trone staar,
Naar engang i Sky til den vi fare,
Da vi først vor rette Hjemstavn naar!

og

Opad Bakke, nedad Bakke	Sku da fremad som tilbage
Det er Verdens Gang,	Fromt paa denne Dag,
Men kan Gud for alt vi takke	Da skal Livets Lyst Du smage
Under Bøn og Sang,	Efter Guds Behag,
Da er Gangen ned mod Graven,	Da skal Aarene ej tynges,
Vejen opad mod Gudshaven	Men som Ørnen Dig forynges,
Naar i Livets Aftentime	Thi da skal Dit Hjerte lære
Himlens Klokker kime.	Dem i Gud at bære.

I Guds Fred og med Guds Glæde
Skal med Barnesind
Ned ad Bakke trygt Du træde
Med et Smil paa Kind,
Løbe, som Du fløj saafage
Let omkap i Barndomsdage
Ende Løbet i Livshaabet
Glad med Fryderaabet.

Nu fulgte der for Thurah mange Familiebegivenheder Slag i Slag. Den 21. Maj 1888 havde Thurahs yngste Søn Bryllup med Sylvia Knudsen i Hesselager, men hun døde alt før Aaret var omme den 12. Maj 1889, og Thurah holdt selv Talen under Taarer ved hendes Begravelse.

Den 30. Maj 1890 viede Thurah sin ældste Søn til Anna Johansen, og 17. Marts snart efter viedes den yngste anden Gang til Petrea Meyer, og en Maaned efter, 25. April, holdt den ældste Datter Bryllup med Frederik Hjort; det blev det tredie Bryllup, Thurah holdt for sine Børn i mindre end et Aar, og han sang ved disse Lejligheder flere Sange. Nu fulgte der nogle lykkelige Aar for Thurah, og især var han glad, naar

Børnene og Børnebørnene kom hjem til Julen og ved Midsommer til hans Fødselsdag, og han kunde saa baade lege og spøge med de unge og Børnebørnene, og mangen dejlig Sang og Digt løb da af Stablen saavel som ved andre mellemliggende Lejligheder. Et Udvalg af disse Sange følger her:

Vær glad, min Dreng, vær sjæleglad,
Som Fuglen, naar den synger,
Som Rosen, der med Dug paa Blad
I Morgensolen gynger!

Vær glad, min Dreng, vær sjæleglad
Ved Fader og ved Moder!
De gav Dig mer end Hus og Mad:
En Søster og en Broder.

Vær glad, min Dreng, vær sjæleglad
Ved dem, som vil Dig lære,
De gav Dig mer end Korn paa Lad:
En Skat, som kan Dig nære.

Vær glad, min Dreng, vær sjæleglad
Ved Dine Hjertensvenner,
De gav Dig gjærne, før Du bad
De altid Dig gjenkjender.

Vær glad, min Dreng, vær sjæleglad
Ved dem, der mildt Dig møde,
Da faar Du Venlighed for Had,
Den skal Dit Liv forsøde.

Vær glad, min Dreng, vær glad i Gud,
Som gav Dig Liv og Lykke,
Da skal Din Glæde holde ud,
Naar Du paa ham vil bygge.

Bed fromt til ham Din Barndomsbøn
I Gry og Aftensæde,
Da faar Du som Du bad iløn:
En evig Fred og Glæde!

Lille Spillemandsfinger, hvad er Du til?
Er Du Vognens det femte Hjul?
Kan Du gavne til andet end Strengespil,
Naar Du Trillerne slaar som en Fugl?

Ja Du tog for de andre saa mangen et Stød,
 Og som Laas har for Haanden Du lukt,
 Saa det var først, naar op man med Vold Dig brød,
 At man kunde med Haanden faa Bugt.

Jeg har mærket, at naar Du var stiv eller kold
 Af et Stød eller Frost eller Gigt,
 Saa fik aldrig paa noget jeg ordentlig Hold,
 Kun med Dig gjorde Haanden sin Pligt.

Lille Spillemand! Du er den svageste vel,
 Men Du gør baade Fyldest og Gavn,
 Derfor vilde jeg nødig Dig sige Farvel,
 Thi Dit Tab vilde volde mig Savn.

Her i Livet der er mange Spille mænd smaa
 Jeg det ved, at til dem hører jeg,
 Vi som Du tage Stød, holde fast, passe paa,
 Slaa vor Trille i Tonernes Leg.

Naar vort Hjerter blot ikke er haardt eller koldt,
 Saa vi slippe det haandfaste Tag,
 Skal det kjendes, at vi og vor Nytte har voldt
 Paa den store Opgjørelsens Dag.

Dybest Grund har stille Vand,
 Der gaar Understrømme;
 Saadan er den stille Mand,
 Fyldt af Tanker ømme,
 Mild i Ord og blid i Færd
 Vil han selv ej raade,
 Tager under Byrde svær
 Alting af Guds Naade.

Freden bygger i hans Bo,
 Sommerkvæld det ligner,
 Der med højtidsfulde Ro
 Hjerterne velsigner,
 Som naar Bedeklokkens Slag
 Følger Sol til Hvile,
 Medens Aftenskyers Lag
 Gyldenrøde smile.

Salig den Sagtmodige!
 Han skal arve Jorden,
 Ej ved Krig den blodige
 Under Lyn og Torden;
 Nej han er en Sommerdug,
 Der kan vederkvæge,
 Standse Graad og dæmpe Suk,
 Syge Hjerter læge.

›Lær af mig, har Jesus sagt,
 Myg og spag at være!
 Byrden min Du faar da Magt
 Til helt let at bære.‹
 Bøj i Bønnen Dig og knæl,
 Lad Dig Intet krænke!
 Da vil Jesus og Din Sjæl
 Salig Hvile skjænke.

Lærkelil spurgte sin Mage ad,
 Da han sig svang op fra Reden:
 »Hvor kan Du synge saa sjæleglad,
 Medens jeg bliver hernelen?»
 Lærken han svarte: Jeg juble maa,
 Hver Gang jeg ser Dig med Dine Smaa
 Trofast i Moderligheden!

Lærken sig hvirvlede højt mod Sky,
 Slog saa mod Himlen sin Trille,
 Glæden han følte hver Morgen ny
 Over sin Rede den lille,
 Hvor med de vingeløse Smaa
 Lærkelil trofast i Reden laa
 Øm og taalmodig og stille.

Maa vi ej juble som Lærkeslag
 Over Guds Storværk hernelen,
 Over hvad der ved Nat og Dag
 Bringer Smaabørnene Freden?
 Maa vi ej juble med Tak til Gud:
 »Intet paa Jorden kan holde ud
 Trofast som Moderligheden!»

Lede maa for Vej at finde
 Sjælen her paa Jord,
 Om den ej skal gaa iblinde,
 Tabe Lysets Spor,
 Herren tog Gudsordets Lygte
 Lodse dem, som ærlig søgte,
 Han til Leder gennem Livet
 Har sin Aand os givet.

Lysset sættes maa paa Stage
 Sprede klart sit Skær,
 Saa dets Glans fra Barndoms Dage
 Bliver Hjertet kjær,
 Det maa straaale over Livet,
 Som Guds Naade os har givet,
 Ja omstraale og forgyldte
 Livet i sin Fylde.

»I er Verdens Lys!» han sagde,
 Lysets Drot paa Jord,
 Dog Lysvejen kun han lagde
 For os i sit Spor.

Tro maa holde Tanken fangen,
 Saa den ej forvilder Gangen;
 Vejen, Sandheden og Livet
 Er i ham os givet.

Du, som fra Din Ungdom fulgte
 Lysets Kongevej,
 Du det saa, at han ej dulgte
 Tvivlsomt Ja og Nej,
 Ja Du saa, at hvad det gjælder
 Er et evigt Enten Eller,
 Du har valgt Din Løbebane
 Under Lysets Fane.

Ærlig lod Du Lyset skinne,
 Kjærligt, klart og frit,
 Saa »Lysdrottens tro Veninde«,
 Det er Navnet Dit;
 Ej Dig selv Du nok vil være,
 Ej Du stjal Din Herres Ære,
 Ham alene lod Du raade,
 Alt Du tog af Naade.

»Den, som mine Smaa opdrager
Og gjør dem alt godt,
Han i Grunden mig modtager!«
Siger Lysets Drot, —
»Den, som Hjertet mig oplader,
Han modtager og min Fader,
Vi hos ham vil Bolig bygge
I Gudsfredens Skygge!

Endt er Dag, og Aften kommen,
Natten stunder til,
Gid Dig Gud i Alderdommen
Nu velsigne vil!
Længsel efter Livets Fylde,
Aftenhimlen Dig forgyld,
Saa Du ser, at der er Maalet,
Hvor dets Sol har straalet!

Jeg vil hjem, jeg vil hjem til min Fader og Moder,
Jeg vil hjem til kjær Søster og Broder,
Jeg vil hjem, jeg vil hjem til mit Fædreland,
Skal jeg dø, vil jeg dø paa dets elskede Strand!

Og fra Hjemmet det lød med de kjærligste Røster:
Vær velkommen, kjær Datter, velkommen kjær Søster,
Kom herind! kom herind! vi Dig aabne vor Favn,
Her hos os skal Du glemme hver Smerte, hvert Savn.

Det blev tyst, det blev tyst, som før Storm kommer Stille,
Thi paa Tærskel stod Døden, snart høste han vilde,
Og kjær Broder han sank for den susende Le
Under Taarer lød Sukket: Guds Villie ske!

Tag mig med, tag mig med! vi jo legede sammen,
Vi opvoksede begge i Alvor og Gammen,
Lad os følges som den Gang, vi begge var smaa,
Tag mig med! hvorfor vil Du alene bortgaa?

Hvad er det? hvad er det, som mig holder tilbage,
Mine Smaa, mine Smaa! er det Eder, som klage?
Vær kun stille! Vorherre os under det godt,
Snart hos ham skal vi mødes paa Himmerigs Slot!

Græd kun ikke, fordi Eder Moder forlader,
Jeg gaar hjem, jeg gaar hjem til vor himmelske Fader,
Jeg vil bede ham sende sin Englevagt ned
Til at vogte Jer vel og berede Jer Sted.

Jeg vil hjem, jeg vil hjem, kjære Fader og Moder,
Jeg vil følges derhjem med min elskede Broder.
Tusind Tak for det bedste, I gav os igjem,
Det var Længslen efter vort Fædrenejem.

Vil Du hjem? Vil Du hjem? Nu saa følg kun Din Broder,
Lille Helga! snart kommer jo Fader og Moder.

Vi lovsynge vor Fader for Hjemmet, han gav
Her paa Jord, og for det, som os venter bag Grav.

Det er tyst, det er tyst, som paa Storm følger Stille,
Her er tyst, her er tyst, medens Taarerne trille,
Vi vil tysse vort Hjerter med Sang og med Bøn,
Vi skal mødes derhjemme med Datter og Søn.

Der var mørkt ved Midnatstide, Mulm var over Jorden lagt, Der var Søvn i Verden vide, Faa kun stod paa Nattevagt, Da blev Lyset tændt i Vraa Med Guds barnet lagt paa Straa, Da Guds Fred blev lyst i Vange Under Engles Julesange.	Ja, min Jesus, Morgenrøde, Som blev tændt i Julenat, Lad Dit Lys i Ordet gløde Ved Din Aand i Hjertet brat, Fyld det underfuldt derved Med Din Glæde i Guds Fred, Lær mig Julesang at synge Til Din Pris i Engleklynge.

Lægger Mørket sig derinde I mit Hjerter overalt, Vil dets Mulm min Sjæl forblinde, Som naar Nattetaagen faldt, Da jeg beder: Tænd Dig brat, Himmellys, i Sorgens Nat! Syng Guds Engle sødt om Freden Som den findes end heneden!	Lad det tone: Frygt kun ikke, Nu oprinder Glæden brat, Ser Guds Søn i Svøbet ligge, Frelseren fra Dødens Nat, Nu i ham er dalet ned Sødt Guds Velbehag og Fred, Gud vor Fader derfor være Evig Tak og Pris og Ære!

Frelser milde! hold mig vaagen
Med Din Juleengle-Sang,
Da forsvinder Nattetaagen,
Da faar Hjertets Streng Klang,
Da i Dig opstaar paany
Sol for mig i Morgengry,
Da skal Du mig evig være
Herre til Gud Faders Ære.

»1853—93« er fra Thurahs 40-Aars Forlovelsesdag:

Nu Livsdagen hælder, det lakker mod Kveld,
Nu synker med Solen Livskraften,
Snart Sangfuglen synger til Dagen Farvel,
Og saa har vi Livsdagens Aften.
Gid da som en Midsommers-Lysning maa staa
Endnu paa vor Himmel og Morgen os spaa!

Lad os med hinanden de to Snese Aar
 I Tankerne flyve tilbage
 Og levende mindes som Dagen igaar
 Vort Møde i Ungdommens Dage!
 Er Haaret end graanet og furet vor Kind,
 Vi vil det dog mindes med Ungdommens Sind.

Vi toge hinanden med Taarer i Favn,
 Som Duggen den falder i Dale;
 Vor Længsel var stillet, forvundet vort Savn,
 Derom kunde Taaren kun tale;
 Det blev for vor Livsdag et underfuldt Tegn,
 Den bedst bar os Frugt under Taarernes Regn.

Naar Hjærtet var fuldest i Sorg eller Lyst,
 Var Ordet paa Læben forstummet;
 Men Taarerne talte til Fryd og til Trøst
 Om alt, hvad vi havde fornummet;
 I Kjærlighed altid hinanden vi fandt,
 I hvad os end skille, naar Taarerne randt.

Saa lad dem da tale, hvad Ord ej formaa,
 Ja lad dem kun mindelig rinde!
 Ved dem vi dog altid hinanden forstaa,
 De kan til hinanden os binde.
 Lad Mindet, mens Taarer i Øjet os staa,
 Sin himmelske Regnbue over os slaa!

Lad Dagen da hælde, lad komme vor Kveld!
 Lad Aftenens Skygger sig brede!
 Kan blot under Taarer vi sige Farvel
 Med Tak for Samlivet hernede;
 Saa mødes vi nok, hvor vi Taarernes Neg
 Skal bære med Fryd under Englenes Leg.

Naar Smertens Bølger gennem Sjælen gaar,
 Naar Suk paa Suk fra Hjærtet sig opsvinger,
 Dybt i vort Indre da en Stræng der klinger,
 Som først sin rette Klang i Smerten faar.
 Den af vor Barneengels Haand blev stemt,
 Som saa Gud Faders Ansigt for hans Throne,
 Men midt i Livets Larm vi tidt har glemt
 At lytte til dens klare Himmeltone.

Hør, hvor den toner som en Vuggesang,
 Som naar en Moder luller for den Spæde,
 Det er en Gjenlyd af Guds Engles Glæde,
 Der bæver i dens inderlige Klang.
 Hør, hvor det toner: Fred paa Jorderig,
 Ja evig Fred og Glæde over Jorden,
 Guds Søn er bleven Menneskene lig
 Og Menneskenes Børn Guds Børn er vorden!

Hør, hvor det klinger som et Længselssuk,
 Der stiger drømmende fra Hjærtebunden,
 I Sommernattens stille Fred i Lunden,
 Ved Nattergalens vemodsfulte Kluk.
 Hør, hvor det toner: Giv i Kjæriighed
 Min Søn og Datter mig Dit hele Hjærte,
 Da skal Du smage Himmeriges Fred,
 Da stiller jeg hver Længsel og hver Smerte!

Hør, hvor det toner som et Fryderaab,
 Naar Brud og Brudgom ømt hinanden møde,
 Saa Øjet straalere og saa Kinder gløde
 Og Hjærtet svulmer af det lyse Haab.
 Hør, hvor det toner: Kom til Bryllupsfest,
 Til Sønnens Bryllup i Guds Himmerige,
 Der skal Du være en velkommen Gjæst,
 Der skal Guds Engle være Dine Lige.

Hør, hvor det lyder som en Jubelklang
 For Livets Høst i Evighedens Sommer,
 Naar Taaresæden ind i Lade kommer,
 Hvor vi skal høste den med Frydesang!
 Hør, hvor det toner: Kom Du Tjener tro,
 Som i det Smaa har trofast tjent hernede,
 Gak ind og ud i Himmeriges Bo,
 Din Herres Glæde hist i Evigheden!

Hør, hvilken Klang som Overenglens Røst,
 Der kalder til det store Himmelmøde,
 Til Gjensynsglæden ja til Liv af Døde.
 Til Salighed i alle Engles Lyst.
 Hør, hvor det toner alle vegne fra,
 Hvor Millioner Stemmer juble sammen,
 Vor Christus sejret har, Halleluja,
 Vor Guds er Riget, Magten, Æren, Amen!

O, Gudskelov for Hjærtets dybe Stræng,
 Som toner saa i Smertens bitre Dage,

Som kan hvert Mulm, hver Taage fra os jage
 Og lægge sig som Dug paa slagne Eng.
 Ja Gudskelov for Naadens Himmelfred,
 For Aandens Abbaraab, som evigt toner,
 For Livets Glans, som kom fra oven ned,
 Og som vort Støv med Herligheden kroner.

Fra samme Tidsrum er følgende Smaadigte:

Draaber hule Stene,
 Taarer Hjærtet smelte,
 Herrens Ord det rene
 Trods og Tvivl kan vælte.
 Lad da Taaren falde
 Som en Dug i Dale,
 Og lad Ordet kalde
 Hjærtet op af Dvale.

Vi er alle Vinterfugle,
 Som for Storm og Sne os skjule,
 Men kan kvindre lidt og synge,
 Naar paa nøgne Kvist vi gynges.
 Og kan mindes om Skjærsommer,
 Hver Gang Solens Straale kommer,
 Gid da Juleglæden vilde
 Som Solstraale paa Dem spille.

Tak for Mad, vor Fader god,
 Som Din milde Haand oplod,
 Mættede os, Store, Smaa,
 Som til Dig om Føden gaa!
 Mæt os ogsaa, som vi tror
 Din Enbaarnes Naadesord,
 Ved hans rige Kongebord!

Her ser I Familien, Kone og Mand
 Og Ungerne, hvor de sig baske,
 De nyde med Fryd det forfriskende Vand,
 Kan drikke og Fjedrene vaske.
 Følg deres Eksempel! Søg altid en Strand,
 Hvor Glæden ved Livet forfriske Jer kan!
 Hvad om I nu gjorde en Prøve
 I Julen for Kunsten at øve!

Se, Gud Fader til os ned
 I Din dybe Kjærlighed,
 Kald os Børn og vær vor Fader,
 Som os al vor Synd forlader
 For vor Herres Jesu Skyld.

Herre Jesus kom herved,
 Giv os Din Retfærdighed,
 Lad os Dine egne blive,
 Hold os med din Kraft ilive
 Saa i Dig vi alt formaa.

Kom Gud Helligaand herved
 Med Guds Naade og Guds Fred,

Tvæt os rene i Livskilden,
Før os daglig gennem Ilden
Som udsmelter Hjærtets Guld!

Det skifter med Timer og Dage og Aar,
Med Vinter og Sommer, med Høst og med Vaar,
Med Solskin og Regn som med Frost og med Tø,
Med Storm og med Stille paa Land og paa Sø,
Med Slægter, der komme, og Slægter, der gaa,
Med Rig og med Fattig, med Store og Smaa,
Med Smil og med Taarer, med Lede og Lyst,
Med Held og med Vanheld, med Sorg og med Trøst,
Med Mildhed og Vrede, med Venskab og Splid,
Med Styrke og Svaghed, med Ladhed og Flid,
Kun ét ikke skifter, men skal vare ved:
Guds Naade med Fred.

Lyt til Fuglen, naar den hilser Dagen,
Naar den jublende omkredser Magen,
Naar den vemodsfuld i Natten slaar,
Da har Du modtaget Tonedaaften,
Som for Livets Lyst gjør Sjælen aaben,
Saa dets Tonevæld den klart forstaar.

Da kan ogsaa Du af Hjærtet kvæde
Om Din Barndoms og Din Ungdoms Glæde,
Synge vemodsfuld Din Længsel ud.
Naar engang Din Svanesang da klinger,
Skal Din Sjæl paa Toners Englevinger
Svæve jublende hjem til sin Gud.

Jeg drømmer om en evig Vaar
Med Grøde uden Mage,
Jeg drømmer om et Solskinsaar
Med lutter Sommerdage.

Hist troer Du paa de Drømme dog,
Der hvisker tidt en Stemme,
Men endnu blev jeg ei saa klog,
At jeg tør Drømmen glemme.

Jeg drømmer om en yndig Vang,
Hvor Blomsten aldrig falmer,
Og om en evig Fuglesang
I Bøge og i Palmer.

End falmer Blomsterne i Vang,
End falder Løv i Skoven,
End smelter hen den Fuglesang,
End daler Sol mod Voven.

Jeg har det drømt i hver en Vaar,
Jeg mindes jeg har levet,
Min Drømgjentages, skjøndt hvert Aar
Den uopfyldt er blevet.

End drives vel Midsommers Dag
Paa Flugt af Vintrens Kulde,
End dækker Sneen Lag paa Lag
Smaa blomsterne i Mulde.

Men dog jeg ved, det komme maa, Da skal jeg see en evig Vaar
 Hvad Drømmene mig spaaede, Med Grøde uden Mage,
 Skjøndt ei jeg mægter at forstaa Da skal jeg see et Solskinsaar
 Den løndomsfulde Gaade. Med lutter Sommerdage.

Den skrevet staar paa hvert et Blad, Da skal jeg see en yndig Vang.
 Paa hver en Blomst i Enge, Hvor Blomsten aldrig falmer,
 Den toner som et mægtigt Kvad Og høre evig Fuglesang
 Til tusind Harpestrænge. I immergrønne Palmer.

Det komme skal engang saavist Stille, stille, Hjærte mit,
 Trods alle Blomstergreve, Syng det først og nyn det tidt,
 Om ikke her, saa sker det hist Han som boer paa Himlens Borg,
 I Paradisets Have. Han kan slukke al din Sorg.

Det komme skal, naar Herrens Dag Stille, stille, Hjærte mit,
 Med Livets Sol oprinder, Syng det først og nyn det tidt,
 Naar Liv og Lys gjør fælleds Sag Der en bedre Fader boer,
 Mod alle deres Fjender. End der er paa denne Jord.

Stille, stille, Hjærte mit,
 Syng det højt og nyn det tidt,
 Han vil stille hvert et Savn
 I vor Herres Jesus Navn.

Før mig Jesus kun op
 Over Bjærgets Top,
 Gjennem Sne, gjennem Storm og Taage.
 Jeg vil trygt paa Dit Ord
 Følge tæt i Dit Spor,
 Thi jeg véd, Du vil over mig vaage.

Før mig Jesus kun frem,
 Selv hvor Vejen er slem,
 Og hvor Afgrunden under mig gaber.
 Om jeg end bliver træet,
 Gjør Du Vejen dog let,
 Naar blot ikke dit Fodspor jeg taber.

Før mig Jesus kun ned,
 Paa Din Skulder jeg véd,
 Jeg i Dødstaagen ikke skal svimle.
 Da gaar Straaler i Dans
 Før mit Øje i Glans,
 Det er Genskin fra Himlenes Himle.

Thurah plejede altid paa de afdøde Slægtinges og Venners Fødsels- eller Dødsdage at mindes dem paa kjærlig Maade for Hustru, Børn og nære Venner enten i Ord eller Sang, og i Anledning af, at det 27. April 1894 var 100-Aarsdagen for Faderens Fødsel skrev han følgende varme Digt:

Hundredaaret er nu omme
Fra Din Fødsel, Fader kjær!
Derfor vil vi ihukomme
Kjærnen i Din Levnedsfærd.

For Guds Søn, i Kjødets kommen,
Vidnede Du klart og sandt,
Og Du forudsagde Dommen
Over Verdenskløgtens Tant.

Faderløs i Barndomsdage
Du med David klart det saa,
Herren vil sig os antage
Faderlig som sine Smaa.

Under Luthers Delingsfane
Siden Du bestandig stred
Mod al Kjødets Syndevane,
Løgn og Uretfærdighed.

Da Du kom fra Barndomshjemmet,
Barnehjærtet derved led;
Ak, det følte sig saa fremmed,
Hvor det ej fandt Kjærlighed.

Du med ham tog alt af Naade,
Kun retfærdiggjort af Tro,
Deri saa Du Korsets Gaade,
Salighedens Himmelbro.

Men da Vidnesbyrd Du hørte
Om Guds Søn, Din Frelser kjær,
Dybt det Barnehjærtet rørte
For hans Kjærlighed især.

Maatte under Sot Du sukke,
Føle Afmagts bange Kaar,
Ej Du lod Dig udelukke
Fra Din Gjerning Aar for Aar.

Ham at følge og at tjene
Blev Din Ungdoms Haab og Lyst,
Og han lod Dig ikke ene,
Nej, han gav Dig Kraft og Trøst.

Tidlig alt blev Lokken bleget,
Hovedet dog højt Du bar;
Skjøndt fra Kind Dit Blod var vejet,
Klang dog Stemmen stærk og klar.

Til hans Tjeneste indviet
Blev Du i den vantro Tid,
Hvori Sandhed blev fortiet
Og forhadet hver ærlig Strid.

Og Du saa, at Helligaanden,
Naar Du syntes skrøbelig,
Kunde raade Bod paa Vaanden,
Styrke dig vidunderlig.

Fjendens Svig Du gennemskued,
Drog imod ham Aandens Sværd,
Og Du stred, hvor Korset lued
Over Herrens Heltehær.

Men Dig Jordan blev et Fængsel,
Hvor som fangen Fugl Du sad,
Og Du sukkede med Længsel
Efter at udflyve glad.

Hyrdestaven mæt af Dage
Lagde Du for Herrens Fod;
Han Dig lod i Fred bortdrage
Som Din Overhyrde god.

Fra 10. April s. A. er Moders Sang til Lille Agnete.

Skulde Dit yndige Minde,	Som Du mig laa under Hjærte,
Min allerkjæreste Skat,	Saa Du paa Hjærte mig laa,
Sporløst med Tiden forsvinde,	Det var en Fryd og en Smerte,
Ligesom Drømmen hver Nat?	Som ingen andre forstaa;
Nej, jeg forglemmer dem ikke	Disse Forventninger smukke,
Disse halvt udtalte Ord	Fremtidens lokkende Leg,
Og disse bedende Blikke,	Og disse Bønner og Sukke
Som Du har sendt »lille Mor«.	Kjendte jo ingen som jeg.

Ja paa Erindringens Himmel
Bliver hvert Minde nu kjendt,
Ligesom Stjernernes Vrimmel,
Som hver Aften er tændt;
En efter en de fremtindre,
Indtil de straale i Glans;
Saadan vil jeg Dig erindre,
Binde Dig Mindernes Krans.

Fra samme Tidsrum er Sangene til Jutta Dølnér

Lille Jutta, som Du staar for mig
Med Dit himmelvendte Blik og folder Hænder,
Saadan skildrer nu Din Moder Dig,
Hun som næst Din Gud Dit Hjærte kjender.

Fromt taalmodig Lidelsen Du bar,
Gud ske Tak! Det fik Du af hans Naade,
Det paa Barnebønnen er hans Svar,
Naar vi bede ham for alt at raade.

Da vi faa vidunderligt at se,
At til Gode Alting os maa tjene,
Da vi se hans Fadervilje ske,
For at vi hans Kjærlighed skal kende.

Da vi faa det underfulde Haab
Styrket til Livsvandringen hernelleden,
Den, hvortil vi frelstes i vor Daab,
Haab om evigt Liv i Herligheden.

Glem ej, at det var i Lydighed,
Som vor Skyld paa Korset vilde bære,
At Vorherre Jesus for os led
Og blev Herren til Gud Faders Ære!

og til Morten Nielsen Vesterdal.

Jeg var saa ung, jeg var saa glad, Ja Vesterdal i Arv kun gik
Saa lyst og let paa Livet, Som Navn, men ej som Eje,
Som Solens Glands paa Livets Blad, Den Visdom mine Børn dog fik,
Som Vindens Leg i Sivet. At Gud har sine Veje.

Jeg sværmede for Skjaldesang, Thi Glæden ej af Lykken gror,
For Præster og for Bøger; Den daler fra det Høje,
Beständig mig for Øre klang: Kun hvad jeg elsker, haaber, tror
»Du finder, som Du søger!« Mig stadig kan fornøje.

Jeg lytted til, hvad der blev talt Ja Haab og Tro og Kjærlighed,
I Kirke og paa Thinge, De trende skal ej briste,
Og mente, at i hvorom det gjaldt, Saa Herrens Glæde og Guds Fred
Det Budskab skulde bringe. Ved dem vi ej skal miste.

Mit Hjærte fik en Venneviv, Mit Haar er ikke blevet graat,
Mit Hoved fandt en Gjærning, Lidt taaget er vel Øjet,
Da tænkte jeg: »Dit hele Liv Mit Øre hører grant og godt,
Forgylt er Lykkens Tærning! Men Ryggen er lidt bøjet.

Til Lykken hører stærke Ben, Jeg takker Gud for Viv og Børn,
Og mine var ej stærke, For Venner og for Helsen,
Hun brister let som Glar for Sten, Han mig foryngte som en Ørn!
Det fik jeg drøjt at mærke. Det ønsker Morten Nielsen.

Lad Gud mig naa til Støvets Aar,
Saa godt det monne falde,
En Evighed det sødt mig spaar,
Da Han er alt i alle.

Den 24. Marts 1895, Aarsdagen efter Agnetes Død, blev det følgende Digt skrevet.

Lille Nete! lange Dage, Det kan Tankerne forvirre,
Lange Nætter, lange Uger, Det kan skabe onde Drømme! —
Lange Maaneder hendrage; —
Tidens Strøm et Aar opsluger.

Tavs min Sjæl paa Strømmen skuer, Saa vi skal aftørre Taaren
Ser den glide, glide, glide, Og opløfte glad vort Øje.

Og jeg synes, at den truer Se, nu smile os imøde
Med at sluge alt saa vide. — Vaarens hvide Klokkeblommer;
Nej, jeg vil ej længer stirre Det er Jordens Smaa, som døde,
Paa Forkrænkeligheds Strømme; Men opstaa og spaa os Sommer.

Se, hvor Trækfuglskaren daler,
Som inddrog fra fjærne Lande!
Den til os om Livet taler
Hist paa Paradisets Strande.

Skulde da min dybe Længsel
Som et Skib af Isen bindes,
Saa den laa som i et Fængsel,
Og ej Havnen kunde findes?

Se, hvor Bølgen frit sig hæver,
Dér hvor Is bandt alle Strømme;
Se, hvor Skibet dristig svæver,
Tør hen over Dybet svømme!

Først naar denne Tid er omme,
Først naar vi i Havn har Leje,
Skal vi kjende Herrens Domme,
Finde Sporet af hans Veje.

Spørløs vel i Bølgedale
Er dets Vej som Herrens Veje;
Dage dog med Nætter tale
Om, at det i Havn faar Leje.

Da er løst hvert Savn, hver Gaade,
Hver en Trængsel, hver en Møje,
Da vi se, at alt var Naade
Fra vor Fader i det Høje.

Ved hans Aand vi her skal lære,
Bede, søge, banke, sukke,
Da skal Engle os hjembære
Og os Paradis oplukke.

Derefter følger 20. Juli 1895.

Et Støvgran kun mod Verdens Alt
Er Jorden med Bjærge og Dale,
Dog er hvert Støvgran set og talt
Af Ham, som har at befale.

Et Støvgran kun mod Jordens Alt,
Er Mennesket her i det Lave;
Hvert Hovedhaar dog Han har talt,
Hvis Livskraft er Støvhjærtets Gave.

Paa mindste Støv et Solglimt kun,
Og se, som en Stjerne det straaler!
Ved Aandens Kraft i Herrens Stund
Støvhjærtet med Engle sig maaler.

Lade flyve de Dage, lad rulle de Aar,
Lad falme de Kinder, lad bleges de Haar,
Lad Øjet kun dummes og Øret tillukkes,
Naar Hjertet i Evighedsdrømme kun vugges.

Hvad Dagene bragte, mens Aarene randt,
Det var som en Strøm, der i Havet forsvandt,
Men hvad der blev hos os i Fryd og i Smerte
Var Livskildens sprudlende Væld i vort Hjærte.

Det ruller og rinder det sælsomme Væld,
 Det nynner Velkommen, det sukker Farvel,
 Det svulmer og stænges af higende Længsel,
 Det iler af Sted som en Fugl af sit Fængsel.

Opvæld i mit Hjærte du Kilde, hvis Klang
 Har Tonerne nemmet af Englenes Sang!
 Da svinder som Dugperler Savnet og Sorgen,
 Da hilser med Fryd jeg Opstandelsens Morgen!

Ej min Aand stak som Ørnen i Sky,
 Slog ej ned som en Falk paa sit Bytte,
 Nej som Duen den vil sig beskytte,
 Og mod Stormene søge et Ly.
 Jeg mit Hjærte har stillet til Ro,
 Som naar Moderen kysser sin Spæde,
 Og jeg fandt under Sorg og i Glæde
 Kun min Fred under Bønnen i Tro.

Gud ske Lov for hver Dag og hvert Aar,
 Som for alt, hvad han gav mig at raade,
 Mest for alt, hvad jeg fandt af hans Naade,
 I min Viv, mine Børn, mine Kaar.
 Faar jeg Lov til at virke for dem,
 Saa mig Gud giver Kræfter og Lykke,
 Da jeg bor i den Højestes Skygge,
 Indtil han vil mig aabne sit Hjem.

Verset af 30. Juli 1896 er til Thurahs yngste Datter :

Dine Smil var som Solglimt for mig,
 Dine Taarer en Sky paa min Himmel.
 Dine Toner en Sangfuglevrimmel,
 Dine Sukke et Stormfugleskrig. —
 Lad da Solen igjen blive klar,
 Lad ej Skyerne mer den formørke!
 Naar i Herren Du søger Din Styrke,
 Glædens Solglans bestandig Du har.

Den 14. Januar 1897 var 100-Aarsdagen for Jacob Chr. Lindbergs Fødsel, der blev mindet i Sangen :

Hundred Aar er tvefold Tid,
 Snart og sent de monne svinde,
 Naar som Elvefossen strid

Eller som en Bæk de rinde,
 Nittenhundredaarets Dag
 Fløj som Lyn med Slag paa Slag.

Tordenbraget over Val Rullede med vældigt Bulder, Kamp der blev med Bjærg og Dal, Hvor Ildvognene nu ruller. Lyntraadsskrift al Jorden rundt Gjorde Dage til Sekund.	Til den Kamp i Fremmerstavn, Stærke Kæmper monne stævne, Jakob Christian Lindbergs Navn Skal med Ære højt vi nævne, Han ej skjælv for Vaabengny, Vilde ej for Fjender fly.

Højere end Valens Brag, Stærkere end Dampvognsfærden, Stod der Kamp for Rigets Sag, Som er ej af denne Verden, Ordet fløj som Lyn paa Lyn, Gav for Aandens Verden Syn.	Ham de lagde haardt for Had Undte ham ej Brød og Ære, Men han stod i Kampen glad, Helst i den han vilde være, Taalte rolig Verdens Spot Sammen med sin høje Drot.

For Guds Ords og Riges Sag Stod den Kamp med Pen og Tunge, Som paa Skjold med Vaabenbrag Maatte Sandhedsordet runge, Aanden gav det Sejersklang, Mørket spredtes, Lænker sprang.	Han i Morten Luthers Spor Laante Biblen Folkets Tunge, Saa vi sødt i høje Nord Davids Psalter eftersjunge, Faar Apostlers Talevis Fyndig til Vorherres Pris.

Tak da for, hvad Du har stridt,
 Mens vi endnu laa i Vugge!
 Tak for alt, hvad Du har lidt
 Under Bøn og under Sukke,
 Tak for alle Bøgers Bog,
 Som Du gav vort Folkesprog!

og fra samme Tidsrum er en Sang, som blev skrevet til en af
 Godsejer Jørgensens Sønner paa Søllestedgaard :

Moderen døde, og Dækkelammet
 Bliver af Hyrdens Haand opammet;
 Kjærligt det løber imod sin Ven,
 Vil ikke skilles fra ham igjen,
 Saa han maa skjult bag Hegnet staa,
 For at det roligt paa Græs kan gaa.

Har under Modgang vi Sorgen fristet,
 Saa vi har Hjærtets Glæde mistet,
 Da vil vor Sjælehyrde og Ven
 Drage os kjærligt til sig hen,
 Saa vi kan kjende hans Hyrderøst,
 Hvormed han skjænker vort Hjærte Trøst.

Men har han rakt os Livets Drikke,
 Da han sig skjuler for vore Blikke,

For at vi roligt som Lam kan gaa
 Og paa hans Græsgange Føde faa,
 Indtil vor Sjælehyrde og Ven
 Rækker os Livskraftens Drik igjen.

Seks Aar efter den yngste Søns Bryllupsdag kom:

Vort Hjem, vort Hjem, vort lille Paradis,
 Som favnede os ømt i Sorg og Glæde!
 Du saa os smile, og du saa os græde,
 For hver en Plet paa Jord du bærer Pris.

Du tog imod os paa vor Bryllupsdag,
 Den fagreste, vi fundet har i Livet,
 Da vore Hjærter fik hinanden givet
 At banke med det samme Hjerteslag.

Du hørte da vor Jubel og vor Sang,
 Du vore Øjne saa hverandre møde,
 Saa vore Kinder under Smilet gløde,
 Mens hele Glædens Rosenflor udsprang.

Du saa vor Glæde, da Agnete kom
 Og vi for hver en Dag fik større Gammen,
 Du hørte med os hendes første Stammen,
 Du hende saa paa Gulvet trippe om.

Du hørte Bønnen, som for hende lød,
 Da Soten havde hendes Hjerte krystet,
 Da sidste Gang hun laa ved Moderbrystet,
 Og vi Guds Fred til Afsked hende bød.

Du gjemte Minderne i hver en Krog,
 De pegede for os paa Barnetøjet,
 Du trylled hendes Billed frem for Øjet,
 Hvor sødt hun smilte med sin kjære Bog.

Du hørte Savnets Suk, naar Taaren randt,
 Du saa, hvor Øjet ledte allevegne,
 Naar under Sorgen Kinden maatte blegne,
 Og kjærlig du vort Hjertesaar forbandt.

Thi du oplod din Dør for Kjærlighed,
 Den himmelske og jordiske forbundne,
 Og Glæderne, vi tabte, blev gjenfundne,
 Da Herren lyste over os sin Fred.

Og Haabet voksede som Blomst i Vaar,
 Det fyldte vore Hjærter med den Lykke,

Som aander Vellugt under Palmeskygge,
Hvor Længsels Nattergal sin Trille slaar.

Nu har du set vort søde Haab opfyldt,
Hvor Solen skinner paa vor lille Karen;
Med hende hver en Skygge er bortfaren,
Og Glæden har igjen dig helt forgyldt,

O kjære Hjem, luk nu Guds Engle ind,
Saa de mod Farerne maa hende væрге!
Luk op for Troen, som kan flytte Bjærge,
Saa at Guds Fred bevare maa vort Sind!

Og fra samme Dag 17. Marts er Sangen til Præsteenken Fru Marie Halds¹⁾ 80-aarige Fødselsdag:

Mindes Du endnu fra Barndomsdage,
Naar Du sank i Blund paa Moders Skjød?
Der var ingen Graad og ingen Klage,
Søvnen kom saa mild og sund og sød;
Moder klædte af sin lille Pige,
Lagde hende blidt paa Pudens ned,
Bad Guds Engle ej fra hende vige,
Men tilvifte hende Fryd og Fred.

Mindes Du fra stille Præstebolig,
Naar i Kvelden Aftenklokken lød,
Medens Solen rødmende og rolig
Kastede sit Guld i Havets Skjød?
Kan Du høre Bedeslaget runge,
Hver en Tone højtidsfuld og klar?
Det var en nifoldig Engletunge,
Som Dit Fadervor til Himlen bar.

Mindes Du endnu, da Alderdommen,
Der som et Tasmørke sagte skred,
Til Din Ungdoms Elskede var kommen,
Sænkede sig stille om ham ned?
Mindes Du hans barnemilde Stemme
Og hans blide Smil i Svagheds Stund,
Da Du ved det, at Guds Fred har hjemme
Hos Guds Børn i Hjærtedybets Grund.

Tak da Gud for disse søde Minder,
Som ledsage Dig med Englefjed!
Og om Taaren end dit Øje blinder,
Smil som Aftensol ved Havets Bred!

¹⁾ Enke efter Pastor Hald i Snodstrup.

Lyt til Kjærlighedens Faderstemme
 Med Forjættelsen saa rund og rig:
 »Kunde Moderen sit Barn forglemme,
 Jeg vil aldrig, aldrig glemme Dig!«

Til Fru Jørgensens Moder paa Søllestedgaard:

Jeg var glad, da jeg var ung,
 Hvorhen det saa bar,
 Vejen faldt mig aldrig tung,
 Hvordan end den var.

Lykke, Gud mig finde lod,
 Som den findes kan,
 Han mig gav en Gjerning god
 Og en kærlig Mand.

Børn vi begge havde kjær,
 Deri mødtes vi,
 Vore Hjærter droges nær
 Ved det Trylleri.

Først vi med Gud Faders Smaa
 Vandrede Haand i Haand,
 Fandt, hvor Hjærtet baandet laa
 Knyttet af Guds Aand.

Og med vore Børn dernæst
 Blev det os forundt,
 Ret at holde Julefest
 Hele Aaret rundt.

Gud ske Lov for Frydekaar
 Ved hvert Hjærteslag,
 Gud ske Lov for hvert et Aar
 Og for hver en Dag!

Nu er jeg i Enkestand,
 Alder falder paa,
 Barnlig dog jeg frydes kan
 Under Lokker graa.

Til min Plejemoderfærd
 Gud mig Lykke und,
 Gjør min lille Yndling her
 From og glad og sund!

Børn og Børnebørn i Flok
 Kjærlig favner mig,
 Og vi mødes sikkert nok
 I Guds Himmerig.

Fra samme Tidsrum er:

Se, jeg river Eder sammen,
 Gule Blade nu i Dynger,
 Mens en Fugl fra Askestammen
 Vemodsfuld sin Ligsang synger.

Taagen ruller ind fra Havet,
 Som Liglagen den sig lægger
 Over Jer, hvor nu begravet
 Lag paa Lag jeg Eder dækker.

Hist og her som gyldne Streger,
 End paa Kviste Blade bæve,
 Snart med dem vist Stormen leger,
 Støvet vil sit Offer kræve.

Ak hvor var I lyse, lette,
 Da Jer Vaarens Alfer kysset,
 Og hvor sank I tunge, trætte,
 Da fra Grenene I dryssed.

Da I varslede mig Vaaren,
 Fløj Jer Smil paa Smil imøde,
 Nu fremlokker I kun Taaren,
 Minder mig om mine Døde.

Naar til Jorden mat I falde
 Under Stormens bitre Kulde,
 Mindes jeg dem alle, alle,
 Som nu hvile under Mulde.

Jeg har set dem lyse, lette Men paa Kviste, hvor I sade,
 Smilende som Jer i Vaaren, Knopperne dog atter svulme,
 Jeg har set dem synke trætte Og af dem skal springe Blade,
 Tungt som Jer paa Dødningbaaren. Dette Haab kan Sorgen dulme.

Thi en evig Vaar jeg venter,
 Der skal Døden udelukke,
 Fra det Haab min Trøst jeg henter,
 Som kan stille Graad og Sukke.

Ved hans lille Dattersøn Helges Død er Sangen af 2. Juli 1897 skrevet:

Lille Helge! Saa Du Lyset kun
 Som et Glimt, der hurtigt skulde slukkes.
 Var Dit korte Liv kun som et Blund,
 Til vi saa i Døden Øjet lukkes?

Lille Helge! Fandt ved Moders Bryst
 Du kun Savn, og Sorg ved hendes Hjærte?
 Var der i vort Samliv ingen Trøst,
 Men alene Ængstelse og Smerte?

Lille Helge! Nej, det Lys blev tændt
 I Din Sjæl, som overstraaler Solen,
 Saa Dit Øje evigt nu er vendt
 Mod Din Frelser hist paa Kongestolen.

Lille Helge! Her Du i vor Favn
 Fandt en Forsmag dog paa Kjærligheden,
 Som nu skjænkes Dig i Jesu Navn,
 Hvilen, som Du ikke fandt heneden.

Lille Helge! i Guds Kjærlighed
 Har Du mere nu end Faders, Moders
 Og i hans, som Døden for os led,
 Har Du mere end den bedste Broders!

Lille Helge! Vi for Dig har bedt,
 Bed nu med og for os alle Dage,
 At Gudsfreden, som er Dig beredt,
 Vi med Dig evindeligt maa smage!

22. Maj 1897 skrev Thurah til sin Hustru, der var paa Rejse:
 »... Jeg vaagnede tidlig i Morges efter en Drøm om en glimrende Fest for Frøken Zahle i Christiansborgs Riddersal, og da

jeg ikke strax kunde sove igjen, kom der »flyvende« en Hilsen til hende paa hendes Fødselsdag:

Ikke som Aladdinsborgen rejstes Din i samme Nat,
Langsomt Sten paa Sten der lagdes, sent blev Spiret paa den sat;
Magten til at kunne byde Folkelysets stærke Aand
Fik Du med Nureddinsringen, sat paa din Aladdinshaand.
Nu ombrust af Hyldest træder Du i Dag paa Svalen ud;
Lad os gaa til Borgkapellet og af Hjærtet takke Gud!

»Trettenkløverbladet« er skrevet til Godsejer Jørgensens Børn paa Søllesteegaard:

Vi vil synge en lille Sang,
Den for Moder har liflig Klang;
Hun har til den hele Retten:
Øjstenene tretten,

Theophil.

Nummer et har den første Rang,
Theophil fødtes for anden Gang,
Da han slap ud, trods al Fare,
Livsfrisk af Dødens Snare.

Margrethe.

Nummer to bærer Perlens Navn,
Hun kan synge os bort hvert Savn;
Siden hun fandt sig en Mage,
Synger hun alle Dage.

Haralde.

Nummer tre er en lille Strik,
Efter Morfader Navn hun fik;
Al hendes Færd er en Alfes
Ligesom Røskas og Tjalfes.

Caroline Amalie.

Nummer fire har Dronningnavn,
Vi for hende maa lide Savn;
Hun vil nu Omsorgen bære
For, hvad de Smaa skal lære.

Laurits.

Nummer fem bærer Faders Navn,
Han vil gjøre paa Marken Gavn,
Have Guds Størværk for Øje,
Naar han skal saa og pløje.

Anna.

Nummer seks gjør for Moder Ret,
Passer Huset paa hver en Plet;
Derfor er jo Søster Anne
Moders Potte og Pande.

Elisabeth.

Nummer syv er den stille Sø,
Elisabeth hedder den blide Mø;
Stundom i Aftenens Stille
Kan hendes Taarer trille.

Valborg.

Nummer otte er bleven stor, —
Valborg gik til Præst ifjor, —
Og, — har vel Nogen set Mage? —
Moderen op ad Dage!

Julie.

Nummer ni hedder Jullemor,
Hun vil slet ikke være stor.
Leger Trepstal og Tagfatten
Lystig og let som Katten.

Jutta.

Nummer ti har sit Hovedbrud,
Lille Jutta skal regne ud,
Hvad Frøken Snertinge lærer,
Derfor Respekt hun bærer.

Peter.

Nummer elleve, Petermand,
Han er slet ingen Klodrian;
Nej, som af Klodden blev Hesten,
Bliver af ham nok Præsten.

Emilie.
 Nummer tolv er jo Kjælebarn,
 Holder gjerne for Moder Garn;
 Hun er nu slet ikke sølle,
 Skjøndt de har kaldt hende: »Mølle!«

Carl.
 Nummer tretten er Lam i Eng,
 Lille Carl er en munter Dreng,
 Voldsomt han tramper paa Trappe,
 Han har Fødderne rappe.

Alle tretten vi flokkes her
 Og omringe Dig, Moder kjær;
 Vi Dig om Halsen vil falde;
 Alt har Du delt med os Alle.

Sangen lokker nu Fader til,
 Ham et Hurra vi give vil:
 Hurra for Fader og Moder!
 Hurra for Søster og Broder!

Til »Ham og Hende« er fra August 1897:

Mel.: Solen sank bag grønne Lund.

Pilen staar ved Bækkens Rand,	Ja, en stille, trofast Ven
Humlen sig om Stammen slynger,	Ranken fandt i Pilestammen,
I dens Grene Ranker gynger,	De er frodigt vokset sammen,
Spejle sig i Bækkens Vand.	Ej de skilles kan igjen.
Og, naar Regnen strømmer ned,	Se, hvor straalende og smukt,
Naar i Kronen Vinden suser,	Ret som Barneøjne glade,
Ja, naar Stormens Vinge bruser,	Mellem Pilens blanke Blade
Pilen ømt sin Ranke huser,	Humlekopperne fik Stade!
Breder over den sin Fred.	De er deres Elskovs Frugt.

Rind da, kjære Bæk saa klar,
 Med Livskraften til de tvende;
 Saa de begge maa bekjende,
 At fra dig de Livet har!
 Det er dig, som de har skyldt,
 At de sig mod Lyset strakte;
 Lad dem til det sidste agte,
 At i Solbjærgslag du bragte
 Lykken luerødt forgyldt!

I Anledning af et lille Besøg af Godsejer Jørgensen med
 Frue og Datter fra Søllestedgaard er Sangen:

Mel.: Alt hvad som Fuglevinger fik.

Vel mødt idag i Efterhøst,	Naar Aand og Hjærte, som de kan
Vel mødt idag med Hjærtenslyst,	Trods Dunkelhed i Skyggeland
Vel mødt til vel at fare,	Sig ærligt aabenbare!

Vi mødes som et Kløverblad	Hvad dybest os paa Hjærte laa,
Dugperlende af Livets Bad,	Hvad klarest vi ved Aanden saa,
Som os Guds Aand har givet,	Vi vil hverandre give;
Saa vi kan sødt forenes om	Kun hvad der hører Kjødets til,
I Ungdom, Manddom, Alderdom	Vi overse og helst det vil
Vort Fællesskab om Livet.	I Glemmebogen skrive.

Vel mødt, vel mødt, I kjære Tre!
 Lad os med milde Øjne se
 Ret barnligt paa hinanden!
 Saa bliver her en yndig Fest,
 Hvor Gjæst er Vært og Vært er Gjæst
 Og Herren Hovedmanden.

Den 26. September 1897 var det 50 Aar siden, at Thurah saa sin Hustru første Gang, i hvilken Anledning han skrev følgende Digt til hende:

De er fløjne som paa Fuglevinger
 Alle de halvtredsindstyve Aar;
 Thi endnu Din Barnelatter klinger
 Mig for Øre som den Dag igaar.
 Kan Du huske Skoledrengen rigtig
 Med den sorte Fløjelshue paa
 Komme med sin Bro'r Studenten vigtig
 Se Dig skjælmsk bag Sekretæren staa?

Straks jeg følte mig, som jeg var hjemme
 I det hjærtelige gjæstfri Hus,
 Ej dets stille Hygge kan jeg glemme,
 Skjøndt forlængst det sunket er i Grus;
 Dér var aabne Hjærter, aabne Døre,
 Dér var Barneglæde Hjemmets Lyst;
 Selskabstonen fik ej Lov at føre
 Ordet dér med sin forlorne Røst.

Snart vi glade legede os sammen
 I en Søndagsaftens Barneleg,
 Selv de Ældre følte Fryd og Gammen,
 Naar til Jubel Barneglæden steg,
 Den henrev dem og fik dem forynget,
 Saa de satte sig i Kredsen ned,
 Hvad der havde smertet dem og tynget,
 Bort som Taagesløv for Solen gled.

Ja velsignet var vort første Møde
 Som en Varselsdrøm vidunderlig,
 Der fik mine Kinder til at gløde;
 Thi den drejede sig kun om Dig,
 Den os førte i hinandens Arme
 Under Livets Legen »Blindebuk«,
 Den endnu kan vore Hjerter varme
 Under Alderdommens Vemodssuk.

Denne Dag har og et andet Minde,
 Fra min Barndom var den Glædesfest,
 Hendes Fødselsdag min tro Veninde,
 Søsteren, som undte mig det bedst;
 Før hun sank for Dødens kolde Aande,
 Frydedes hun ved vor Elskovspagt,
 Og ved hendes Grav til Bod for Vaande
 Blev Din Kjærlighed mig Livets Magt.

Og naar vi hinanden hist skal møde
 Barneglade i Guds Paradis,
 Da skal vore Barneminder søde
 Sikkert bære fremfor alle Pris;
 Lad os vogte da Kjærmindefloret,
 Som fra denne Dag for os udsprang!
 Da skal hisset vi med Englekoret
 Bringe Gud vort Hjertes Takkesang.

Næste Digt er fra samme Periode og skrevet til gamle Pastor Brandt i Ollerup, maaske er det i Anledning af hans 60 Aars Jubilæum, følgende:

Ser Du mer ej Dagens Konning	Til et frydefuldt Velkommen;
Skride over Himmelbuen,	Dog jeg véd, hvad end Du ser.
Ser Du mer ej Nattens Dronning	
Slynge Taageslør om Jorden,	Ja Du ser paa Himmeltronen
Ser Du mer ej Stjærnehæren	Livets Sol, som evigt straaler,
Funklende i Straalebrynjer,	Og Du ser hans Brud hernede
Ser Du mer ej Skovens Hvælving	Hyllet ind i Brudesløret,
Dugbestrøet og rimfrostpudret,	Og Du ser hans Vidneskare
Ser Du mer ej Blomstervrimlen	Straalende som Stjernevrимlen,
Straalende i alle Farver,	Og Du ser de Palmeskove,
Ser Du mer ej Øjet tindre	Hvor Gudsfreden helt har hjemme,
I sin Fryd og under Taarer,	Og Du ser Blodroser røde,
Ser Du mer ej Kinder rødme	Hvor Guds Offerlam blev kranset
Skjønnere end Roser alle,	Og Du ser, hvad intet Øje
Ser Du mer ej Læber smile	Tolke kan i Sorg og Glæde,

Og Du ser, hvad Kinders Rødme	Fryd Dig da ved Aandesynet,
Ej tilfulde kan afmale,	Skjønnere end noget Øje
Og Du ser, hvad Velkomstmilet	Kan den Herlighed beskue,
Ej tilfulde kan udtrykke;	Som paa Jorden er at finde!
Thi Du ser den Tro, som straalere	Fryd Dig ved, at Aandens Øje
Under Sorg saavel som Glæde,	Skuer Himmelglans hernede,
Og Du ser det Haab, der ligner	Gjenskin af Guds Riges Sollys,
Evighedens Morgenrøde,	Syvdagslyset i det Høje,
Og Du ser, at Kjærligheden	Som vi evigt skue skal!
Byder Velkomst her og hisset.	

Nedenstaaende Digt er fra 24. Februar 1898 til den yngste Datter, der fra Barn plejede at holde ogsaa sin halvaars Fødselsdag; nu var hun forlovet, og det stundede mod Brylluppet:

Lille Bette! har for sidste Gang
 Du Din Halvaarsfødselsdag i Hjemmet,
 Hvor i Barnelegen den udsprang,
 Skal paa den Du lege: »komme fremmed?»

Nej, Du ved, Din Plads vil aaben staa,
 Mens Dit Barndomshjem har aabne Døre,
 Der vil altid Barneengle smaa
 Dig tilbage til Din Barndom føre.

Du vil ofte drømme sødt derom,
 Selv naar Du er gladest ved Dit eget,
 Thi Du mindes vil, at barnefrom
 Du har der med Barneengle leget.

De har lært Dig deres Julesang
 Om Gud Faders Kjærlighed i Sønnen,
 De har vogtet Dig saa mangen Gang,
 De har lært Dig stamme Barnebønnen.

De har peget paa det lille Hjem
 Som et Billed af Gud Faders Rige,
 Faderboligen for alle dem,
 Som skal der hans Engle blive lige.

Gid De maa Dig følge ud og ind,
 Fylde med Guds Fred og Fryd Dit Hjerte,
 Kysse kjærligt Taaren af Din Kind
 Og bortvifte Savn og Sorg og Smerte!

Gid Du paa Din Halvaarsfødselsdag,
 Altid barnlig være maa i Sinde,
 Og gid Barneengles Vingeslag
 Maa Dig sødt om Barndomshjemmet minde.

Paa samme Papir er bag paa skrevet følgende Digt, hvis Anledning jeg ikke kjender:

Nu ringe over Land i hver Have
I Tusindvis Sølvklokker smaa,
De varsle, at nu skal af Grave
Vaarblomsterne alle opstaa.

Nu synge alt Stære og Lærker
Trods Sneen om Vaarlivets Pragt,
Saa paa deres Toner man mærker,
At de er med Livet i Pagt.

Nu hugge paa Fastelavnstønder
Smaahænder, som Vaaralfer smaa,
Der Isbaandet vil hugge sønder,
Som lukker for Blomsternes Vraa.

Nu træde Smaapiger og Dreng
Saa muntre og glade i Dans;
Thi snart skal i blomstrende Enge
De binde til Vaaren en Krans.

Da kommer med Kukker og Svale
Den dejlige Sommer i By,
Og juble skal da Nattergale
For Livet, der fødes paany.

Saa ringer om Land i hver Have
I dejlige Sølvklokker smaa!
I varsle, at vi skal af Grave
Som Vaarblomster alle opstaa.

Og jubler I Trækfugleskarer
Det evige Vaarliv til Pris!
Vi ved, at en Gang vi opfarer
Til Himlen paa Trækfuglevis.

»Den tabte Demant« er skrevet 19. Marts 1898:

Jeg kender en Demant saa klar og fin,
Den tabtes i Tidernes Morgen,
Den funkled som Azur, Smaragd og Rubin;
Dens Tab voldte Menneskesorgen.

Vor Tro og vort Haab og vor Kjærlighed
Var Straaler af Uskyldens Smykke;
Med det har vi tabt den evige Fred,
I Skyggernes Land maa vi bygge.

o Suk kun og bed for af Naade at faa!
 Søg flittig i Haab om at finde!
 Ved Himmerigsporten Du trygt banke paa!
 Din Demant da vist skal Du vinde!«

Saa siger vor Jesus den Ædelsten klar,
 Som straalet paa Himmerigs Trone!
 Men som for vor tabte Uskyldighed bar
 Paa Jorden af Torne sin Krone.

Af ham faar vi skænket vor Uskyld igjen,
 I ham skal dens Straaler vi finde;
 Sin Herlighed hisset han deler med den,
 Som lukkes i Himmerig inde.

Den 16. Juni 1898 var det Thurahs 39aarige Bryllupsdag, det blev den sidste, han oplevede, og det blev ogsaa det sidste Digt til Solstraalens (hans yngste Datter) Moder:

Mel.: Der staar et Træ i min Faders Gaard.

Idag stod Solstraalens Moder Brud
 For ni og tredive Aar tilbage,
 Og snart vil Solstraalen flyve ud
 Fra Hjemmet med sin Ægtemage;
 Det er vor Børnefloks det sidste Led,
 Som fyldte Hjemmet med sin Kjærlighed;
 Drager som Brud
 Solstraalen ud,
 Det stille Slot da bliver stille.

Gud give Naade og Lykke dog
 Til Børneflokken tidt at samle!
 Den hidtil stadig tilbage drog
 Til Barndomshjemmet hos os Gamle;
 Midsommers Sol og Juleaftens Glans
 Skal dem forene som en yndig Krans,
 Børnebørn smaa
 Selv kan forstaa,
 At her kan findes Barneglæde.

Saa lad den skride vor Livsdags Kveld
 Med sine tusind Minder søde!
 Som Fugle syngte vi da Farvel
 Og drømme om det bedste Møde,

Da Børn og Børnebørn og Venner med
 Skal mødes med os i al Evighed,
 Ja om den Fest,
 Som fryder bedst,
 Guldbrylluppet i Himmerige.

»Min Moders Hundredaarsdag 6. August 1898« blev den næstsidste Sang og viser den gamle Mands mageløse Kjærlighed til sin Moders Minde:

Elskte Moder! ikke ved Din Grav
 Paa Din Hundredaarsdag vil jeg dvæle;
 Jeg vil mindes alt, hvad Du mig gav,
 Nynne barnlig paa Dit Eftermæle.

Ak, Livsspiren i mig var kun spæd,
 Søgte ved Dit Moderhjerter Varmer,
 Og hver Gang jeg efter Moder græd,
 Fandt jeg Fred igjen i Dine Armer.

Naar ved Nat i Febertørst jeg laa,
 Kaldte jeg paa Dig i Mulm og Mørke,
 Saa Dig snart med Læskedrikken staa,
 Fandt i Moderrøsten Trøst og Styrke.

Du mig lærte Barnebøn til Gud,
 Saa jeg bad ham naadig mig bevare,
 Slette Gjælden paa mit Skyldbrædt ud
 Og mig vogte med sin Engleskare.

Endnu kan jeg mindes barneglad,
 Da Du sagde mig med Graad i Øje,
 At Du daglig kjærlig for mig bad
 Om alt godt vor Fader i det Høje.

Du mig lærte med Taalmodighed
 Snart at læse, skrive og at regne,
 Og naar jeg af Lærdommen blev kjed,
 Lærte i min Fritid jeg at tegne.

Du os lærte mangel munter Leg,
 Leged med, naar ret det skulde gjælde;
 Til Henrykkelse vor Glæde steg,
 Naar Du vilde Eventyr fortælle.

Ømt vor Sorg og Glæde har Du delt
 Under Modersmil og Modertaare,

I Dit sidste Smil jeg saa det helt,
Førend Du blev lagt paa Dødningbaare.

Jeg Dig voldte Sorg i Ungdomsaar;
Thi Du ventede af mig saa meget.
Nu jeg ser det under Trængselskaar,
At Forventningen jeg havde sveget.

Glad Du lyttede til, hvad jeg sang
I min Ungdomstid til Strengeligen;
Haardt jeg slog den, og dens Strænge sprang,
Og Velsignelsen var fra den vegen.

Kun for Dig og mangen kjærlig Ven
Sang jeg siden under fire Øjne;
Eders Glæde gav I mig igjen,
Alle Skjaldenykker var bortfløjne.

Sidst vi taltes ved, Du spaaede sandt,
At først, naar de firti Aar jeg naaede,
Da jeg sikkert min Livsgjerning fandt,
Skulde lade Gud for Frugten raade.

Kun et Glimt Du af den Gjerning saa,
Før Dit Moderøje brast i Døden;
I Dit sidste Smil dog sikkert laa,
At for mig oprandt nu Morgenrøden.

Snart til Ende er min Arbejdsdag,
Gud kun ved, om Frugter den har baaret;
Han mig styrkede, naar jeg var svag,
Kun hans Aand til Fører har jeg kaaret.

Fromt Du bar hver Sorg og hvert et Savn
Og Din Svaghed paa de gamle Dage;
Gid jeg maa som Du i Jesu Navn,
Alting af Guds Fadernaade tage!

Naar vi mødes i Guds Paradis,
Hvor ej Sorg og Synd og Død kan raade;
Da vi prise skal paa Englevis
Al hans Kjærlighed i Jesu Naade.

Og den sidste er »Solopgangen« fra 13. August 1898:

Jeg har set Guds Sol opdukke
Straalende i Morgenrød,
Jeg har set dens Lys udslukke
Som en Glød i Havets Skjød.

Selv jeg har som Solen vandret
Fuld af Livets Glans og Glød;
Ak, hvor er nu alt forandret!
Mat jeg daler mod min Død.

Dog jeg ved, at det vil sige:	Da vi skal som Sole skinne
Du gaar ind til Himlen sød;	Lys af Lys fra Livets Sol,
Atter skal Din Livssol stige	Som den evig er at finde
I Guds store Morgenrød!«	Paa Guds Riges Kongestol.

Lad os da som Solen dale
 Her i Dødens Skyggers Land!
 Glansen hist i Himmelsale
 Overgaar al vor Forstand.

Mærkeligt nok fik Thurah en lille Ferie i September Maaned 1898, idet Kirken da blev kalket indvendig, hvorfor det blev nødvendigt en Søndag at holde Kirken lukket. Dette blev den eneste Helligdag, han i hele sin Præstetid ikke prædikede i sin Kirke. Denne Ferie benyttede Thurah til »Læsning af god gammel Digtning, som kan oplive og styrke«. Saaledes glædede han sig ved »ret at opfriske Runebergs dejlige Digte om Heltene i den linske Krig, jeg græd ved at læse flere af dem,« siger han i et Brev fra de Dage.

Sidst i October blev han forkjølet, men passede sit Embede som sædvanlig alligevel og fik tilendebragt Examen i alle Sognets Skoler, og kunde endnu heller ikke give Afkald paa i sine ledige Timer at arbejde i Haven; men en Eftermiddag i Begyndelsen af November, da han just havde revet Gange i Haven, fik han lige før Aften et Sting i Siden og maatte lægge sig paa Sophaen. Dette blev Begyndelsen til en Lungebetændelse; i sin Sygdom sang han sine kæreste Salmber og bad til det sidste; han sov ind, som han selv ofte havde ønsket, »som Sol i Høst gaar ned«; saaledes endte hans aandrige Liv den 16. November 1898, da han var 68¹/₃ Aar gammel. Hans Hustru overlevede ham til 10. Marts 1911.

Man vil af de anførte Digte se, at Thurah var en dyb poetisk Natur, som ved sin Digtning forstod at faa det bedste og ædleste frem i Menneskelivet, formet i Vers paa den skjønneste Maade. Grundtonen i Thurahs Forkyndelse bestod i at vække alt det gode i Menneskehjerterne, saa de i ydmyg Tro vilde tage alt af Guds Naade og gøre alt til hans Ære; han var en tro Tjener i Ordets bedste Betydning. Velsignet være hans Minde!

Forinden jeg slutter dette Mindeskrift, kan jeg ikke undlade at meddele et lille Udtog af nogle Digte, Thurah Tid efter anden sendte sin gamle Moster, Emilie Mohr, og som ret paa den herligste Maade viser hans store Kjærlighed til denne gamle Slægtning. Thurahs Moder havde mange Søskende og blandt dem var en »Tante Emilie«, der blev den ældste og længst levende af dem alle. Hun var bleven Enke meget tidlig efter en kgl. Kapelmusikus Mohr, der vistnok døde 1827 paa en Rejse i Italien, saaledes, at hun, da hun døde, 27. Februar 1888 (født 24. Febr. 1795), havde været Enke i over 60 Aar. Sit eneste Barn, en Datter, mistede hun, da denne var 25 Aar, saa hun var en prøvet Kvinde. Thurah var mageløs god imod hende, hvilket nok som fremgaar af de dejlige Digte, han stadig skrev til »Tante Emilie« paa hendes Fødselsdag og ved anden Lejlighed, hvoraf jeg aftrykker enkelte:

Juleaften 1827—1877:

Julenattens klare Stjerne
 Vinker os med gyldne Drømme,
 Minderne fra Dage fjærne
 Vore Sjæle gennemstrømme;
 Lad os i den stille Time,
 Medens Juleklokker kime,
 Vemodsfulde lytte til
 Sjøleharpens Strængespil,
 Som den klinger for vort Hjerte
 Om dets Fryd og om dets Smerte.

Faders Ven i Ungdomsdage
 Var Din fromme Ægtemage;
 Moder tidt fortalte om
 Deres Glæde, naar I kom
 Og lod sødt i Glædesflammen
 Aand og Hjerte smelte sammen,
 Saa det kjendtes klart, at I
 Fulgtes sødt i Harmoni.
 Ikke blot i Strængeleg
 Fandt til Mesterskab han Vej;
 Men hans ømme Hjertes Tone
 Kunde alt i Fred forsonne,

Kunde løfte let og sikker
 Hver en Anstødssten, der laa,
 Kunde tolke, hvad der ligger
 Skjult i Hjertets dybe Vraa.
 Kunde mildt i Barnetroen
 Vise Vej til Himmelbroen,
 Kunde prise alt, hvad stort
 Gud og Mennesker har gjort.
 Og Dit Hjerte ved ham hang,
 Ikke blot naar Strængen klang,
 Ikke blot i Livets Fryd,
 Ikke blot i Hæders Pryd:
 Nej det hang, som Ranken hænger
 Fast om Elmens stærke Grene;
 Thi til Støtte just den trænger,
 Den kan ikke staa alene,
 Den om Træet sig n. a. bøjede
 For at løftes mod det Høje.
 Og — den stærke Stamme faldt,
 Den, som var Dit Et og Alt!

Maa endnu ved dette Minde
 Vemodsfuldt Din Taare rinde,

Ak, hvad ser da ikke Sorgen,
 Da den blev som ny hver Morgen?
 Rundne er halvhundred Aar,
 Dog det mindes som igaar,
 Da hver Morgenstund Du stod
 Badet i en Taareflod
 Ved Din lille Piges Leje,
 Mens hun slumrede saa trygt,
 Kaldte hende alt Dit Eje,
 Gøs for hendes Tab med Frygt.
 End jeg mindes, hvor det rørte,
 Hvad jeg i min Barndom hørte
 Om Din Prøvelse i Nøden,
 Da hun stred i Kamp med Døden;
 Det var mig Vidunder stort,
 Ret som hint ved Nains Port,
 Naar jeg hørte Frasagn om,
 Hvordan hun til Live kom;
 Da var det som Engle svæved
 Ned med Liv ad Himlens Stige
 Til den lille fromme Pige,
 Da for Døden alt Du bæved.

»Enkestand er Ynkestand!«
 Siger Verden, blind for Lykke;
 Du fik lært paa Gud at bygge
 Alt Dit Haab og ej paa Sand.
 Sandhed Guds Apostel¹⁾ taler,
 Naar han Enkens Kaar afmaler:
 »Hun sit Haab til Gud har sat,
 Hun paakalder Dag og Nat,
 Hun gjør Godt, som Gud behager,
 Hun i Fromhed Børn opdrager,
 Hun til Gjæster Hus vil laane,
 Hun sig selv vil ikke skaane,
 Hun vil hjælpe i al Nød,
 Trøste hver i Liv og Død.

Har Dit Haab til Gud Du sat?
 Har Du paakaldt Dag og Nat?
 Ak, de Nætter mørke, mange,
 Ak, de Nætter lange — lange!
 Ja de Dage, lyse, søde,
 Som Du saa i Glæden gløde,
 De har lært Dig Suk iløn,
 De har lært Dig Barnebøn,

De har lært Dig Tak at sige
 Til vor Gud i Himmerige.

Du opdrog i Herrens Frygt
 Fromt Din Øjesten, Din Datter;
 Thi Dit Haab paa Gud var bygt,
 Ej paa det, som Verden skatter.
 Ej hun laa paa Ladheds Pude,
 Ej Du vilde blindt forgude,
 Flink og from i al sin Færd
 Blev hun først Dit Hjerte kjær.
 Ja Du vidste, at kun saa
 Kunde hun Dig Lykke spaa,
 Ja maaske engang forsøde
 For Dig Livets Aftenrøde.
 Ak, det lyse Haab vel brast,
 Da Du stod ved hendes Baare!
 Men Du holdt ved Herren fast,
 Døden kunde haardt ej saare,
 Saare dødeligt med Trods!
 Nej, Du sagde: »Gud med os!«
 Ja Du saa, at bag ved Døden
 Straaler saligt Morgenrøden,
 Og at Haab om evig Lykke,
 Det er Livets Kongesmykke.

Stod Du ene da i Livet?
 Nej, der blev Dig Venner givet.
 Slægt og Venner, i hvis Kred
 Du Dig følte glad tilfreds.
 Søsterkjærligheden gav
 Dig en trofast Støttestav;
 Hjem ved Hjem, som Svaler bygge,
 Delte Du jo mines Lykke,
 Og i Eders Søskenlag
 Skred jo mangen Højtidsdag.
 Hjælpen I hinanden rakte,
 Trøsten I hinanden bragte.
 Glæden delte I med Gammen,
 Stille Fryd ved Arneflammen,
 Du befalede Din Slægt
 Trofast i Guds Varetægt,
 Delte fra Dit Enkesæde
 Trofast hver en Sorg og Glæde.
 Moders Sorg ved Din forsvandt;

¹⁾ 1. Timoth. 5, 4—5.

Thi hun følte varmt og sandt,
 At af Dig hun kunde lære
 Mindre Sorg end Din at bære.
 Du stod bi, ej blot med Raad,
 Nej Du hjalp med kjærlig Daad;
 Naar det Dine Brødre gjaldt:
 Blev ej vejjet eller talt.
 Gjaldt det give eller laane,
 Ej Dig selv Du vilde skaane.
 Du til Birthes Børneflok
 Altid havde Gaver nok.
 Ej blot gav Du Dine Egne,
 Nej Du rakte allevegne.
 Du — Sarepta-Kvinden lig —
 Maatte tidt forundre Dig,
 Naar og Melet slap af Huset
 Og op Olien af Kruset.

Dage gik, og Dage kom,
 Lykkens Hjul blev drejet om.
 Da Din Mines Lykke brast,
 Holdt i Storm Du hende fast;
 Ja, da hun i Sorg blev prøvet,
 Hjalp det, at Du selv var øvet,
 Derfor kunde Trøst Du række,
 Du var prøvet for Jer begge;
 Du var hende tro i Nøden,
 Du var trofast indtil Døden.

Underfuldt er Herrens Raad;
 Du blev kaldt til større Daad,
 Da Du maatte ængstet stride
 Moderlig ved Jettes Side;
 Men hun følte ved Din Haand
 Dog Vorherres Ledebaand,
 Og Du lærte hende dog,
 Hvordan Herren gav og tog.

Ej i Alderdommens Dage
 Saa Du trøstesløs tilbage,
 Fremad saa Du ungdomsglad,
 Hvergang Slægtens Gran fik Blad;

Den 24. Februar 1882:

Dejlig er Drømmen om Barndoms Aar
 Under hvide Haar,
 Dejlig som Sollys paa Måjløv i Skoven,

Med os Unge var Du ung,
 Ej vi saa Din Byrde tung
 Trykke Dig til Jorden ned,
 Fast vi glemte, at Du stred.

Men da selv vi maatte stride.
 Stod Du kjærlig ved vor Side.
 Fader, Moder sank paa Baare,
 Du ved deres Dødsseng stod,
 Blandede med vor Din Taare,
 Blev os som en Moder god.

Søstre, Brødre en for en
 Saa Du Dødens Veje drage,
 Du som Stammens sidste Gren
 Alderstegen staar tilbage.
 Staa med Gud i Livets Høst!
 Vidn for os til Haab og Trøst
 Om den store Himmelværge,
 Om den Tro, som flytter Bjærge,
 Om Guds Naade altid ny
 Over os i hvert et Gry!

Løft Dit Øje barneglad
 Til den lyse Himmelstad,
 Hvor paa Stjærnetæpper blaa
 Vi vor Højtidsgang skal gaa!
 Bøj Dig fromt i Jesu Navn,
 Hold Din Frelser ømt i Favn!
 Da, mens Juleklokker gaa,
 Fred og Glæde skal Dig naa,
 Mens Guds søde Engleskare
 Synge skal med Toner klare:

»Fryd Dig Himmel, fryd Dig Jord!
 Vi forkynde Glæden stor:
 Han er født i Davids Stad,
 Som gjør hvert et Hjerte glad,
 Bringer Freden her og hist,
 Ser I ham, den Herre Christ?
 Han med Frelsen til Jer kom,
 Evgit er hans Herredom!
 Ære være Gud i det Høje!«

Dejlig som Vaarvind der leger med Voven;
 Fader og Moder,
 Søster og Broder
 Svæve i Drømmen forbi med et Smil,
 Lege og mange
 Halvglemte Sange
 Flagre som Trækfugleskarer med Il
 Sjælen forbi
 Med et huldt Trylleri.
 Helligdagsklokkernes lokkende Klang
 Smelter tilsammen med Englenes Sang,
 Og fra det Høje meddeler Guds Fred,
 Daler til Støv med Guds Faderlighed.

Dejligt er Mindet om Ungdoms Aar
 Under hvide Haar,
 Dejligt som Sundhedens Roser paa Kinden,
 Dejligt som Kornet, der bølger for Vinden;
 Venner, Veninder
 Kommer og svinder,
 Tusinde Tanker hos dem finde Ord;
 Haabet, som hæver
 Barmen og bæver,
 Slynger sig gennem det jublende Kor,
 Peger saa hen
 Paa den elskede Ven,
 Fremtryller Livsglædens sprudlende Væld,
 Afmaler Livsbanens Lykke og Held,
 Aner i Kjærligheds Inderlighed
 Livets forklarede Hemmelighed.

Dejligt er Mindet om Manddoms Aar
 Under hvide Haar,
 Dejligt som Druen, der svulmer paa Ranken,
 Rodfast i Følelsen, modnet i Tanken.
 Hjemlivets Hygge,
 Glæde og Lykke
 Svulmende opfylder Hjertet med Lyst;
 Natmulm og Morgen,
 Glæden og Sorgen
 Opfylder Hjertet med Kummer og Trøst;
 Troen staar Vagt
 Med sin himmelske Magt,
 Bærer sit Kors og opsender sin Bøn,
 Finder sin Frelser i Lys og i Løn,
 Strider med ham under Tornenes Krans,
 Sejrer med ham i Opstandelsens Glaus.

Dejligt er Livet i Oldings Aar
 Under hvide Haar,
 Dejligt som Stjernernes straalende Hær,
 Tindrende fjærnt og vidunderlig nær;
 Sjælen i Længsel
 Sprænger sit Fængsel,
 Briste maa alle de hæmmende Baand;
 Hvad den har levet
 Lysklart er blevet
 Og gjennemglødet af Kjærligheds Aand;
 Gaaden er løst
 I den evige Trøst;
 Fundet i Faderen, Sønnen og Aanden
 Er nu Gudsfreden til Bod for al Vaanden,
 Abrahams Tro, som bød Herren til Gjæst,
 Holde med ham skal sin evige Fest.

Gid Du i Alderdoms signede Aar
 Under hvide Haar
 Skue maa Barndommens Drømme igjen,
 Mindes Din Ungdoms Veninde og Ven,
 Kalde tilbage
 Livskampens Dage,
 Se, at Din Frelser i Kampen var med,
 At har han givet
 Sejren i Livet,
 Sejren i Tro med Guds evige Fred,
 Saa i Din Daab
 Til Guds Herligheds Haab
 Han har paa Klippen Din Salighed grundet,
 Har med sin Kjærlighed evig Dig vundet
 Og vil bevare Dig indtil det Sidste,
 Ja vil Dig favne, naar Øjet maa briste!

Jeg et Billede Dig sender,
 Kjære Moster! paa Din Festdag,
 Det er Billedet af hende,
 Som var Dig en elsket Søster,
 Som var mig en kjærlig Moder,
 Som vi begge to har elsket,
 Som igen har elsket os.

Naar jeg hilser det hver Morgen,
 Straaler Øjet mig imøde,
 Smiler Læben som et Solglimt,
 Og en Friskhed sig afmaler

I hvert Træk i hendes Aasyn,
 Og det er, som jeg blev hilset
 Af en dejlig Sommerdag.

Men hvad var dog hendes Øje
 Mod den søde Sjælemildhed?
 Hvad var hendes Smil paa Læben
 Mod den hjærtelige Tale?
 Hvad var hendes Aasyns Friskhed
 Mod den ungdomsfriske Glæde,
 Som var hendes Hjertes Skat?

Det er ret som hendes Øje
 Viste trøstig mig min Bane,
 Som da hun til Afsked sagde:
 ›Nu begynder først Din Gjerning,
 Det har jeg bestandig anet!‹
 Ja det er, som om hun vilde
 Signe hvert af mine Fjed.

Og det er, som hendes Aasyn
 Vil hver Morgen mig opmuntre
 Til som hun at gaa med Glæde
 Og med Tak min stille Vandring,
 Huske paa, at Millioner,
 Som i Sorg og Savn maa sukke,
 Har det ej saa godt som jeg.

Og det er, som hendes Læbe
 Vilde hver en Sorg bortsmile,
 Vilde aabne sig og tale
 Om en evig, salig Glæde,
 Vilde mig til Velkomst kysse.
 Vilde drage mig til Minde,
 At hun døde med et Smil.

Lad det Billede da bringe
 Dig en Hilsen fra os begge,
 Søn og Moder med hinanden!
 Lad det minde Dig om hende,
 Som hun vandrede iblandt os,
 Som hun bragte Trøst og Glæde,
 Som hun smilte i sin Død!

Ej hun saa min Manddomsgjerning,
 Som hun kjærlig havde anet,
 Ej hun skulde ømt den følge
 Med en kjærlig Moders Bønner,
 Ej hun skulde den velsigne
 Med sin stille Moderglæde, —
 Kun i Døden smilte hun!

Du i hendes Sted mig traadte,
 Du har fulgt min Manddomsgjerning,
 Du har med et kjærligt Øje
 Set mig skride ad min Bane,
 Du har ønsket mig til Lykke,
 Du har kjærlig mig opmuntret,
 Al min Glæde blev jo Din!

Fred og Glæde, al Guds Naade
 Derfor daglig jeg nedbeder
 Over Dig, min Plejemoder,
 Og paa denne Festdag bringer
 Jeg Dig sønlig denne Hilsen:
 ›Herren glæde og velsigne
 Dig indtil Din sidste Stund!‹

Den 24. Februar 1884:

Nu stunder Du mod de niti Aar,
 Tre Menneskealderes Dage;
 Tidsbølgen mod Evighedskysten gaar,
 Lad Mindet den kalde tilbage!

Der raste en Storm over Jorderig,
 Da Du laa i Vuggen i Drømme,
 Nytiden blev født under Rædselskrig,
 Den fødtes i blodige Strømme.

Det var i en aandelig Midnatsstund,
 Den gispende lagdes i Vugge,
 Det var, som til Døden den fødtes kun
 Med Jammer og Taarer og Sukke.

Der raabtes Alverden over paa Lys,
 Oplysningen vilde man finde;
 I Nattekulde man dog med Gys
 Fornam, at man raved iblinde.

De spottede Ham, som i Himlen bor,
 Hvis Solglans er Livsstrømmens Kilde,
 Fornuften de tilbad som Gud paa Jord;
 Men vild føre Tankerne vilde.

Da opstod en Kæmpe som Jærnet haard,
 Han tændte Krigsluerne røde,
 Han alting nedtraadte i Dværgegaard,
 Med Jærnhand han alt vilde øde.

Da rejste Gud Herren en Vinterstorm, Hver Folk sig da rejste til Kamp og Daad,
Lod Folkehavene bruse, For Frihed og Sambaand at kræve,
I Verdenskampen alt som en Orm Og Tungerne løstes i Folkenes Raad,
Den Mægtige monne Han knuse. Tyrannerne kun maatte bæve.

Paa Sottesengen Europa laa En Væddestrid blev der paa Sø og paa Land,
En Menneskealder dog bundet; Man kappedes aarle og silde;
Da først det skulde til Daad opstaa, Da viste det sig, hvad der udrettes kan
Naar Lægemidlet blev fundet. Ved Flid og ved Kraft og ved Snille.

Vel hilsedes af en sælsom Klang Men Uvejr trak op paa Aarhundredets Dag,
Aarhundredets Morgenrøde, Fra Val lød Kanonerens Torden;
Da Skjaldene stemmede op med Sang Snart tabte, snart vandt den retfærdige
Som Fugletonerne søde. Sag,

Dog laa der endnu som et Taageslør Da brudt blev al Fortidens Orden.
Hen over Bakker og Dale; Og ligesom Folkene stride man saa
Da lød der et Vagtraab som aldrig før, I Had mod hverandre paa Valen,
Som Morgenhanerne gale. Saa skiltes i Folkene Store og Smaa,
Arbejderne og Kapitalen.

Og da fra Taarnene Klokker klang To modsatte Strømme i Tiden der gaar,
Og meldte; Guds Sol er nu oppe! De rinde for oven og nedens;
Da Skyggerne vege, og Straaler svang Først naar de oprigtig hinanden for-
Sig hen over Bøgenes Toppe. staar,

Da blev i Hjærter det atter lyst, Oprinder i Broderskab Freden.
Guds Ord blev lagt Støvet paa Tunge, Hvis Folkene ej slutte ærligt Forlig,
Det klang som fra Paradisets Kyst, Og Store og Smaa gjør det samme,
Som naar Guds Engle mon sjunge. Da trues Europa tilsidst af en Krig,¹⁾
Der længe vil Kræfterne lamme.

Kun faa var de første, som vaagned derved, O maatte det sande Fuldkommenheds-
Og opstod for Idræt at øve; baand
De fleste endnu sig paa Sotteseng vred Forbinde hvert Lem som en Sene!
Og vilde helst Ørene døve. En Tro og ét Haab, én Herre, én Aand
Da Hjærterne skulle forene.

Guds Ord dog gik fremad fra Glans til Glans, Nu synker Aarhundredets Sol imod
Som Solen gaar frem paa sin Bane, Kvæld,
Og Kæmper sig flokkede trindt i Krans O maatte fra tusinde Taarne
Om Korsets den hellige Fane. Af Klokkernes Toner den bydes Farvel
Med Lovsang for Guds den Enbaarne!

Og dengang Aarhundredets Middag kom
Var Feberdrømmen forsvundet;
Thi da blev til Lykke der Lægedom
For Folkenes Dødsdvale fundet.

Ja Tanken og Ordet blev løste af Baand, Ja maatte Gudsordet i Hjærterne da
Til Tro vilde ingen man tvinge, Berede sin Fred og sin Glæde;
Og løst blev til Idræt hver Menneskehaand, I Kvælden udbød da et Halleluja,
Fik Frihed til alt at frembringe. Som Børnene sødt skulde kvæde.

¹⁾ Ja, nu er Verdenskrigen kommen og Varslet gaet i Opfyldelse.

Da kunde som Moses, den Herrens Mand, Og mellem de Løver mon Hjærterne
 Fra Nebo vort Blik vi udsende staa,
 Og skue ind i det forjættede Land De skinne saa blodige røde;
 Tilsidst ved Aarhundredets Ende. Thi stride de Løvr, da Hjærterne maa
 Taalmodelig banke og bløde.

Nu staar Du bedaget i Livets Kvæld,
 Tre Aldere saa Du henrinde,
 Med Sorger og Glæder, med Vanheld og Held Det varsler for Danmark en gryende Dag,
 I Tidsstrømmen saa Du dem svinde. Det varsler om Ny efter Næde,
 Det varsler, at vindes skal Hjærtets Sag,
 Til Lykke, til Fred og til Glæde.

Tre Gange Du saa, at for Voldsmænds
 Haand Thi Sandheden var det, hvorfor vi stred,
 Dit Fædreneland maatte bløde; Den Sæd skal vor Efterslægt høste,
 Tre Gange Du saa det, forynget i Aand Og Kjærlighed var det, hvormed vi led,
 Gaa Fremtiden trøstig imøde. Det skal over Vanheld os trøste.

Tre Løver der springer i Danmarks
 Skjold, Som Du staar bedaget vort Fædreneland,
 De tre saa Du kæmpe og stride; Maa over sin Smerte vel klage,
 De kæmped for Ret, og de strede mod Vold, Man ser, at bag Fremtidens dæmrende
 Deraf ganger Ry der saa vide. Strand Er endnu det Bedste tilbage.

Gud give i Naade, den Dag maatte gry,
 Da Aftenens Sorg var forsvunden.
 Saa Haabet opfyldes, at Danmark paany
 Skal grønnes som Bøgen i Lunden.

Den 24. Februar 1886:

Atter jeg paa Fødselsdagen
 Min Lykønskning glad Dig bringer
 Takker Gud, fordi trods Alder
 Han Dig naadig har bevaret,
 Saa dens Byrde Du kan bære
 Med Taalmodighed og Glæde
 Saa ad Afmægt Du kan smile
 Som et Barn paa Moders Skjød.

Saadan var det hos Din Moder
 I Din spæde Barndoms Dage,
 Naar hun sad i Aftenstunden
 Og fortalte, mens Du lytted,
 Sang for Dig de fromme Sange,
 Som opløftede Dit Hjærte,
 Favnede Dig ømt og kjærligt,
 Kyssede Dig til Godnat.

Vel sig Aftens Skygger sænke,
 Men igjennem dem sig trænger
 Efterglans af søde Minder,
 Og de klare Stjærner funkler,
 Haabets underfulde Stjærner,
 Som til Himlen op os vinke
 Og fra Vinterarnen stiger
 Varmende det klare Blus.

Lad den søde Tid kun atter
 Gjæste Dig med sine Minder,
 Lad Din Barndomshimmels Stjærner
 Straale i Livsaftenstunden,
 Og lad Barnehjærtets Mildhed,
 Som i Moderkjærligheden
 Havde alt, hvad den begjærte,
 Fryde Dig i sene Kvæld.

Thi som det er Herrens Villie,
Og som vi det se hver Sommer,
Aften skal med Morgen mødes,
Saa naar vi i Sommernatten
Travlt arbejde eller blunde
Og ej Tidens Gang vi ænse,
Da vi spørge tid förundret
Er det Aften eller Gry?

Saadan og i Livets Aften,
Naar en Sommernat den ligner,
Smelter yndigt Barndomstiden
Med de søde Uskyldsminder
Sammen med Livsaftenglansen,
Saa det bliver tyst og stille
Dybest inde i vort Hjerte
Som den Gang, da vi var smaa.

Den 21. Februar 1887:

End jeg mindes Mørkningstiden,
Naar jeg sad ved Moders Side,
Læned mig op til hende,
Lyttede, naar hun fortalte,
Og til hendes Vemodssange;
Det var Fredens Aftenhvile,
Det var stille Barnefryd.

Skumringen med sine Skygger
Kunde mig da ej forfærde;
Selv naar Stormen slog med Vinge,
Var der lunt i Arnekrogen,
Alle Rædsler var bortfarne,
Alle Sorger vare slukte;
Thi hos Moder var jeg tryk.

Nu har Du Din Mørkningstime
I Din høje Alders Dage;
Hvor skal Du Dit Hoved læne?
Hvortil skal Dit Øre lytte?
Hvad kan sødt Dit Hjerte røre?
Hvori kan Du finde Hvile.
Aandens Frød og Hjærtets Fryd?

Hvil Dit Hoved op til Korset!
Hør, hvad der Din Frelser siger:
»Fader! tilgiv deres Blindhed! —
Moder! favn i Vennen Sønnen! —

Drøm da sødt om Barndomshjemmet
Suk i Hjertet Barnebønnen
Nyn de søde Barnesange,
Husk kun Barndomslegens Glæde,
Lad de Kjæres Træk fornyes
Levende i Dine Minder,
Det er ej at gaa i Barndom,
Men at blive Barn i Sind.

Da kan Du med David syng:
Høje Tanker lod jeg fare,
Gransker ej det underfulde,
Gransker ikke over Gaader,
Men jeg har mit Hjerte stillet,
Ja som Barnet hos sin Moder,
Naar hun det til Ro har kysset,
Saadan er min Sjæl i mig.

Følg med mig til Paradiset! —
Eli lama sabaktani! —
Fuldragt! — Fader! tag min Aand!«

Det var Livets Mørkningstime,
Da den Rene hang paa Korset,
Bærende Alverdens Synder,
Blegnende i Dødens Vaande,
Blødende af Ulivssaaret;
Tryk dog i sin Faders Hænder
Som et Barn i Moders Favn.

Han i Livets Mørkningstime
Siger til hvert trofast Hjerte:
»Kom til mig, Du som arbejder!
Kom til mig, Du som besværes!
Jeg vil stille al Din Længsel,
Jeg Dig giver, hvad Du søger:
Sjælehvile i min Favn!«

Syndeskyldens mørke Skygge
Skal ej Hjertet mer forfærde;
Døden ej som Storm skal rase;
Thi dens Braad er blevet knækket,
Alle Rædsler er bortfarne,
Alle Sorgerne er slukte;
Thi hos Jesus er Du tryk!

Derfor kan jeg for Dig syng
 Om Livshaabet, som os aabner
 Gjennem Mulmet Aandesynet
 Til Lysborgen i det Høje,
 Som den stod for Stephans Øje,
 Fyldte ham med Engleglæde
 Og med Fred i Dødens Stund.

Hæv Dit Hoved, løft Dit Øje,
 Saa det over Skyggedalen
 Ser Gudsherligheden straaale
 Som en Glans paa Fjædetoppe,
 Der vidunderligt forener
 Jordlivets Aftenrøde
 Med et himmelsk Morgenskær!

Da jeg ønsker Dig til Lykke
 Paa Din Fødselsdag med Glæde,
 Da jeg ser Din Mørkningstime
 Bringe Fredens Aftenhvile;
 Thi da smage skal Dit Hjærte
 Som et Barn paa Moderskjødet
 Hvilen i Din Frelzers Favn!

Den 24. Februar 1795. 1887:

Vi har en Bolig af Gud
 evigt i Himlene. 2. Kor. 5.1.

Hver Time, der glider, hver Dag, som hengaar,
 Hver svindende Uge, hver Maaned, hvert Aar
 Vi sukkende tælle
 Naar Modgang og Ælde
 Os bringer de ublide Kaar.

Da Lykken og Kraften os tykkes saa skør
 Som søndrede Glar og som knækkede Rør,
 Da Tivlen vil friste,
 Da Haabet vil briste;
 Thi lukket os synes hver Dør.

Ja lukket er Døren til Jordlivets Lyst,
 Os klinger for Øre kun Alvorens Røst;
 Men Døren opspringer,
 Hvor Englene bringer
 Os Bud om den evige Trøst.

Den Dør er saa lille, saa lav og saa trang,
 Den ikkun for barnlige Hjærter opsprang,
 Som dybt sig vil høje
 Og lade sig nøje
 Med Udsigt til Himmerigs Vang.

Ja Døren den lille, om og kun paaklem
 Skal stadig staa aaben og vinke ad dem,

Som Glæden og Freden
Ej søge herveden,
Men hist i det himmelske Hjem.

Som Smaabørn i Senge mon lytte i Vraa
Til Festklangens Toner, naar Dørene gaa,
Saa høre de gjærne
Den Klang fra det Fjærne
Som her deres Øre kan naa.

Saa lyt da, trods Svaghed i Alderdoms Aar,
Trods blegnede Kinder og snehvide Haar,
Ja lyt til de Toner
Fra ukjendte Zoner,
Som Freden og Glæden Dig spaar!

Da tæller ej mere Du Dag eller Stund,
Da skride de Timer som sødeste Blund,
Paa Jordlivets Grænser
Da sanser og ænser
De himmelske Længsler Du kun.

Som Sol, naar den synker i Guldskyers Lag,
Saa straalere en Borg i det Høje;
Der skifte ej mere de Nætter med Dag
Kun Lys skuer undrende Øje,
Der mødes saa yndigt som Straaler i Dans
Guldmundede Morgen med Aftenens Glans.

Saa skrider i Lysglans hvert rullende Døgn,
Det rinder i Fred og i Glæde;
Thi banlyst fra Borgen er Ondskab og Løgn,
Hvor Naade og Sandhed har Sæde,
For dem maa forsvinde paa Himmerigs Borg
Hver ængstende Ufred, hver nagende Sorg.

Utallige Fløje til Borgen er bygt
Med Templer og Haller og Sale
Med Perler og Stene og Billedværk smykt,
Hvis Skjønhed ej Tunge kan male;
Hvad Aanden kan ane af Skjønhed og Pragt
Udfolder sig der med fortryllende Magt.

Det volder, at enigt i Tanke og Med
Hver Aandsdrift paa Borgen sig rører;
Kun et vil de virke, som et de kun ved,
Og altid til Maalet det fører;

Den evige Visdom er Kraften deri.
Og derfor de virke i skjøn Harmoni.

Der høres paa Borgen i jublende Sang
Som en Myriade af Stemmer,
Hver Tone er klar som Guldharpernes Klang.
Og Mislyd man aldrig fornemmer;
Thi Kjærlighedsglæden er Grundtonens Lyd,
Saa Tungerne tolke kun Saligheds Fryd.

Der mødes de Sjæle, som elske kun Gud,
I ham dog hverandre tillige,
De mødes i Jubel som Brudgom med Brud,
Den Fryd kan ej nogen udsige;
Omslyngede fast af Fuldkommenheds Baand
Er et de af Hjærte og et kun i Aand.

Ej Barndoms og Alderdoms Svaghed er der,
Men Kraftens den modneste Alder;
Der adskiller Højhed og Ringhed ej mer,
I Aandskraft kun Forskjel der falder,
Den ypperste Kraft er dog ydmyg og spag
Og indviet helt til den helligste Sag.

I Midten af Borgen er Gudslammets Stol,
Den Enbaarnes straalende Sæde,
I ham hviler Alle som Straaler i Sol;
Thi han er al Saligheds Glæde;
Hans Idræt at skue og prise i Sang
Er Aandernes Glæde og Hjærternes Trang.

Ved Tronen udspringer Livskilden med Kraft
Som Hjærterne sødt vederkvæger,
Dens Vand er som Vinstokkens herligste Saft,
Det perler i Saligheds Bæger,
Af Kraften, som bor i den himmelske Drik
Henrykkelsens Syner Bekræftelse fik.

Hvad Øre ej hørte, hvad Øje ej saa,
Og Hjærtet ej selv kan forklare:
Livskraften, som Udspring af Kilden maa faa,
Sig monne da klart aabenbare;
Thi Vældet, som strømmer af Livskilden ud,
Er Kjærligheds Liv, som sig rører i Gud.

Ved Kilden Livstræet sig hæver mod Sky
Med Blomster og Frugter og Blade,
Hver Maaned sig Blomster og Frugter forny,

Og intet kan Bladene skade,
Dets Skygge udbreder den evige Fred,
Og Frugterne skjænke Udødelighed.

Hil være Lysborgen, som straalere i Glans,
Hil være Livskilden den søde!
Hil være Livstræet, som slynger sin Krans
Om Sjælenes salige Møde!
Pris være Gudslammet, den Solenes Sol,
Som klæder for evigt Guds Herligheds Stol.

Den 20. Februar 1888:

Atter kommer Fødselsdagen,
Denne Gang som sent i Kvelden,
Naar det mørknes alt mod Natten,
Naar de trætte Øjne blunde,
Og de matte Hænder synke,
Saa vi længes efter Hvile
Til et yndigt Morgengry.

Ved Dit Leje vil jeg sidde,
Synge om, hvad der er svundet,
Sunket dybt i Tidens Strømme;
Lad i Mindet det opdukke,
Lad det gennem Sjælen glide
Som Dit Livs den dunkle Saga,
Der forklares skal engang!

Det er sagt, at Hellig Olav,
Da han red med sine Venner
Sidste Gang ind over Kjølen,
Længe tav, som om han ikke
Ænsede, hvad der var om ham,
Og som han blev tavst hans Følge,
Stille red de Mand ved Mand.

Da red Biskop Sigurd til ham,
Spurgte hvad ham var i Tanke,
Og som vaagnende af Drømme
Svared Olav: »Sært mig tyktes,
Med et Blik jeg kunde skue
Hvert et Land, hvor jeg har været,
Hvert et Sted, som jeg har set!« —

Gid som han Du maatte drømme
Vaagen Drøm om kjendte Steder,
Om Din Slægt og Dine Venner,

Som Dig fulgte gennem Livet,
Om det største og det bedste,
Du hernede fik at se!

Gid det alt sig maa forene
Til en sælsom Tryllesaga,
Hvori Hjærtet var Prinsessen,
Som i Bjærget sad og længtes
Efter Sol og grønne Skove,
Efter Frænder i det Fjærne,
I det elskte Fædreland!

Se, da saa hun sin Befrier
Svinge Sværdet højt for hende,
Løse hver en Tryllepænke,
Føre hende ud af Bjærget
Ud til Sol og grønne Skove,
Hjem til Frænder i det Fjærne,
Til det elskte Fædreland.

Ja, Din Frelser og Befrier
Gjæster Dig i Skyggedalen,
Han har sejret over Døden,
Over Synden, over Mørket,
Han er steget op af Graven
For at skjænke Liv og Fred.

Syng for ham nu Svanesangen
Om det Liv, som er henfaret,
Om hvad Du har trofast elsket,
Om hvad dybest Du har savnet;
Da vil han, som selv er Livet,
Føre Dig fra Skyggedalen
Til Dit rette Fædreland!

Nu er jeg vorden mæt, saa mæt,
Overmættet af Dage;
Nu er jeg blevet mat og træet,
Lidt er af Kraft tilbage;
Men jeg sukker dog: »Gud ske Lov!
Bliver end Kjødets Tidens Rov,
Lever dog alt heneden
Aanden for Evigheden!«

Tidlig følte jeg Sorg og Savn
Alt i min Ungdoms Dage,
Døden rev af min ømme Favn
Hastig min Ægtemage;
Aldrig jeg glemte dog hans Røst,
Afskedsbudet mig blev til Trøst,
Gjensynslængslen heneden
Spaaede om Evigheden.

Saaret mit Moderhjærte blev,
Dyb var tilvisse min Smerte,
Den Gang i Afmagt Døden rev
Datteren bort fra mit Hjærte;
Dog det lød over hendes Grav:
»Herren kun tog, hvad selv han gav,
Han gav i Hjærtedefred
Forsmag paa Evigheden!«

Gud ske Lov, at jeg Naade fik
Søstre at trøste og pleje!
Sorgen mig selv af Minde gik
Paa deres tornede Veje,
Var end den Vej fuldtrang og lang,
Trættes jeg end mangan Gang,
Saae dog i Kjærligheden
Glimt jeg af Evigheden.

Selv har jeg fundet i Frændefavn
Hvilen i Alderdoms Dage;
Følte vel tidt vemodigt Savn,
Naar jeg mig saae tilbage;
Suk og Taarer jeg atter fik,
Hver Gang den yngre Slægt bortgik;
Men for hver Sjæl, der gik heden,
Aabnedes Evigheden.

Højt er Guds Tanke og hans Vej
Hævet i Sky over vore,
Saa vi hans Villie granske ej,
Spørge ej, hvi han det gjorde;
Vi kan kun bede om og se,
At hans Villie med os maa ske;
Derved Gudskjærligheden
Lover os Evigheden.

Nu har vel Afmagt min Kraft udslukt,
Følger mig vistnok til Graven,
Dog er mig Naadens Dør oplukt,
Glans har jeg set af Gudshaven,
Jesus har gjæstet mig som en Ven,
Han har mig sagt, at vi ses igjen.
Lovet mig Hvilen og Freden
Hisset i Evigheden.

Nu er mig lang baade Dag og Nat,
Lang er hver evige Time!
Maatte jeg dog nu høre brat
Himmerigs-Klokkerne kime!
Ja, Herre Jesus! kom igjen,
Kald Du paa mig som Ven paa Ven!
Før nu fra Striden hereden
Ind mig i Evigheden!

Paa Tantens 90. Fødselsdag skrev Thurah:

Et lidet Spand er Levnedsløbets Dage,
Selv naar de blev halvfemsindstve Aar,
Hver Gang vor Tanke skue vil tilbage,
Som i et Nu den ved vor Vugge staar,
Og dersom den vil prøve paa at skride
Igennem Levnedsløbet Dag for Dag,
Som Skyggerne i et de sammen glide,
De tælles kan saa lidt som som Hjerteslag.

Vi vaagnede som af en Drøm til Livet,
 Vi lagdes nøgne i vor Moders Skjød,
 Vi havde intet, uden det blev givet,
 Fra Gud og Mennesker os alt tilflød,
 Vort Liv var Kjærlighedens Himmelgave,
 I Pleje sat hos jordisk Kjærlighed,
 Vort Liv var som en Blomst fra Edens Have,
 Som sattes her til Vækst i Støvet ned.

Det blev os givet overalt at skue
 Guds Almagts Skaberværk i al sin Glans
 Fra Sol og Stjerne hist paa Himlens Bue
 Til Duggens underfulde Perlekrans,
 Det blev os givet overalt at høre
 Fra Jord og Luft og Hav en sælsom Klang,
 Der kunde Sjælen fryde, Hjertet røre,
 Fordi den var Alverdens Takkesang.

Det blev os givet i vor Sjæl at finde
 Et Gjenskin, Gjenlyd af al Jordens Lyst,
 Et Tankeglimt, en Følelse, et Minde,
 Som fik med Hjertevarme Ordets Røst;
 Det blev os givet, med hvert kjærligt Hjerte
 At dele trofast Hjertets bedste Skat:
 Den høje Glæde og den dybe Smerte
 I Lykkens Solskin og i Sorgens Nat.

Det blev os givet i Guds Himmerige
 Ved Helligaandens klare Guddomsord
 Med Barnetroens Øje at indkige,
 Hvor dybt Guds Søn nedsteg og højt opfor,
 Vi ham tildøbtes for med ham at dale,
 Ja for at jordes med ham i vor Daab,
 Men stige højt med ham til Himmelsale
 Til evigt Liv med Herlighedens Haab.

Det blev os givet i hans Favn et finde
 Det Liv, som aander kun i Kjærlighed,
 Det Liv, som evigt vare skal og vinde,
 Det Liv, som hviler saligt i Guds Fred,
 Det Liv, som skal sig i hans Dyder øve,
 Hver Gang det voxer i os paa hans Bud,
 Det Liv, som ej Alverden os kan røve,
 Fordi med ham det skjuler sig i Gud.

Ja, det er Helligaandens Naadegave
 I Jesus Christus af Guds Kjærlighed,

Naar vi vil intet vide eller have
 Undtagen ham vor Sjæl til Salighed;
 Det er Fornyselsen i ham, som skabte
 Os i Guds Billede ved Almagts Bliv,
 Det er Oprensningen af det Fortabte
 Til Sandheds Lys og Kjærlighedens Liv.

O Rigdoms Dyb paa Visdom og paa Naade!
 Guds strenge Dom er uransagelig,
 Hans Frelses Veje er en lønlig Gaade,
 Hans Tankegang er uudgrundelig!
 Hvem gav ham noget, som han maa gengælde?
 Hvem gav ham Raad, som ene alting ved?
 Alverden skal hans Underværker melde,
 Ham være Ære i al Evighed!

Herefter følger endnu ti Vers, hvoraf jeg af Pladshensyn kun
 skal anføre det sidste:

»Sid da forventningsfuld i Aftenstunden
 Nu efter Livets lange, lange Dag!
 Ja sid forventningsfuld med Smil om Munden
 Og Ungdomsild i hvert et Hjerteslag!
 Lad Troens klare Brudelampe brænde
 Med Kjærlighedens Olie, Haabets Blus!
 Brudgommen da, før Natten er tilende,
 Du følger ind i Himlens Brudehus!

Rettelser og Trykfejl.

- Side 10, Linie 11 staar hege, læs *høge*.
- 17 Linie 1 staar han, læs *Thurah*.
 - 41 - 2 f. o. Sted, læs Sted.◄
 - 43 - 6 f. n. han, læs *Thurah*.
 - 50 - 3 f. n. Titelblad, læs Titelblade.
 - 62 - 1 f. o. e, læs *ej*.
 - 77 - 10 f. o. Det — »Det.
 - 77 - 13 f. o. »Hver, læs »Hvor.
 - 92 - f. o. den den, læs *den*.
 - 110 - 1 f. o. han, læs *Thurah*.
 - 110 - 11 f. o. eft. Fædreland: Alt sligt har han gi-
 - 124 - 15 f. n. begge Bedsteforældrene, læs *Bedstefaderen*.
 - 131 - 11 f. o. perles, læs *perler*.
 - 158 - 22 f. n. Nag, læs *Neg*.
 - 161 - 2 f. n. 1776, læs *1876*.
 - 171 - 21 f. n. Eleverne han, læs Eleverne. *Han*
 - 172 - 16 f. o. Grund, læs Grund.◄
 - 188 - 14 f. n. Sangen: En, læs Sangen: »En.
 - 189 - 6 f. n. Thurah, læs *Thurahs*.
 - 248 - 12 f. n. Salmber, læs *Salmer*.
 - 262 - 10 f. n.: hereden, læs: *herneden*.
 - 262 - sidste L. paa Siden: som som, læs: *som*.
 - 263 - 10 f. n.: et, læs: *at*.
-

Thi som det er Herrens Villie,
Og som vi det se hver Sommer,
Aften skal med Morgen mødes,
Saa naar vi i Sommernatten
Travlt arbejde eller blunde
Og ej Tidens Gang vi ænse,
Da vi spørge tidt förundret
Er det Aften eller Gry?

Saadan og i Livets Aften,
Naar en Sommernat den ligner,
Smelter yndigt Barndomstiden
Med de søde Uskyldsminder
Sammen med Livsaftenglansen,
Saa det bliver tyst og stille
Dybest inde i vort Hjerte
Som den Gang, da vi var smaa.

Den 21. Februar 1887:

End jeg mindes Mørkningstiden,
Naar jeg sad ved Moders Side,
Lænedes mig op til hende,
Lyttede, naar hun fortalte,
Og til hendes Vemodssange;
Det var Fredens Aftenhvile,
Det var stille Barnefryd.

Skumringen med sine Skygger
Kunde mig da ej forfærde;
Selv naar Stormen slog med Vinge,
Var der lunt i Arnekrogen,
Alle Rædsler var bortfarne,
Alle Sorger vare slukte;
Thi hos Moder var jeg tryg.

Nu har Du Din Mørkningstime
I Din høje Alders Dage;
Hvor skal Du Dit Hoved læne?
Hvortil skal Dit Øre lytte?
Hvad kan sødt Dit Hjerte røre?
Hvori kan Du finde Hvile.
Aandens Fred og Hjærtets Fryd?

Hvil Dit Hoved op til Korset!
Hør, hvad der Din Frelser siger:
»Fader! tilgiv deres Blindhed! —
Moder! favn i Vennen Sønnen! —

Drøm da sødt om Barndomshjemmet
Suk i Hjærtet Barnebønnen
Nyn de søde Barnesange,
Husk kun Barndomslegens Glæde,
Lad de Kjæres Træk fornyes
Levende i Dine Minder,
Det er ej at gaa i Barndom,
Men at blive Barn i Sind.

Da kan Du med David synges:
Høje Tanker lod jeg fare,
Gransker ej det underfulde,
Gransker ikke over Gaader,
Men jeg har mit Hjerte stillet,
Ja som Barnet hos sin Moder,
Naar hun det til Ro har kysset,
Saadan er min Sjæl i mig.

Følg med mig til Paradiset! —
Eli lama sabaktani! —
Fuldbragt! — Fader! tag min Aand!«

Det var Livets Mørkningstime,
Da den Rene hang paa Korset,
Bærende Alverdens Synder,
Blegnende i Dødens Vaande,
Blødende af Ulivssaaret;
Tryg dog i sin Faders Hænder
Som et Barn i Moders Favn.

Han i Livets Mørkningstime
Siger til hvert trofast Hjerte:
»Kom til mig, Du som arbejder!
Kom til mig, Du som besværes!
Jeg vil stille al Din Længsel,
Jeg Dig giver, hvad Du søger:
Sjælehvile i min Favn!«

Syndeskyldens mørke Skygge
Skal ej Hjærtet mer forfærde;
Døden ej som Storm skal rase;
Thi dens Braad er blevet knækket,
Alle Rædsler er bortfarne,
Alle Sorgerne er slukte;
Thi hos Jesus er Du tryg!

Derfor kan jeg for Dig synge	Hæv Dit Hoved, løft Dit Øje,
Om Livshaabet, som os aabner	Saa det over Skyggedalen
Gjennem Mulmet Aandesynet	Ser Gudsherligheden straal
Til Lysborgen i det Høje,	Som en Glans paa Fjældetoppe,
Som den stod for Stephans Øje,	Der vidunderligt forener
Fyldte ham med Engleglæde	Jordelivets Aftenrøde
Og med Fred i Dødens Stund.	Med et himmelsk Morgenskær!

Da jeg ønsker Dig til Lykke
 Paa Din Fødselsdag med Glæde,
 Da jeg ser Din Mørkningstime
 Bringe Fredens Aftenhvile;
 Thi da smage skal Dit Hjærte
 Som et Barn paa Moderskjødet
 Hvilen i Din Frelsers Favn!

Den 24. Februar 1795. 1887:

Vi har en Bolig af Gud
 evigt i Himlene. 2. Kor. 5.1.

Hver Time, der glider, hver Dag, som hengaar,
 Hver svindende Uge, hver Maaned, hvert Aar
 Vi sukkende tælle
 Naar Modgang og Ælde
 Os bringer de ublide Kaar.

Da Lykken og Kraften os tykkes saa skør
 Som søndrede Glar og som knækkede Rør,
 Da Tvivlen vil friste,
 Da Haabet vil briste;
 Thi lukket os synes hver Dør.

Ja lukket er Døren til Jordlivets Lyst,
 Os klinger for Øre kun Alvorens Røst;
 Men Døren opspringer,
 Hvor Englene bringer
 Os Bud om den evige Trøst.

Den Dør er saa lille, saa lav og saa trang,
 Den ikkun for barnlige Hjærter opsprang,
 Som dybt sig vil bøje
 Og lade sig nøje
 Med Udsigt til Himmerigs Vang.

Ja Døren den lille, om og kun paaklem
 Skal stadig staa aaben og vinke ad dem,

Som Glæden og Freden
Ej søge hernelen,
Men hist i det himmelske Hjem.

Som Smaabørn i Senge mon lytte i Vraa
Til Festklængens Toner, naar Dørene gaa,
Saa høre de gjærne
Den Klang fra det Fjærne
Som her deres Øre kan naa.

Saa lyt da, trods Svaghed i Alderdoms Aar,
Trods blegnede Kinder og snehvide Haar,
Ja lyt til de Toner
Fra ukjendte Zoner,
Som Freden og Glæden Dig spaar!

Da tæller ej mere Du Dag eller Stund,
Da skride de Timer som sødeste Blund,
Paa Jordlivets Grænser
Da sanser og ænses
De himmelske Længsler Du kun.

Som Sol, naar den synker i Guldskyers Lag,
Saa straalere en Borg i det Høje;
Der skifte ej mere de Nætter med Dag
Kun Lys skuer undrende Øje,
Der mødes saa yndigt som Straalere i Dans
Guldmundede Morgen med Aftenens Glans.

Saa skrider i Lysglans hvert rullende Døgn,
Det rinder i Fred og i Glæde;
Thi banlyst fra Borgen er Ondskab og Løgn,
Hvor Naade og Sandhed har Sæde,
For dem maa forsvinde paa Himmerigs Borg
Hver ængstende Ufred, hver nagende Sorg.

Utallige Fløje til Borgen er bygt
Med Templer og Haller og Sale
Med Perler og Stene og Billedværk smykt,
Hvis Skjønhed ej Tunge kan male;
Hvad Aanden kan ane af Skjønhed og Pragt
Udfolder sig der med fortryllende Magt.

Det volder, at enigt i Tanke og Med
Hver Aandsdrift paa Borgen sig rører;
Kun et vil de virke, som et de kun ved,
Og altid til Maalet det fører;

Den evige Visdom er Kraften deri.
Og derfor de virke i skøn Harmoni.

Der høres paa Borgen i jublende Sang
Som en Myriade af Stemmer,
Hver Tone er klar som Guldharpernes Klang,
Og Mislyd man aldrig fornemmer;
Thi Kjærlighedsglæden er Grundtonens Lyd,
Saa Tungerne tolke kun Saligheds Fryd.

Der mødes de Sjæle, som elske kun Gud,
I ham dog hverandre tillige,
De mødes i Jubel som Brudgom med Brud,
Den Fryd kan ej nogen udsige;
Omslyngede fast af Fuldkommenheds Baand
Er et de af Hjærte og et kun i Aand.

Ej Barndoms og Alderdoms Svaghed er der,
Men Kraftens den modneste Alder;
Der adskiller Højhed og Ringhed ej mer,
I Aandskraft kun Forskjel der falder,
Den ypperste Kraft er dog ydmyg og spag
Og indviet helt til den helligste Sag.

I Midten af Borgen er Gudslammets Stol,
Den Enbaarnes straalende Sæde,
I ham hviler Alle som Straaler i Sol;
Thi han er al Saligheds Glæde;
Hans Idræt at skue og prise i Sang
Er Aandernes Glæde og Hjærternes Trang.

Ved Tronen udspringer Livskilden med Kraft
Som Hjærterne sødt vederkvæger,
Dens Vand er som Vinstokkens herligste Saft,
Det perler i Saligheds Bæger,
Af Kraften, som bor i den himmelske Drik
Henrykkelsens Syner Bekræftelse fik.

Hvad Øre ej hørte, hvad Øje ej saa,
Og Hjærtet ej selv kan forklare:
Livskraften, som Udspring af Kilden maa faa,
Sig monne da klart aabenbare;
Thi Vældet, som strømmer af Livskilden ud,
Er Kjærligheds Liv, som sig rører i Gud.

Ved Kilden Livstræet sig hæver mod Sky
Med Blomster og Frugter og Blade,
Hver Maaned sig Blomster og Frugter forny,

Og intet kan Bladene skade,
Dets Skygge udbreder den evige Fred,
Og Frugterne skjænke Udødelighed.

Hil være Lysborgen, som straalere i Glans,
Hil være Livskilden den søde!
Hil være Livstræet, som slynger sin Krans
Om Sjælenes salige Møde!
Pris være Gudslammet, den Solenes Sol,
Som klæder for evigt Guds Herligheds Stol.

Den 20. Februar 1888:

Atter kommer Fødselsdagen,
Denne Gang som sent i Kvelden,
Naar det mørknes alt mod Natten,
Naar de trætte Øjne blunde,
Og de matte Hænder synke,
Saa vi længes efter Hvile
Til et yndigt Morgengry.

Ved Dit Leje vil jeg sidde,
Synge om, hvad der er svundet,
Sunket dybt i Tidens Strømme;
Lad i Mindet det opdukke,
Lad det gennem Sjælen glide
Som Dit Livs den dunkle Saga,
Der forklares skal engang!

Det er sagt, at Hellig Olav,
Da han red med sine Venner
Sidste Gang ind over Kjølen,
Længe tav, som om han ikke
Ænsede, hvad der var om ham,
Og som han blev tavst hans Følge,
Stille red de Mand ved Mand.

Da red Biskop Sigurd til ham,
Spurgte hvad ham var i Tanke,
Og som vaagnende af Drømme
Svared Olav: »Sært mig tyktes,
Med et Blik jeg kunde skue
Hvert et Land, hvor jeg har været,
Hvert et Sted, som jeg har set!« —

Gid som han Du maatte drømme
Vaagen Drøm om kjendte Steder,
Om Din Slægt og Dine Venner,

Som Dig fulgte gennem Livet,
Om det største og det bedste,
Du hernede fik at se!

Gid det alt sig maa forene
Til en sølsom Tryllesaga,
Hvori Hjærtet var Prinsessen,
Som i Bjærget sad og længtes
Efter Sol og grønne Skove,
Efter Frænder i det Fjærne,
I det elskte Fædreland!

Se, da saa hun sin Befrier
Svinge Sværdet højt for hende,
Løse hver en Tryllepænke,
Føre hende ud af Bjærget
Ud til Sol og grønne Skove,
Hjem til Frænder i det Fjærne,
Til det elskte Fædreland.

Ja, Din Frelser og Befrier
Gjæster Dig i Skyggedalene,
Han har sejret over Døden,
Over Synden, over Mørket,
Han er steget op af Graven
For at skjænke Liv og Fred,

Syng for ham nu Svanesangen
Om det Liv, som er henfaret,
Om hvad Du har trofast elsket,
Om hvad dybest Du har savnet;
Da vil han, som selv er Livet,
Føre Dig fra Skyggedalene
Til Dit rette Fædreland!

Nu er jeg vorden mæt, saa mæt,
Overmættet af Dage;
Nu er jeg blevet mat og træt,
Lidt er af Kraft tilbage;
Men jeg sukker dog: »Gud ske Lov!
Bliver end Kjødets Tidens Rov,
Lever dog alt heneden
Aanden for Evigheden!«

Tidlig følte jeg Sorg og Savn
Alt i min Ungdoms Dage,
Døden rev af min ømme Favn
Hastig min Ægtemage;
Aldrig jeg glemte dog hans Røst,
Afskedsbudet mig blev til Trøst,
Gjensynslængslen heneden
Spaaede om Evigheden.

Saaret mit Moderhjærte blev,
Dyb var tilvisse min Smerte,
Den Gang i Afmagt Døden rev
Datteren bort fra mit Hjærte;
Dog det lød over hendes Grav:
»Herren kun tog, hvad selv han gav,
Han gav i Hjærtedefred
Forsmag paa Evigheden!«

Gud ske Lov, at jeg Naade fik
Søstre at trøste og pleje!
Sorgen mig selv af Minde gik
Paa deres tornede Veje,
Var end den Vej fuldtrang og lang,
Trættes jeg end mangan Gang,
Saae dog i Kjærligheden
Glimt jeg af Evigheden.

Selv har jeg fundet i Frændefavn
Hvilen i Alderdoms Dage;
Følte vel tidt vemodigt Savn,
Naar jeg mig saae tilbage;
Suk og Taarer jeg atter fik,
Hver Gang den yngre Slægt bortgik;
Men for hver Sjæl, der gik heden,
Aabnedes Evigheden.

Højt er Guds Tanke og hans Vej
Hævet i Sky over vore,
Saa vi hans Villie granske ej,
Spørge ej, hvi han det gjorde;
Vi kan kun bede om og se,
At hans Villie med os maa ske;
Derved Gudskjærligheden
Lover os Evigheden.

Nu har vel Afmagt min Kraft udslukt,
Følger mig vistnok til Graven,
Dog er mig Naadens Dør oplukt,
Glans har jeg set af Gudshaven,
Jesus har gjæstet mig som en Ven,
Han har mig sagt, at vi ses igjen.
Lovet mig Hvilen og Freden
Hisset i Evigheden.

Nu er mig lang baade Dag og Nat,
Lang er hver evige Time!
Maatte jeg dog nu høre brat
Himmerigs-Klokkerne kime!
Ja, Herre Jesus! kom igjen,
Kald Du paa mig som Ven paa Ven!
Før nu fra Striden hereden
Ind mig i Evigheden!

Paa Tantens 90. Fødselsdag skrev Thurah:

Et lidet Spand er Levnedsløbets Dage,
Selv naar de blev halvfemsindstyve Aar,
Hver Gang vor Tanke skue vil tilbage,
Som i et Nu den ved vor Vugge staar,
Og dersom den vil prøve paa at skride
Igennem Levnedsløbet Dag for Dag,
Som Skyggerne i et de sammen glide.
De tælles kan saa lidt som som Hjerteslag.

Vi vaagnede som af en Drøm til Livet,
 Vi lagdes nøgne i vor Moders Skjød,
 Vi havde intet, uden det blev givet,
 Fra Gud og Mennesker os alt tilflød,
 Vort Liv var Kjærlighedens Himmelgave,
 I Pleje sat hos jordisk Kjærlighed,
 Vort Liv var som en Blomst fra Edens Have,
 Som sattes her til Vækst i Støvet ned.

Det blev os givet overalt at skue
 Guds Almagts 'Skaberværk i al sin Glans
 Fra Sol og Stjerne hist paa Himlens Bue
 Til Duggens underfulde Perlekrans,
 Det blev os givet overalt at høre
 Fra Jord og Luft og Hav en sælsom Klang,
 Der kunde Sjælen fryde, Hjertet røre,
 Fordi den var Alverdens Takkesang.

Det blev os givet i vor Sjæl at finde
 Et Gjenskin, Gjenlyd af al Jordens Lyst,
 Et Tankeglimt, en Følelse, et Minde,
 Som fik med Hjertevarme Ordets Røst;
 Det blev os givet, med hvert kærligt Hjerte
 At dele trofast Hjertets bedste Skat:
 Den høje Glæde og den dybe Smerte
 I Lykkens Solskin og i Sorgens Nat.

Det blev os givet i Guds Himmerige
 Ved Helligaandens klare Guddomsord
 Med Barnetroens Øje at indkige,
 Hvor dybt Guds Søn nedsteg og højt opfor,
 Vi ham tildøbtes for med ham at dale,
 Ja for at jordes med ham i vor Daab,
 Men stige højt med ham til Himmelsale
 Til evigt Liv med Herlighedens Haab.

Det blev os givet i hans Favn et finde
 Det Liv, som aander kun i Kjærlighed,
 Det Liv, som evigt vare skal og vinde,
 Det Liv, som hviler saligt i Guds Fred,
 Det Liv, som skal sig i hans Dyder øve,
 Hver Gang det voxer i os paa hans Bud,
 Det Liv, som ej Alverden os kan røve,
 Fordi med ham det skjuler sig i Gud.

Ja, det er Helligaandens Naadegave
 I Jesus Christus af Guds Kjærlighed,

Naar vi vil intet vide eller have
 Undtagen ham vor Sjæl til Salighed;
 Det er Fornylelsen i ham, som skabte
 Os i Guds Billede ved Almagts Bliv,
 Det er Opvejsningen af det Fortabte
 Til Sandheds Lys og Kjærlighedens Liv.

O Rigdoms Dyb paa Visdom og paa Naade!
 Guds strenge Dom er uransagelig,
 Hans Frelses Veje er en lønlig Gaade,
 Hans Tankegang er uudgrundelig!
 Hvem gav ham noget, som han maa gengælde?
 Hvem gav ham Raad, som ene alting ved?
 Alverden skal hans Underværker melde,
 Ham være Ære i al Evighed!

Herefter følger endnu ti Vers, hvoraf jeg af Pladshensyn kun
 skal anføre det sidste:

»Sid da forventningsfuld i Aftenstunden
 Nu efter Livets lange, lange Dag!
 Ja sid forventningsfuld med Smil om Munden
 Og Ungdomsild i hvert et Hjerteslag!
 Lad Troens klare Brudelampe brænde
 Med Kjærlighedens Olie, Haabets Blus!
 Brudgommen da, før Natten er tilende,
 Du følger ind i Himlens Brudehus!

Rettelser og Trykfejl.

- Side 10, Linie 11 staar hege, læs *høge*.
- 17 Linie 1 staar han, læs *Thurah*.
 - 41 - 2 f. o. Sted, læs *Sted.*«
 - 43 - 6 f. n. han, læs *Thurah*.
 - 50 - 3 f. n. Titelblad, læs *Titelblade*.
 - 62 - 1 f. o. e, læs *ej*.
 - 77 - 10 f. o. Det — »Det.
 - 77 - 13 f. o. »Hver, læs »Hvor.
 - 92 - f. o. den den, læs *den*.
 - 110 - 1 f. o. han, læs *Thurah*.
 - 110 - 11 f. o. eft. Fædreland: Alt sligt har han gi-
 - 124 - 15 f. n. begge Bedsteforældrene, læs *Bedstefaderen*.
 - 131 - 11 f. o. perles, læs *perler*.
 - 158 - 22 f. n. Nag, læs *Neg*.
 - 161 - 2 f. n. 1776, læs *1876*.
 - 171 - 21 f. n. Eleverne han, læs *Eleverne. Han*
 - 172 - 16 f. o. Grund. læs *Grund.*«
 - 188 - 14 f. n. Sangen: En, læs *Sangen: »En*.
 - 189 - 6 f. n. *Thurah*, læs *Thurahs*.
 - 248 - 12 f. n. *Salmer*, læs *Salmer*.
 - 262 - 10 f. n.: hereden, læs: *herneden*.
 - 262 - sidste L. paa Siden: som som, læs: *som*.
 - 263 - 10 f. n.: et, læs: *at*.

Fortegnelsen over en Del af Chr. Henrik de Thurahs Forfædre.

Literatur:
 Wahl: Slægtbog.
 Danmarks Adels Aarbog.
 Kongsfeldts Register.
 Kligaard: Hvetbo Herred.
 Hjort: Slægten Thurah.

